ભજન ભંડાર.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુટે-બુકસેલર.

ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ.

આવૃત્તિ પહેલી   પ્રત ૨૭૦૦

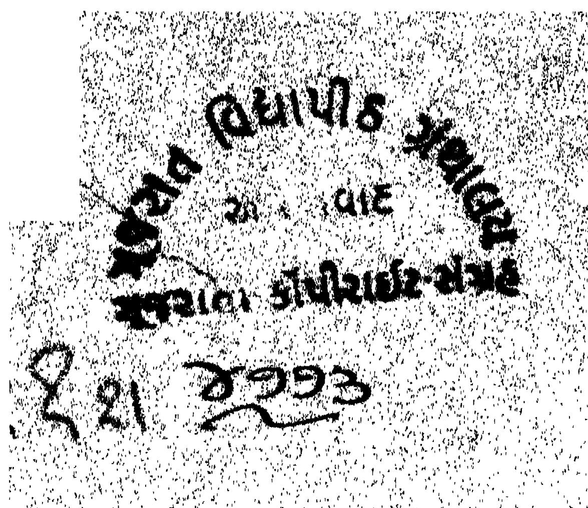
સંવત ૧૯૬૯   સને ૧૯૧૩

અમદાવાદ.

શ્રી "સત્યસાગર" પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં

પટેલ. પોચાભાઇ ચકુભાઇએ છાપી.

કીંમત રૂ. ૦-૪-૦.

શ્રી

ભજન.

ભજન ૧.

ગુરૂ તારો પાર ન પાયોરે, પાર ન પાયોરે,
પૃથ્વીના માલેક તારમે હોજી.
હાંરેહાં ગવરી પુત્ર ગણેશ દેવને સમરોજી,
સમરૂ સારદા માય. મેં વારી૦
હાંરે હાં જમી આસમાન મુળવિના માંડુજી હોજી,
થંભ વિના આભ ઠેરાવ્યોરે મેં વારી૦
હાંરે હાં ગગન મંડળમાં બાલક ખેલેજી હોજી,
બાલક રૂપ સવાયોરે. મેં વારી૦
હાંરે હાં સુનશીખર ગઢ એકત અખેડાજી હોજી,
વરસે નુર સવાયોરે; મેં વારી૦
હાંરેહાં જળહળ જોતું દેવા તારી ઝળકેજી હોજી,
દરશન બીરલે પાયોરે; મેં વારી૦
હાંરેહાં સુબીજુનો ચેલો દેવાયત પંડીત બોલીયા હોજી.
સંતનો બેડલો સવાયોરે
ગુરૂને ઓળખ્યાજી હોજી. સ્વામી તારો પાર ન પાયોરે
પાર ન પાયો. જીવન ઠાકોર તારો પાર ન પાયોજી.

ભજન ૨.

વારે વારે કહું ગારા દીલડાની વાત, જાડેજા કરીલે જાણુ,
ઘોડા જીવણારે જેસળજી;
હળ ખેડતો મેં તો હાલીને માર્યો. પદર ખુંટી પાણીઆરી;
કાઠીરાણી પાપ પ્રકાશો, ઘણી આગળ જેસળજી, વારે વારે૦
તોરણ આવ્યો મોડબંધ માર્યો. પીઠીયાળાનો નહી પાર.
કાઠીયાણી પાપ પ્રકાસો ઘણી આગળ જેસળજી. વારે વારે૦
ચોવીસ વરસ લગી ચોરીયું કીધી,

અમારા અવગુણનો નહિ પાર,
કાઠીરાણી. પાપ પ્રકાશે ઘણી આગળે; જેસલજી. વારે વારે૦
આવી આવી અતીતની જમાત જાડેજા,
તેમાં તો શાયબો મારો આવીયો
અવર ખાવાને ભગવો ભેખ જાડેજા.
શાયબાને પીતાંબર પાઘડી. વારે વારે૦
રોજાં ચરે નવલખ જાડેજા, તેમાં તે સાયબો મારો આવીયોરે;
અવર રોજાને લાંબી શીંગ જાડેજા,
સાયબાને સોનેરી શીંગઠી. વારે વારે૦
અવર રોજાને ઘાસ જાડેજા. સાયબાને કસ્તુરી કેવડોરે
જેસલજી બોલીયા તોળલ કાઠીરાણી જાડેજા,
બોલ્યા તે પીરહુદી પાંખડીરે; જેસલજી, વારે વારે૦

ભજન ૩.

કાળ ક્રોધ મનમાયલાને વારોરે, સાધુ ધરમ સાંભળો રે હોજી;
મન વૃત્તિ બાવો શું સમજાવેરે, પવનવેગથી ન્યારોજીરે સંતો
આઠ કુળ પરવત ધરા જેમ ધ્રુજેરે,
ભેળા હનમો હરો રે હોજી. કાલ૦
દશમે દરબાર ગુરૂએ દયા વરતાવીરે,
રણ વગડામાં ગુરૂએ રમત માંડીરે,
પાપી પરલે હોશેરે હોજી. કાલ૦
ઝનના માન્યાં ગરૂએ મેઘ વરસાવ્યાં
ત્યારે પડગે કાળીંગો ભાગ્યોરે;
નાગરવેલે નિત્ય ફૂળ હોશેરે હોજી. કાલ૦
એવા વાંજીયાં વધારો બાવો કરશેજીરે સંતો,
એ અમર ફૂળ સાધુ ધરે હોંસે તારે,
ત્યાં કાળીંગાને મારોરે હોજી. કાલ૦
મેં પશુ લોભી મેં પશુ લાલચુરે,
ચરણાંગત સ્વામી તારોરે જીરે સંતો;
સધળા પંડિતના ગુરૂ દેવાયત બોલ્યારે,

મીં આધીનતા તારીરે હોજી. કાલ૦

ભજન ૪.

એક દીન એસો આવશે તે, સબળ મારા રૂદીયામાં સાલેજી.
સગાંરે મીત્રને કારણે, કોઇનું જોર નવ ચાલેજી;
કરે કઢ એને સૌ કરે, જાણે જન્મેજ નેતેજી. એક૦
ઘટાનો ઘુંઘટ અળગો કરો, રોકયા હસે દરવાજાજી;
કાળે કાયાનો ગઢ ઘેરીઓ, રોકયો દેહનો રાજાજી, એક૦
સોળરે વરસની સુંદરી, ઉભી ટગમગ જુવેજી;
આરે કાયામાં હવે કાંઈ નથી, ઉભી ધુરકે રૂવેજી. એક૦
વેઢ વીંટીને સાંકળાં, વાની વીધના વાધાજી;
કુટુંબ મળ્યું સહુ સામટું, સર્વે લુટવાને લાગ્યાજી. એક૦
એની વાલમણ શેરીએ, માતા ઝાંપેથી વળશેજી;
સગાંરે સગાંરે તમે શું કરો, સગાં વળાવીને વરશેજી. એક૦
સગાંરે વન કેરાં લાકડાં, આવી ભેળાં બળશેજી;
કોના છોરૂ ને કોના વાછરૂં, કોનાં મા અને બાપજી. એક૦
અંતકાળે જાવું એકલું, સાથે પુન્યને પાપજી;
એક નાહિરે ત્રાપો નહિ તુંબડા, નહિ કાંઇ ઉતારાનો આરોજી;
કરજોડી અખો એમ બોલીયાં, પ્રભુ મને પાર ઉતારોજી. એક૦

ભજન ૫.

આજદન લેખ લખાયો રે હાં, ઘેર આવો સતગુરૂ સાધરે;
કરમલ વેલડીના કાગળ કાચા, દુર કર્યા અપરાધરે હાં;
રામનામ નીજ મંત્ર સુણાવોરે, શબ્દ સુણાયો આદાધરે;
વચન સુણાવા કછુ ભેદ સુણાયા, સુણાવો અનહદ આનંદ. આ.
અર્થ કીધો પરમાર્થ કીધો, લીધો પોથીનો સ્વાદરે.
મોરી શંકા ગઇ હજુરમાં, લખાવો ભલી કરી ફરીયાદરે આ.
સતગુરૂ સાચા મળીયા, જેને બતાવ્યા નીજ જ્ઞાનરે;
દયા કરી અમને દરશન દીધાં. મેરૂં કરી મહારાજ. આ.
સુન મંદીરીયામાં સતગુરૂજી બેઠા ધરી એકાંતે આદાધરે;
આતનાથ ચરણે ભણે અખારામ, મેલી દીધો નુગરા સેવવા. આ.

ભજન ૬.

ચૈતન ચેતજોરે હાં આવ્યો તારો, મનખ્યા જનમ અવતાર ટેક
સ્મરણ કરી લે જીવડા સભાગીઆને,
પ્રભુને ભજો તો ઉતારો પાર, ચેતન.
કાયા કાગળ જેસી કોટડીનેરે, ભરીએલા અનગળના ભારરે;
કાયા એડી તારી બુડવા લાગીને, સંત ઉતારે ભવપાર. ચેતન.
હરિના નામના હાટજ મંડાવો, ભક્તિનો કરો વેપારરે;
વીઠલ નામની વસ્તુ વારોરે, તોલાં રાખો ટેક શાલરે. ચેતન.
ધીરજની તમે ઢાલ બાંધોને, સત્યની બાંધો તરવારરે;
રામનામ બખતર પેરોને, માયલા કાળીંગાને માર. ચેતન.
માત તાત તારાં કુટુંબ કબીલાને, ઘરે સકળવંતી નારરે;
હરિત્રુઠયા એને સુખજ આપેને, જમરાં આપે ઝાઝો મારરે ચેતન.
સેજ તળાયુને અવલ ઓસીકા, ને ધન દોલતનો નહિ પારરે.
આંહીનું ધન્ય તારૂં આંહીજ રહેશે, ને સાથે નહિ આવે.
તલભારરે, ચેતન.
દેવાય તો તમે અનદાન દેજોને, ભરીયા છે ગરથ ભંડારરે;
ભુતનાથ ચરણે ભણે અપીયોને, સત વચન છડીદાર. ચેતન.

ભજન ૭.

આતમ એક છેરે હાં એક ઓદર એક ખાણુરે,
ભાર આવ્યા પછી ઓતમ, મધ્યમ છે તાંણુ વાણુરે. આતમ.
ભાઈરે બ્રાહ્મણથી ત્રીવૈસ્ય સુંદર, બાંધ્યા છે વરણ ચાર;
સોનું સરવે એક છે, એના ઘાટ ઘડયારે અપાર. આતમ.
ભાઈ મેલો મમતાને ટાળો, સંસેરે પરહરો ને પાખંડરે;
શેરડી સરવે એક છે, ગોળ સાકળ ને ખાંડ. આતમ૦
હાથે હાથી કેરાં હાડકયાં, કેવાય સુવાસણ નારરે;
નાવણ ચોકે નીત્ય કરે એના જોજો અવળો ન્યાય. આતમ
નવસે નવાણું નદીઓનાં નીરજ આવ્યાંને,
જુજવાં જુજવાં તે જાયરે,
આઈ સરવાળે સો એક છે. એનાં નીર પોસ્યાં નરવાણ આતમ.

આચરીને સહાય અવગત, મુળ શોધ્યા વિના ભ્રમરે;
કહે અખો આતમરૂપ વિના, કેમ કરી છુટશો કરમ. આતમ.

ભજન ૮.

જીતો જ્યારે જાણીએરે હાં,
જોદ્ધો રેયાનો હું હું કારરે;
કાળના તું તો કટકા કરજે રે,
માથું કાંઢે દેજે મારરે.
ધરમણી ધનુષ દયાની પણછુરે,
ભંજન ભલકારે સાર; જીતો૦
સત સલેશેરખમાં ખડગ,
લઈને ઝુંઝે એમ ઝુઝાર. જીતો૦
પ્રેમના બખતર નખ શીખ પેરેને,
વળગે નહીરે શીકારરે,
રામનામ સ્મરણ કરો હયોને.
દીપશે ઘણી દરબાર. જીતો૦
મરગ સોરીંગ ચળીને, ખાંતે મળ્યા ખુવારરે,
ભગત જગતમાં ભળી શમ્યારે,
તું તો મનને મેલીશમાં એકતાર. જીતો૦
શીલ બંદુક સંતો દારૂરે,
જ્ઞાન ગોળારે સારરે;
માર મમતાને મટે શંગે તારાં,
સમજીને ખેલ સીકાદ. જીતો૦
સામા સામા મેલો મનના ભામારે;
હાથ કરો હથિયારરે,
ચેતન ચોકીમાં ચોર ન લુટેરે.
કજીઆ કરશો કીરવાર. જીતો૦
પારકું ધન્ય તજે જ્યોરે, મસાણું સોમી સારરે,
આશ્રય રોજી તારી ઉતરે.
તારા આહારનો નાવે પાર. જીતો૦

વચમાં છે ઘાટી ને ઉતારો આટીરે,
હરખ શોક હજારરે;
જગત જળી હેરઈ છે,
બળી તેનો ડાગ ન લાગે લગાર. જીતો૦
જ્ઞાન ઘોડને સાચ હોડાને,
તેપર થાંગ્યો અસ્વારરે;
ભુતનાથ ચરણે ભણે અખયેર,
ખેલ છે ખાંડાની ધાર જીતો૦

ભજન ૯

સમજ મન તું સોયનર મેલા,
આવ્યો વાપદો અડકડ..(૨)
રામનામની છડીયું ચાલે, સીચાણો અજ્ઞાન ઘટે;
પલમાં પ્રાણી પકડી લેશે,
જેમ પંખીમાં બાજ પડે. સમજ૦
તુને ધુત્યો ને મુને ધુત્યો, પરનારી શું પ્રીત કરી,
એ દહાડા પ્રાણી દલમાં રાખો,
અંતકારે તો આડા ફરે. સમજ૦
છાની વાતો ચોડે ધાડે ધારણુ વિનાની નાવે ધડે;
સંતની સેવા જ્ઞાન ગરીબી,
એ જુગટીયાના નહીં જડે. સમજ૦
જીવેનસે જગડો લાગ્યો, અનેક ભુપત્યાન ભડે;
દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણે,
તે પ્રતીત હોય તો પાર પડે. સમજ૦

ભજન ૧૦

હીરલો લાધ્યો મુજ રાંકનેરે, કોડી એનાં મુલ દેવાય;
ઝવેરી મળેથી એના પારખ્યા,
એના મુલ તો મોંઘેરા થાય,
વહલન તોઈ વસ્તુ વેરીયેરે હાં,
જેમાં અવગુણ નોય. ટેક

સત ગુરૂએ મારી અને શારડી,
શર બેઠા રૂદિયા માંય,
ટંકશાળે આયા પાછા નહિ ફરે,
નાણું સાચાંરે કહેવાય. વરતન૦
ચિંતામણી મણીરે સોહામણી.
શોભા વરણવી ન જાય;
જેને દીઠે કમળ ઠરે, આપ સરીખા કરાય. વરતન૦
મુંઢારે ગરવા મારા સાધશે, જેનો સોનેરી રંગ,
ધોળ્યું ધોળુંરે રંગ નત નવો,
ઉલટી જાશેરે પતંગ. વરતન૦
ખરારે ખોટાના સૌ પરાખ્યાં,
જેમ તાવતાં તરત પરખાય;
કહેરે જીવણ એને જોખતાં,
કુડીઆં સાધનમાં જાય. વરતન૦

ભજન ૧૧

વેલા પધારો હરી સંતાની વારેરે,
મારી વારે ચડો વિશ્વાધારીરે—ટેક.
રાણી રૂપાદે જેદી પાટ પધર્યારે;
જાનૈયો રચ્યો છે અંબારરે;
સોનાની થાળીએ જેદી, ફુલડાં રચાવ્યાંરે.
ઝર પ્રકુટ્યો કીરતારરે. વેલા૦
જુનાગઢમાં મેહેતો નરસી કેરાણા,
સોનાની હુંડીઓ સ્વીકારીરે,
કુંવરબાઇનું જેદી મોસાળુ પુરેરે
વાલો થયા છે વેપારીરેરે
રોહીદાસ માથે જેદી બ્રાહ્મણ કોપ્યા રે,
ખર્ચી મંડાવી એને ખાતેરે;
અનુભવી પ્રભુ આસરો તમારોરે
લાગ આનાની પત રાખોરે. વેલા૦

ઢોલવા ઉપર જેદી કરૂણા કીધીરે;
દેવર ફેરવાને દેહારરે;
દાસ જીવણ સંતો ભીમકેરે ચરણેરે,
મંદિર મંદિર મોચારીરે. વેલાં૦

ભજન ૧૨.

મીરાંબાઇ પુરવ જનમની છે પ્રીતડીરે,
નામ નહિ રે છોડું હરી.
મારે રૂદીયે લખ્યા હરીના લેખ રે,
નામ નહિ રે છોડું હરી,
મોલુમાંથી મીરાં ઉતર્યાં ગ્રાહ્મા ભરીયા બાર;
લખી કાગળ રાણો મોકલે,
એ મીરાં એકવાર ચીતોડગઢ આવરે. નામ૦
ચાર પાંચ પત્ર રાણે મોકલ્યા, જાજો મીરાંની પાસ,
સુંગણુ જેવું મીરાં સાસરૂ,
લજવું મામાનું મોસાળ. નામ૦
લખી કાગળ રાણો મોકલે, દેજો મીરાંને હાથ;
ચાર પાંચ આપુ મીરાં ગામડાં.
અરધુ આપુ તુને રાજ. નામ૦
તમે રાઠોડની કુંવરી, અમે છેયે ચમાર;
કાલે રાણો ઘેર આવસે,
મીરાં શું થાસે હવાલ રે, નામ૦
ઝેરના કટોરા રાણો મોકલે, દેજો મીરાને હાથ;
અમૃત જાણી મીરાં પીઇ ગયાં;
મારો સાથબો રાખે મારી લાજ. નામ૦
પાટ સરખી પીળી થઇ મીરા,
લોક જાણે પડ્યા રોગ;
એવી લાંઘણુ તો મીરાંબાઇ કરે,
મારે હરી ભજવાનો આવ્યો જોગ. નામ૦
રાણાજી જળદ મોકલે, જાજો મીરાંને મારેલ.

મીરાં સુવાં હોય તો બાળજો,
ડાંગ દેજો જમનાજીને ઘાટ, નામ૦
ઝાંઝ પખાજ વેણું વાગીયાં, ઝાલરનો ઝણુકાર;
કાશી નગરના ચોકમાં
મને ગુરૂ મળ્યા રોહીદાસ. નામ૦
ભાદરવો ભલે ગાજીઓ, નદીએ ખલકીયાં નીર;
દાસ જીવણ સંતો એમ કહે,
મીરાં ભજનમાં રહેજો ભરપુર. નામ૦

ભજન ૧૩.

જુગના જીવન વેલા આવોરે,
મારા પ્રાણ પાતળીયા વેલા આવરે;
હો તમ વીના મારે અંતરમાં અંધારૂં ટેક.
નાભી કમળપર સુરતા સામળીયા,
અધર તખતપર મારો આપ બીરાજે;
સુખામણા નારી જો સેજું બીછાવે,
તારે રાસ રમ્યા રંગ ભીના. હો તમ૦
સાવ સોનાના હરી વાઘા સામળીયા,
પાનેતરમાં રંગ ભીના ભીના સોઇયેરે;
વાલો વીદેશી વરવાને બેઠા,
ત્યારે વીટાણા સો વરમાળેરે. હો તમ
મધુરી શી મોરલી વાગી સામળીયા,
સુતા મંદીરીએ રાણી રાધાજી જાગ્યાં;
જાદવ કુળને એટલું કેજો,
બે ચાર દાડા વેલા આવો. હો તમ૦
કોળા કાગળનો કડકો સામળીયા,
મસ મોથી લેખ નોતી;
કુંવરબાઇનાં મામેરાં પુર્યાં,
તે ભાણું ભરીને વેલા આવ્યા. હો તમ૦
સાચું મરેલું મારે તયે સામળીયા,

અવર ઘરેણું મારી નજરમા ન આવે;
દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણે,
તે દાસને દર્શન દેજો. સો વમ૦

ભજન ૧૪.

રામ સમર મન રામ સમર હેં,
એરે સુર્ણ કર્યું મન સુતા;
જાગ્રત નગરી ચોર ન લુટે,
જમ મારેગા જમ દુતા. રામ૦
જપ કર તપ કર કોટી મહા કર,
કાશી જઈ કરવત લેતા
મુઆ પછી મુક્તિ નહિ હેવે,
રણુમેં સમજે જમ દુતા. રામ૦
જોગી હોકર જટા વધારે,
અંગ લગાવે ભભુતા;
ચમડી કારણુ દેહ જલાવે,
સો જોગી નહિ જમ દુતા. રામ૦
જોગી હોય સો જંપલ રહેવે,
કાળ ક્રોધકું (દે) ઠોકા;
અધર તખ્તપર આપ બીરજે,
સો જોગી હય અવધુતા. રામ૦
સુતા સોનર ગયા ચોરાશી.
જાગ્યા સો નીરભે હોતા;
દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણે;
અનુભવી અનુભવ લેતા.

ભજન ૧૫.

મેં મસ્તાની મસ્તી ખેલું. મેં દીવાના દશકા,
જ્ઞાન ખડગ લઈ આગે હોતું,
મેં સીપાઈ હું મેરમકા મેં મસ્તા.
ઘનન ઘનન ઘડીઆળા વાગે, તાલ પખાજ અરૂ મુરચંગ

સુન સીખર ગઢ સેન ચાલાવું,
નાચ નચાવું નવ રંગા. મેં મસ્તા૦
રાચ આંગણીએ વાંસ રોપાવું, ધીમા ઢોલ બજાવુંગા;
નટવા હોકર નાચ નચાવું,
અ.ભુમેપદ લઈ આવુંગા. મેં મસ્તા૦
મેં દાસી સબ સંતન કેરી,
પાઉ પીઆલા અવીનાસી;
ખોજ ખબર તુજે દીલ ભીંતર,
રોમ રોમપર લે લાગી, મેં મસ્તા૦
જીવન સુનલો સાધો ભાઈ, કઠીન કામ હે વેરાગી;
તુરત સુરતકી સાંન ટેરાણું,
સકળ ભરમના ભે ભાંગા. મેં મસ્તા૦

ભજન ૧૬.

અમારા ને અવગુણરે, ગુરૂજીના ગુણ ઘણારેજી;
અમારા અવગુણ સામુ મત જોય. (ટેક)
ગુરૂજી મારે દીવોરે, ગુરૂજી મારો દેવતારેજી;
ગુરૂજી મારા પારસમણીને તોલ. અમારા૦
ગુરૂ મારા ગંગારે ગુરૂ મારા ગોમતીરેજી.
ગુરૂ મારા કાશીના કેદાર. અમારા.
ગુરૂ મારા ત્રાપારે ગુરૂ મારા તુંબડારેજી;
ઇ તુંબડે કતરીએ ભવપાર. અમારા.
ભાળીડાં મેલાવોરે ગુરૂ ગમ જ્ઞાનનારેજી
ઇ ભાળીડાં જરણી માહેલો જામ. અમારા.
ગુરૂને પ્રતાપે દાસ જીવણ બોલીયાજી,
દેજો અમને સંત ચરણમાં વાસ. અમારા.

ભજન ૧૭.

દેખ્યા હોય તો કહી બતાવો, મોતી કેસા રંગા હોજી;
ઘર ગમ કહી ગોતો ગગનમાં, ત્યાં છે ગુસી ગંગા. દેખ્યા.
સુલડ સુરને છીપા ચેલા, દીસે નહીં પગ ઠંડાજી.

અગમ ભાખે પણ ગમ નહિ નરને,
આપ વખાણે અખંડા. દેખ્યા.
દીપક ગુરૂરે જ્ઞાન બતાવ્યું;
નામ પ્રતાપ નવ ડંડાજી;
પીંડ બ્રહ્માંડમે અપર પારા,
નહીં સુરજ નહિ ચંદા. દેખ્યા.
ક્યાંસે આયા ક્યાં સમાણાં અહીં અચંબાજી;
મોતી ન નીરખ્યા પિયુ ન પરખ્યા,
આપ ભયાં આનંદા. દેખ્યા.
આત્મ ચીન્હો અનુભવ પામ્યો,
મટી ગયા સોય ફંદાજી;
દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણે,
ધ્યાની પુરૂષના ધંધા. દેખ્યા.

ભજન ૧૮

જાવું છે મરી મેરમ જાવુ છે મરી, લે લગાડી રામ ભજીલે,
મેડી મંદીર માળીયાં, તારા જાશે પાડાં,
કાચીકાયાનું સ્થુળ બંધાણું, જાણે ધુળની ઘડીરે. મેરમ
ગણું કુટુંબ તારૂ લુટવા લાગે, કાનની કડી;
કાઢો કાઢો એને સહુ કહે, હવે રોકોમાં ઘડી (૨) મેરમ.
ફુલની સેજ ફુલી રહયા છે, જાણીએ અરથમાં અળી;
જમડા આવશે જીવ લેવા, પછે ભાંગશે નળી-ભાંગશેનળી. મેરમ.
સાધુની સંગ ગુરૂની સેવા, એ વાત છે ખરી,
દાસ જીવણ સંતો ભીમ કેરે ચરણે,
જન્મ જાય ટળી—જન્મ જાય ટળી. મેરમ.

ભજન ૧૯

મારો બાળપણાનો બેલીરે, મારી કાયાનો સંઘાતીરે;
જેણે પ્રીત જગતમાં કીધી.
વહાલા મારા પહેલી પ્રીત ગુરૂજીએ કીધી,
જેણે અવીચળ પદવી લીધીરે. જેણે

વાલે મારે ભાવે ભાજી વીદુરની ખાધી,
જેને અંગતે ગુણુકા સીધીરે. જેણે.
વાલે મારા જલમા ગજે બુમ કીધી,
તેની તુરત ખબર લીધીરે જેણે
વાલો મારો વનરાતે વનના વાસી,
એમ બોલ્યા જીવણદાસરે જેણે

ભજન ૨૦

મારે બાળપણાની પ્રીતુંરે, પુર્વ જનમની પીતુંરે,
ઓધા મોલ આવેરે
જોઈ જોઈ વોરીએ જોયું, બીબા વીના પડે ન ભાત્યુરે
ભાર ઝીલે ભીતુંરે ઓધા મોલ
તમ વિના નથી રેવાતુ, વાલમ આવો કરીએ વાતુ;
આવી છે એકાંતુરે ઓધા મોલ
દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણે, વારણા લઉ વારીવારી
અરીગ અજાણીરે ઓધા મોલ

ભજન ૨૧

ઉઠી ઉધારા તારા કેટલાક રડશે વાહાલા,
ખોળીયું લીધું છે માગી ભાડે, ટેક
એવો મોઘો મુલો મનખો મેલીને જાવું છે એક દહાડે.
અણું રે કુટુંબ તારૂં ઝાંપલા સુધી વાલા,
મીત્રો વળાવી આવ્યા ઉજડ પાડે— ઉઠી૦
દેહના ડુંગર તારા ડોલવા લાગ્યા વાલા,
વચન બંધાયા દેહિએ કાચો નાડે—
દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણે વાલા,
પાછું વોળાવા કોઇ નહિ પાડે— ઉઠી૦

ભજન ૨૨.

સત ગુરૂ મળીયા એના સંસેય ટળીયા,
મારી બે ભરમણાં ભાંગી,

જીવેરામ લે ભરમણું ભાગીજી, ટેક.
જ્ઞાન ગબરૂ મેં તો કંઈ નહિ જાણ્યું,
મારી સુરતા સાહેબ. સુરે લાગી૰ ૧
જીવેરામ સુરતા સાહેબ સુરે લાગી,
નાભી કમળસે નાવ ચલતહે,
જળ હળ જોત્યુએ જાગી. જીવેરામ૰ ૨
શુરવિર નરતો સનમુખ ચાલે,
કાયર જાશે ભાગી. જીવેરામ૰ ૩
બીજળી બંદુકથી પ્રેમ પલીતો,
અમને જ્ઞાન ગોળી લાગી. જીવેરામ૰ ૪
દાસ જીવણ સંતો ભામને ચરણે,
સંત મળ્યા સુહાગી. જીવેરામ ૫

ભજન ૨૩.

બાતો ધણીનો દીનાનાથ, વાંતું અમે કેમ કરીએ;
લટકામાં આવું ને લટકામાં જાવું, લટકામાં સમજાવું રે; ૧
એક ઠેકાણું તમને એવું તમને બતાવું તે, બે ઘડી ઉભા રેજોરે;
સુખ દુઃખની આપણુ વાતું કરીએ વાલમ.
જોબન જાય રસ લેવારે. ૨
સોના ઉઢણીને રૂપલાનું બેડું, હાથમાં જળ જમુનાની ઝારી;
રાણી રાધાજી જાણે પાણીડાં ચાલાં,
જાણે સોળ વરસની નારી. ૩
સાળે સણગાર તારે અંગે બીરાજેને, હાથમાં સોનાકેરા ચુડો;
બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ, વાલા વર છે રૂડો. ૪

ભજન ૨૪.

નીત નીત ભજવું તારૂં નામ, તારૂં નામ મારા સામરે.
પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મલ્યા હોજી. નીત નીત૰
સુની સેજડીઆ મોરી નીદ્રા ન આવે વાલા;
કાંઈ નવ સુજે ઘરનાં કામ મુને કામ. પ્રેમ૰
આ કાંઠે ગંગા વાલા ઓલે કાંઠે જમના;

વચમાં ગોકળીયું રૂડું ગામ રૂડું ગામ. પ્રેમ૦
ભાતરે ભાતના ભોજન પીરસીયાં વહાલા;
જમવા ન આવે ઘેલો શામ ઘેલો શામરે. પ્રેમ૦
બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વાલા,
છેલ્લી બાકીના રામ રામ રામ રામરે પ્રેમ૦

ભજન ૨૫.

કાનુડો ન જાણે મારી પ્રીત, બાઈ અમે બાળકુંવારારે; કાનુડો.
જળરે જમનાના હું તો, ભરવા ગઇતીરે,
કાનુડે ઉડાડયાં આછાં નીર—ઉઠયાં ફરરરરરરે. કા
જમુનાને કાંઠે વાલે રાસ રચ્યો છે,
સોળસે ગોપીમાં ઝાલ્યાં ચીર—ફાટયાં ચરરરરરે. કા
હું તો વરણાગી કાના તારારે નામનીરે,
કાનુડે તાણીને માર્યાં તીર—વાગ્યાં અરરરરરે કા
બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વાલા,
કાનુડે બાળાંરે કીધાં ખાખ—ઉડી ફરરરરરરે કા

ભજન ૨૬.

જુનું થયુંરે દેવલ જુનું થયુંરે,
મારો હંસલો નાનો ને દેવલ જુનું થયું;
મારે કાયા હંસા ડોલવા લાગી,
દાંત ગયા ને માંહે ખુરીયાં. મારો
મારે કાયા હંસા પડવાને લાગી,
ગયો હંસને પાંજર પડયુંરે રહ્યું. મારો
તેવ તેવડીરે મળી હંસા ગોવાલણ,
તે શું મનડું મારૂં મોહ્યું. મારો
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ,
પ્રેમના પ્યાલા તમને પાઇ પીઉં મારો

ભજન ૨૭

તમે વીસ્વાસી નર વેઠયાં માણા શજરે,
નર નુગરાસે નેહ ન કરીએજી ટેક

હંસલો ને બગલો બે એકજ રંગાણ જી,
બેઠા સરોવરની પાળ મા
હંસાને ચારો સાચ મોતીનો જી,
બગલો ડોળે કાદવ ગારો. મા
ચાલુ બજારમાં માણું માણુ રાજ્યે,
નુર નુગરાસે નેડો ન કરીએ. મા
આજ મારા ધણીને પાટ બેઠા શ્રીમીજી,
જળ હરતી એતનું હશારાણી મા
ગરૂને પ્રતાપે સતિ તોળા બોલાજી,
મારા સંત અમરાપર માલેજી. મા

ભજન ૧૮.

કાઠીરાણી તારી સાય બોઃ બતાવ,
તોળી રાણી તારે ધણીરે બતાવ;
આઘ ભવાની અરજ કરૂં હે જાડેજારેજી ટેક
વસ્યો ગુલાને વાસ જાડેજા;
એમ તોળલ કે છે ૧
તું તારૂં પાપ પ્રકાશ જાડેજારે,
તારી બેલડી બુડવા નહિ દઊં;
જાડેજા એમ તોળલ કહે છે ૨
હરણાં હેર્યાં લખચાર તોળલ દે, વનના મરધા મારીયા;
તોળલદે એમ જાડેજા કે છે ૩
લુંટી કુંવારી જાનો તોળલદે, સાતવીશું મોડબાંધ માર્યાં
તોળલદે એમ જાડેજા કે છે ૪
વાળી ગોંદરેથી ગાય તોળલદે, બેન ભાણેજુ દુભાવ્યાં;
તોળલદે એમ જાડેજા કે છે ૫
તોડી સરોવરની પાળ તોળલદે, વનનાં મોરલાં મારીયાં;
તોળલદે એમ જાડેજા કે છે ૬
બોલ્યા જેસળરાય તોળલદે, સંત અમરાપર માલેજો;
તોળલદે કે છે તું તારૂં રૂપ પ્રકાશ જાડેજારે;

તારી બેલડી બુડવા નહિ દઉં, ૭
ભાટેજા એમ તોળલદે કે છે

ભજન ૨૯.

ભક્તિ ભાળીને વહાલો મારે રીઝેછેરે વેહેલો,
નવ અણુ જોગી ભોગી વળી ગાંરો કે ઘેલોરે. ભક્તિ ટેક.
ધાવણાપણામાં ધ્રુજીને મળિયા મોરારી,
કુબજ્યા કરૂપી કરી વહાલે પટરાણી પ્યારીરે ભ૦ ૧
કૌરવે કરેલાં કુર વહાલો જમીયા ન જાણી,
વિદુરજીની ભાજી વહાલો મારો આરોગ્યા વખાણીરે ભ૦ ૨
ભલા ભલા ભોગીરે પ્રભુજીતાં ન ભાવ્યાં,
પાંડવોને ઘેર પ્રભુજીએ વાસીદાં વાળ્યાંરે. ભા૦ ૩
ઉચાં ઉચા આચારી કેરાં વહાલે પિધાં નહિરે પાણી
ભીચડલો ખાધે કરમાનો ઓટકાર આણીરે ભ૦ ૪
બરવાડાં ભેળાં વહાલો મારો રંગેથી રમીયા
કાંસુદાં સુદામાં કેરા વહાલો ઝડપીને જમીયારે ભ૦ ૫
સારી સારી સતિયે વહાલાજીનાં વારણાં ન લીધાંરે
દુષ્ટ કર્મવાળી ગુણકાને દરશન દીધાંરે ભ૦ ૬
શાબરીનાં બોરાં સીતાપતી જમીયારે જાચી,
રૂષિરાજ કહે છે વહાલો પ્રેમથી રાચીરે ભ૦ ૭

ભજન ૩૦.

લાગી લાગીરે મને લાગી,
લટકાળાજીની સુરત લગની લાગી; ટેક
આનંદનો દરીયો ઉભરાણો,
ભાવટ ભવ કેરી ભાગી. લટકાળા૦ ૧
લાખ કેરા સમ સાધને લાલચ,
ત્રણે ભુવન દેખી ત્યાગી. લટકાળા૦ ૨
સુંદર શાભના ચરણમાં સરજની,

આઠે પહોર અનુરાગી, લટકાળા૦ ૩
આળસ મોહ કેરી ઉંઘમાંથી,
ઝડપ દઈને રે જાગી. લટકાળા૦ ૪
નાકકટા જેવી લાગે લજામણી,
નિર્લજ દુનીયા નાગી. લટકાળા૦ ૫
હાથે કરીને મારે માથે હરીનું.
મેહેણું લીધું છે મેં તો માગી. લટકાળા૦ ૬
દુલ્લભના દીલમાં પ્રભુ વસિયા,
નિરભે નોબત વાગી. લટકાળા૦ ૭

ભજન ૩૧.

તેંતો જાણ્યો છે શરીર કાઠ સાચનોરે.
આતો કયારે કુંપો છે કાચનોરે. તેંતો૦ ટેક
તે તો જાણી છે જવાની જશે નહિ ટળીરે,
એક પલમાં અલોપ થશે વીજળીરે. તેંતો૦ ૧
તેંતો જાણ્યુ છે મોજો કરીને મહાલવું રે.
જરૂર એક દિન છે ચડપ લઈને ચાલવું રે. તેંતો૦ ૨
તુંતો રીઝ્યો છે રૂપાળી જોઈ રાણીયોરે,
એક દિને લેખમાં લખ્યાં છે મશાણીઆંરે. તેંતો૦ ૩
તેંતો જાણ્યો અમર ચુડાને ચોટલોરે,
એક દિન વેરાઈ જશે વળશે ઓટલોરે. તેંતો૦ ૪
તેંતો જાણ્યું છે રમુજો કરશું રૂડીરે.
એક દિન આકડાના તુર તો જશે ઉડીરે. તેંતો૦ ૫
તેંતો જાણી છે કમાણી તારા કામનીરે,
એક દિન આવશે ભુંસાવે ચીઠી રામનીરે. તેંતો૦ ૬
છાજે કેટલા દહાડા તે વેશ છાજતીરે,
રૂદે શીખામણ ધરને રૂપીલજનીરે તેંતો૦ ૭

ભજન ૩૨.

રૂડુ નિંદા ભજી કુણ તારી ભેળછેરે,

હરી ભજે તો સુખડાની રેલ્યછેરે   પ્રભુ ટેક.
સગા સબંધી મતલબ કેરાં સ્વારથીરે,
નાટી તુટે ત્યારે કોઇ કોઇનું નથીરે.   પ્રભુ ૧
ગાડી રથડા વળી હાથીને ઘોડલારે,
મેલીને મરવું રહેવું છે દહાડા થોડલારે.   પ્રભુ ૨
મોટાં રંગના ભરેલાં રૂડાં લાળીયારે,
એક દિન સુવું છે મસાણમાં અકાળીયારે   પ્રભુ ૩
ઘણા દેશોમાં હુકમ જેના ગાજીયારે,
રૂડા એવાના પિટાઇ ગયા રાજીયારે   પ્રભુ ૪
ભણ્યા ગણ્યા મરી ગયા કેક ભોગીયારે,
રામના શરણ વિના ભવોભવ રોગીયારે   પ્રભુ ૫
ડાહ્યા ડહ્યા જે નર વખાણતા દેશમાંરે,
પ્રભુને ભજ્યા વિના પેઠા વંતર વેશમાંરે   પ્રભુ ૬
કાયા કોમળી આતો અગન કેરા કજનીરે,
રૂદે શિખામણ ધરને રમાં શજનીરે   પ્રભુ ૭

ભજન ૩૩,

તારા મનમાં જાણે છે મરવું નથીરે,
જેવું પીપળાને પત્રને ખરવું નથીરે   તારા ટેક
જોને તારા જોતાં જોતાં કંઇ જતા રહ્યારે,
અમર કેટલાક થેઇ ઉડી ગયારે.   તારા ૧
જાને માનવી અમુલ્ય કઇક મરી ગયાંરે,
તમાં હુંપદ ખોવાણું તરી ગયાંરે,   તારા ૨
જોને વીર હાક કઇક દેતા વહારમાંરે,
એવા બહાદુરોનાં ત્રિતી ગયાં બારમાંરે   તારા
જોને જે ડેકાણે થાતી મોઠ થાટડીરે,
એક દિન એ ઠેકાણે તાણી બાહે હાડડીરે   તારા ૪
જોને જે જગાએ વાજાં રૂડાં વાજીયાંરે.

એક દિન એ જગાએ લેવાનાં છે છાણીયાંરે   તારા ૫
જોને જે નરોની વહેઆણી વધામણીરે,
એની કાગોતરીયો લખાણી ભળખામણીરે,   તારા ૬
બારે માસ કાળ ચોટય મારે વાજનીરે,
રૂદે શીખામણ ધરને કુબીરાજનીરે.   તારા ૭

ભજન ૩૪.

જોને જાગીને મરણની માથ ઘાત છેરે,
વરતિ જાણું તો નીત ન વડી વાતછેરે   જોને૦ ટેક.
નામ રૂપતણો એક દિવસ નાશ છેરે,
આતો ઉગારવાની જગમાં જુઠી આશરે,   જોને૦ ૧
પાંચ દિવસનો પરૂણો તું તો પ્રાણીઆરે,
બીતી ગયા જેણે જગનો જીવન જાણીયારે.   જોને૦ ૨
ચાંર ઘડીનું ચોઘડીયું આતો ઉલશેરે,
જીવનાં ધારેલા વિચાર બધા ભુલશેરે.   જોને૦ ૩
કરે ટરીને રહેવું છે કાળ કેટલારે,
જરૂર જવાના જનમિયા છે જેટલારે.   જોને૦ ૪
અરે શાથી ફુલે છે ભુંડા માવિઓરે,
તારા આયખાનો ઉકળે છે તાવડોરે,   જોને૦ ૫
ઘડી ઘડીએ આવરદા ઘટી જાયછેરે,
એક દિન એમાંથી અંતનો ઉપાયછેરે:   જોને૦ ૬
ઓગત કરી લે તું સંતના સમાજનીરે.
રૂદે શીખામણ ધરને કુબીરાજનીરે.   જોને૦ ૭

ભજન ૩૫.

જુઠું જુઠું જીવત ખરૂં જાણ્યામાંરે, જુઠું જુઠું.   ટેક.
જુઠી જનની જુઠી માયા જુઠી મોહ ભરેલી માયા;
કાચ કુંપો છે કાયા મમતા તાણ્યમાંરે,   જુઠું જુઠું. ૧
સદાય તે જીત કેની છાજી, તે દેખીને શું થાયે રાજી;

આતશબાજી આશા લાંબી અત્યમાંરે. જુઠું જુઠું. ૨
ગગને જામ્યો વાદળ ગોટો, પાણીમાં પ્રકટ્યો પરપોટો;
ખેલ બધો એમ ખોટો: મુરખાં માણ્યમાંરે. જુઠું જુઠું. ૩
ધીરજ રાખી મનમાં ધારે, અશુપણું છે તનમાં ભારે;
નરક ભર્યું નવદ્વારે વપુ વખાણ્યમાંરે. જુઠું જુઠું. ૪
ફુલ કરીને ફોગટ ફટક્યો ઈશ્વરને ચરણે નવ અટક્યો;
ભેદ વિના તું ભટક્યો ચારે ખાણ્યમાંરે. જુઠું જુઠું. ૫
પરખી લેને પુરુષ પુરાણી, જગમાંથી ગુણ જોને જાણી;
પ્રથ્વીમાં જ્યમ પાણી ઠરે નીચાણમાંરે, જુઠું જુઠું ૬
જાચે જગજીવન જાચે, નાચે શ્રી હરી આગળ નાચે;
રૂષીરાજ કહે રાચે સંત સવાણ્યમાંરે. જુઠું જુઠું. ૭

ભજન ૩૬.

ગોવીંદ જાણ્યા વિના તે વરસાં ગાળિયાંરે, ગોવિંદ ટેક.
ગળે પાશ બાંધી જેમ ગ્રહશે, કાપો કાપો મુખથી કહેસે;
રંગ ભરેલાં રહેશે મંદીર માળિયા રે: ગોવિંદ૦ ૧
સુરો પુરો બુરાપાને કૃષ્ણ કથા નવ ગોઠે કાને.
ભજનીજન ભગતોને ખળ તે ખાળિયાંરે. ગોવિંદ૦ ૨
દેવામાં નવ ધાર્યા હરીને, જુંઠાઇ હોરી ઝાઝ ભરીને;
દયા વિના તે દાન કરીને બાળીઆંરે. ગોવિંદ૦ ૩
અડંબગાઈમાં ઉમર આખી, નરતન ચિંતામણ ખોઇ નાંખી,
રૂઢિયા મધ્યે રાખી તીખી પાળીચ઼ારે. ગોવિંદ૦ ૪
ધર્મરાજની આગળ ધરશે, ત્યાંહાં તારા ગાતર ઘરથરશે;
ક્રોધી જમદ઼ા કરશે અરે ઇંટાળીઆંરે; ગોવિંદ૦ ૫
મરણઘાત તો નહિ જાગી માવાની, જો નથી વાર જવાની;
સાથે ના આવે વાલ સવાની વાળિયાંરે. ગોવિંદ૦ ૬
વસ્ત્ર આભુષણ લુંટી લેશે, બહાર જઇને બાળી દેશે;
રૂષીરાજ કહે ડાટ્યાં રહેશે રાળિયાંરે. ગોવિંદ૦ ૭

ભજન ૩૭

રટવા રટવા આવ્યો છે, તું તો રામ રે ને રટવા રટવા ટેક.
બીજાનું સુખ જોઇને બળ્યમાં, વેદ વગરની વાટે વળ્યમાં;

ચિત્ત વિષે તું ચળચમાં દેખી ક્ષમનેરે. રટવા રટવા૦ ૧
પંચ વિષય લાગ્યાતા પ્યારા, જતા રહ્યા કોટી જનમારા;
તું સમજીને કરી લે તારા કામનેરે. રટવા રટવા૦ ૨
કઇંક જનમ તેં ફેરજ કરીયા, દેખ્યા તેથી દુખના દરિયાં;
આ ભવમાં સુખ ભરિયા શેવે શામનેરે. રટવા રટવા૦ ૩
અરે હવે અખજ ઉથાવ, શરણ્યા રાખી હરિખા જાશે;
પુરણ આનંદ પામે વૈકુંઠ ધામનેરે. રટવા રટવા૦ ૪
કાળ ગણે નહિ ક્રોડપતીને, જોશી ડોશી વૈદ જતીને;
સંખણી અને સતીને હુકમી હજામનેરે. રટવા રટવા૦ ૫
ચાર ઘડી કેરૂ ચોઘડીયું, નરતન વણ સમઝેથી નડીયું;
પડશે કે તન પડીયું જા પુછ આમનેરે. રટવા રટવા, ૬
રૂષીરાજ વાણી કર્ય વહાલી, ચેત અરે જાવું છે ચાલી;
ખોઇશમાં તું ખાલી આઠે જામનેરે. રટવા રટવા. ૭

ભજન ૩૮.

લાગી લાગી હરકતો લોકો લાજનીરે, લાગી લાગી. ટેક.
એ માટે નિસર્યાં અવિનાશી, વિશ્વંભર વૈકુંઠના વાસી:
ખબર જુએ છે ખાસી હજી આજનીરે. લાગી લાગી૦ ૧
ભરમાઇસ માં દોલત ભાળી, રૂપા કેરી ખાટય રૂપાળી.
વાલતણી નથી વાળી તારા કાજનીરે, લાગી લાગી૦ ૨
કાયા માયા કાચી કેવી, દેહ રહિત નવ રાખે દેવી;
ઝુંપપડો સળગી જેવી સુની છાજનીરે, લાગી લાગી૦ ૩
લાખો જનમ ધરીને લોટયો, દિધી હતી ત્યાં મહોતે દોટયો;
ચકલા ઉપર ચોટયો જેવી બાજનીરે, લાગી લાગી૦ ૪
આવ્યો તો તું લાભજ લેવા, દમ કયાં તે ઉલટાં દેવા;
સદાય કરજે સેવા સંત સમાજનીરે. લાગી લાગી૦ ૫
સંત પુરૂષના શબ્દ સહે નહિ, દોશ ભીતરના તેથી દહે નહિ;
રોકી ગંધ રહે નહિ જેવી પ્યાજનીરે, લાગી લાગી૦ ૬
અંત સમે જમડા આવી લયે, રહેવું પડશે નહીને વીહિલે;
શીખામણ સમજી લ્યે રૂષીરાજનીરે, લાગી લાગી ૭

ભજન ૩૯.

જેણે નારાયણ નામ ન જાણ્યું,
તેણે જનુનીનું દુધ લજાવ્યું;
લક્ષ ચોરાસીના ફેરા ફેરી આવ્યો,
માંડ કરી મનુષ્યા દેહ પામ્યો જેણે૦
આઠે પોહોર નીદ્રામાં ઘેરાણો,
હરી રસ હીરલો હાથે ગુમાવ્યો જેણે
મીથ્યારે સુખમાં મુરખ શું વળગ્યો,
રામ ભજન વીના સબદીન ખોયો. જેણે
ધનપુત્રન વાદળ કેરી છાંયા,
ઉડી જાશે હંસલોને પરી રહેશે કાયા જેણે
સાતે સમુદ્ર ફરી ફરી આવ્યો,
આરે આવીને નાવ ડુબાવ્યો જેણે

ભજન ૪૦.

જોને વિચારી જીવ રૂદામાં, મરવું તતો સહી;
કાળ ઝપાટો ક્યારમો આવશે, બુઢા બાળક જાશે વહી. જોને
જાય તે તો જાવાને કાજે, ઠાલી સોચનાં શી થઇ;
મોટા મોટા રાજા વહી ગયા; તેની ખબરૂં આવી નહીં, જોને
ઉંચી મેઢીને હાટ હવેલી, એવા આગત પડી રહી;
પુન્યને અર્થે પાઈ ન વાપરી, એની ઠાઠડી ઠાલી ગઇ જોને
કુંચન જેવી કાયા તારી, રજ અડવા દેતો નહીં
શહેર છોડી શમશાન સુતો, તારી ગોંદરે ભસ્મ થઇ જાને૦
હરી ભજો તમે હકેથી ચાલો, એહી વેદમાં વણી થઇ;
સુરશ્યામ રહે જેણે હરી ભજ્યા, તેની જગમાં જીતો દઇ. જોને૦

ભજન ૪૧

રામ બાણ વાગ્યાં હોયતે જાણે, હરીના બાણ વાગ્યા હોયતે જાણે
ધ્રુવને લાગ્યાં પ્રેલાદને લાગ્યાં; તો ટરીને બેઠા ઠેકાણે;
ગર્ભવાસમાં સુકદેવજીને વાગ્યા, તો વંચાયા વેદ પુરાણે રામ.
મોરધ્વજને હરી મળવાને આવ્યા, તો હરજી આવ્યા ઠેકાણે;

સુરતક ઉપર ઠરવત મેલ્યાં, તો અીને પુત્ર એ તાણે. રામ,
મીરાંબાઈ ઉપર કોપ કરીને, રાણોજી ખડયજ તાણે;
ઝેરના પ્યાલા ગીરધરજી આરોગ્યા, તો અમૃત ક્યાંરે ઠેકાણેરામ
નરસીહ મેતાની હુંડી સ્વીકારાં, એપ ભરી ખરે નાણે;
અનેક ભકતને એણી ઉગાર્યા, તો ધનો ધીરજ આણે. રામ;

ભજન ૪૨.

આજ ઓંઆંતાં અમે રામભુવનમાં,
પસલીઅરે રસ પાયો, હરીરસ પુરણ પાયો
પહેલો પ્યાલો મારા ગુરૂજીએ પાયો,
બીજે પ્યાલે થઇ છું ઘેલી, હરીરસ
ત્રીજો પ્યાલો મારે રોમ રોમ વ્યાપો,
ચોથે પ્યાલે ચકમા ચુરરે હરીરસ
મોટા જોગેશ્વર એનો મર્મ ન જાણે,
તે મારા મંદીરીયામાં માલે. હરીરસ
સધી સુવાસણ મારા પ્રભુજીને પાસે,
અખંડએવાતણ હરીએ આપ્યા હરીરસ
રસીયો સંપાતે અમે રંગભર રમતાં
દેહનાં દુઃખડાં સરવે સહતાં હરીરસ
વલભના સ્વામી અમને સરણે લેજો,
વ્રજના સુખડાં અમને રસ દેજો, હરીરસ

ભજન ૪૩.

સુખ કહ્યાં ન જાય સતસંગનારે,
અંગ આઠે શીતળ થાય સુખ
સુખ બ્રહ્મ લોકથી ભારે ઘણુંરે,
વૈકુંઠથી વધતાં જાય સુખ
સુખ ઇંદ્રપુરીથી અધિક છે રે,
એના વેદ કરે છે વખાણ,
જેને અડસઠ તીરથ ઘર આંગણેરે,

ત્યાં હરીજન હરીરસ ગાય, સુખ,
જેને આશાતૃષ્ણા ઘણી ક
સતસંગથી અળગા થાય, સુખ,
દાસ રતનો કહે છે સતસંગને
લે લક્ષ ચોરાસીનો જાય, સુખ,

ભજન ૪૪.

સીતારામ સમર ઘડી ઘડી,
કાચા કાલ જાશે પડી
રાત દીવસ રળતો ને ખપતો,
ધંધો કરતો ઘડી,
બાળપણામાં સમજ્યો નહીં
તારી મેહેનત માથે પડી સીતારામ.
પોઢતો પલંગે ને ઓઢતો ધાબળી,
અહમ સુખમાં સુઈ રહ્યો તારી,
જમે જાય છે ચડી સીતારામ
સોનાની ચખીડીએ ચડતોને હીરલા રત્ન જડેલ,
એવા કલંકી ફોજવાળા જમડા જાશે જડી સીતારામ
જમા જલાસે નાડું ઘુંટાશે,
નાડીએ નીર નહીં ઉતરે નડી;
હજાર વીંછીની વેદના ::
ચોટશે આવશે ચડી સીતારામ
ખુટલ ધન તેં ખરચ્યુ નહીંને, દાટયું રહેશે ઘડી;
દાસ બીરો કહે સોયદક દોહા,
કોઈ બાંધી ગયું નહીં ગાંઠડી સીતારામ

ભજન ૪૫.

લેતાં લેતાં નારાયણનું નામ, દુનીયા લાજે છે
હરીમંદીર જાતાં પાવલીયાં દુઃખે,
ફરી વળે છે આખું ગામ. દુનિયા૦
ગમતે થાય ત્યાં દોડી દોડી જાય,

ભુલી ગઇ ઘરડાનાં કામ. દુનિયા૦

સતસંગ કરતાં લંછન લાગે,

ચરચા કરે છે બધું ગામ. દુનિયા૦

બાઇ મીરાં કહે છે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ,

તમને ભજીને થઇશું ન્યાલ. દુનિયા૦

ભજન ૪૬.

હરીભજન થકી ચરચા થાય, તો સુખેથી થાય,

મારા ઘટમાં છે ઘન શ્યામ, દુનિયાથી નવ ડરવું.

મારા દલડામાં દીન દયાળ, દુનિયાથી નવ ડરવું.

હરી મારે રૂદીયેરે વસીયા,

રોમે રોમે રમે રામ. દુનિયાથી૦

નરહરી નારાયણ નયણે નીરખું,

નીરખું નિરંજન નીરાકાર. દુનિયા૦

કાચીરે કાયા બંધન માયા;

ઘડી પલમાં પ્યારી હુઈ જાય; દુનિયા૦

ગુરૂ પ્રતાપે અબળારે બોલ્યા,

હરી ભજનથી ચોરસી છુટાય; દુનિયા૦

ભજન ૪૭.

તમે ભજન ભુલોમાં ભાઇ, આવ્યો વાયદો અટેકડે;

ધર્મ ગયું ધરણીમાં ધસી, ગુરૂ પુન્ય ગયું પાતાળ.

ગુરૂજી મારા પુન્ય ગયું,

પાપ ગયું સરવે વસીને,

કઠણ આવ્યો કળી કાળ. આવ્યો.

સત રહ્યુ સંતાઇને ગુરૂ, ધ્યાન રહ્યું કોઇ દ્વાર;

ગુરૂજી મારા ધ્યાન

શીલ સંતોસને મેલ્યા મુકેલી,

દુનિયા થઇ છે ખ્વાર. આવ્યો.

પાખંડી નર ફરે ઘેર ઘેર,

નામ રહ્યું કોઇ ઠાર ગુરૂજી મારા નામ રહ્યુ;

સામા હશે તેને પ્રીછે નહીં,
તે ખાશે જમના માર. આ૦યો
પુત્ર પીતાને પ્રીછે નહીં,
ત્રીયાદે નહિ માર, ગુરૂજી માર ત્રીયા,
માત ભગનીનું સગપણ ખોદ્યું,
સાળાને મનમાન. આ૦યો.
દુનિયાનો કાંઈ દોશ નથી,
કળીજગ જુઠો જમાન, ગુરૂજી મારા કળીજગા
કરણી તેવી પાર ઉતરણી
મુકો માન ગુમાન. આ૦યો.
એવું જાણીને કહે પોકારી, ભજીલ્યો હરીનર નાર;
ગુરૂ પ્રતાપે ભણે કસ્તુર,
સત ગુરૂ ઉતારે પાર. આ૦યો.

ભજન ૪૮.

ગોકુળ મારે પધાર્યા ગોવિંદ,
કે નંદજીને ઘેર વધામણાં;
નંદજીએ કંચન પાટ ઢળાવીઆ,
મોતીનોરે પુરાવ્યા ચોક. કે નંદજીo
નંદજીએ વેગે વિપ્રને તેડાવીઆ,
જોવરાવેરે જદુપતિના નામ; કે નંદજીo
કે છે કૃષ્ણ કોડીલો માન પાડજો,
એવે નામેરે મોયાં જસોદાના મન; કે નંદજીo
નંદજીએ હેમના દાન અપાવીયાં;
વધામણાંરે ત્રસાવ્યા વરસાદ; કે નંદજીo
નંદજીએ વેગે વિપ્રને વિદાય કર્યો;
જાણે આવ્યારે મોટા મુનિવર દેવ; કે નંદજીo
ગોકુળમાં વાજીંત્ર વાગીયાં;
મથુરામાંરે ગડગડીયાં નિશાન; કે નંદજીo
હું તો જાઉં રે વલ્લભ સુતને વારણે,
બલિહારીરે જાય માધવ દાસ; કે નંદજીo

ભજન ૪૯.

જાડેજારે તાર તંબુરો સતિના હાથમાં રેજી.
સતી કરેછે અલખનો આરાધ, જેવી બોલ્યો મેવાડમાં,
તેદીના બોલ સંભાળ, જાડેજારે વચન સંભારી વેલા જાગજોરેજી
જાડેજારે મેવાડથી આલો રૂપો આવીયારેજી
તે દુખનારે બોલને કાજ, ત્રણ દીવસને ત્રણ ઘડી
સુરા હોય તો જાય, જાડેજારે વચન સંભારી વેલા જાગજોરે,
જાડેજારે કાલી કેવાશે કાઠી રાણી,
સુરા પછી નરને બોલ્યાના હોય નીમ.
જાડેજારે ધુપ ધજાને શ્રીફળ તો ચડે;
આતો છે ખશાખરાને. " જાડેજા ટેક
જાડેજારે આળસ મરડીને જેસળ ઉઠીયરેજી
આંખી આંસુનીરે ધાંત.
જાડેજારે વેલા મળ્યા રૂપા માલને પછે મળ્ય, તોળીનાર જાડેજારે
જાડેજારે ગલો પારખને રૂપા પેઠીએરેજી, તોરે હીરા હીરાને લાલ
વચન ચુકયા તો જાશો ચોરાસીમાં, રેજો તુમે વચનુંની લાર.
એમ વચન સંભાળી વેલા જાગિયા.
જાડેજારે કીધા લગનને દીધાં છાંટણાં લાલી વીવાની ખાંત
કન્યએ કેસરિયા પેરિયા તો મોડ મીંઢાળ,
જાડેજાને હાથ વચનને.
જાડેજારે જેસલને ગેર તોળીરાણી બોઢીયારે,
નવી સમાતુ ઓહાય,
સહુ વળાવીને પાછાં વળ્યાં એક ન વળ્યા તોળલદાર વચનને

ભજન ૫૦.

જ્યાં દેખું અલેક મેરા રામ,
જ્યાં દેખું સાહબ તેરા રામ;
સોય આલુક મેરી નજરમાં આયાજી. ટેક.
ગવરીનાં નંદ ગણેશ મનાવેલા સોય,
દરશામાં હરીને હુલાયા રામ

તવભર તાળાં રજભર કુંચી,
સંત ગુરૂએ ખોવાયા રામ. સોય,
ચોરાસી ચવટાને બાવન બજારૂં,
સતગુરૂએ શેર રચાયા રામ. સોય,
જળહ જલહ જ્યોત્ય જલતસે,
મોતીના ચોક પુરાયા રામ. સોય.
સંસાર સાગર મહાજલ ભરીયો,
તારૂંણી તાર મિલાયો રામ, હોય,
મચ્છંદરના ચેલા ગોરખ બોલ્યા,
ખોજ્યા સો નર પાયા રામ. સોય૦

ભજન ૫૧.

જુના ધરમ હરો જાણી. મારા સંતો જુના ધરમ હરો જાણી; ટેક
નદી કીનારે કોઇ નર ઉભો, તરસ્યા થકી સમાણો હેજી;
કાંતો આળસુ અંગ એહનું સરિતા ખરે સુકાણી—મારા૦
કલ્પ તરૂ તળે કોઇ જન બેઠો; ક્ષુધા ખુબ પીડાણી હેજી;
નહી કલ્પ એ બાવળીઓ કે, ભાગ્ય રેખ ભેળાણી—મારા૦
સદગુરૂ શેવે શીશ નવ સુધર્યો, વિમળ મળી નહી વાણી હેજી;
કાં ગુરૂજી છે જ્ઞાન વિનાના, કાં પાપી એ પ્રાણી—મારા૦
ભક્તિ કરતા ભય દુઃખ આવે, ધીરજ નવ ધરાણી હેજી:
કાં સમજણ તો રહી છે છેટે, નહી નામ નીરવાણી—મારા૦
ચીંતામણી મળી પણ તોએ, ચીંતા નવ ઓસાણી હેજી;
નહી ચીંતામણી નકીએ પથરો, વસ્તુ નવ ઓળખાણી—મારા૦
મળીયું ધન તોએ મોજ ન માણી, કહું કરમની કાણી હેજી,
કાંતો ભાગ્ય બીજાનું ભળીયું; કાંતો ખોટી કમાણી—મારા૦
અમૃત મળીયુ પણ અમર થયો નહી,
પીવાની જુકિત નહી જાણી હેજી;
કાંતો ઘટમાં નહીં રે, પીવામા આવ્યુ પાણી—મારા૦
ધર્મને કર્મ ભક્તિ જાણે, ભેદ વીના ધુર ધાણી હેજી;
કે ભગુપત સમજી લ્યો સંતો, પુરી પ્રીત સમાણી—મારા૦

ભજન પર.

રૂડીચે હીંમત ધરે. મારા હરીજન,
રૂડીચે હીંમત ધરીચે હેજી; ટેક.
જાવું છે તો જરૂર જવાનું,
વીઠલ વરને વરીએ હેજી;
શીર માટે સદગુરૂ મળે તો;
પાછી પુંઠ નવ કરીચે. હરી૦
હરી ભજવામાં હીંમત રાખો,
હરીજનથી નવ ડરીચે હેજી;
આદ પંથનો મારગ મેલી,
અવર ઠામ નવ ઠરીચે. હરી૦
સમરણ કરીચે શોહંમ રામનું,
વેદ વચન ઉચરીચે હેજી;
આપ અજંપા જુગતિએ જપીએ,
ધ્યાન હરીનું ધરીચે, હરી૦
અમૃત રસ અખંડ સ્વાંમીનો,
ભેદ જાનીને ભરીએ હેજી;
સદા બ્રહ્મ ભરપુર ભર્યો છે,
અનુભવને આદરીએ. હરી૦
કાચા કુંભ સરીખી કાયા,
જાતાં વાર ન જાણીએ હેરી,
ગોવીંદજીના ગુણ લાગ્યા તાં,
ભવજલ પાર ઉતરીચે. હરી૦
મનુસ્યા જન્મ મલ્યો છે મોંઘો,
ફંદ માંહી નવ ફરીચે હેજી,
નામી કમળથી ચલીરે સુરતા,
ધારી ઉસાસે સમરીચે, હરી૦
સાચો સંત સમાગમ કરીચે,
વાણી વીમળ ઉચરીચે હેજી,

કે ગણપત ગુરૂને સેવા,
પંથ બીજા પરહરીયે, હરી૦

ભજન ૫૩.

અગમ પંથનીર વાણી મારા સંતો,
અગમ પંથનીર વાણી હેજી. ટેક.
એકથકી અનેક બન્યા ભાઈ,
સહુ પંખી પશુને આણી હેજી,
કર્મ સાંસ્વય બે યોગ કહ્યા૦ચાં;
વેદ ધરમ પરમાણી મારા૦
પતિવ્રતા જેમા પતિ તજીને,
પરમ પુરૂષ લે જાણી હેજી,
જાર ધરમએ જીવનો જાણે,
પડે ચોરાસી ખાંણી. મારા૦
એક ગુરૂને એકજ ઈશ્વર,
એક નામ નિશાની હેજી,
એક ટેકને એકજ ધારે,
સત ભક્તિ સમરાણી. મારા૦
પેલપરાની પાર પ્રભુનો,
વીરલે વાતો જાણી હેજી,
અજર અમર રસ કોઇ જન જીરવે,
મરજીવા લે માંણી, મારા૦
સરગુણ નીરગુણથી તો ન્યારો,
ગુણાતીત ગુણ ખાંણી હેજી,
જે વસ્તુ જેનાથી ઉપજે,
તે તો તેમાં સમાણી, મારા૦
કોટી કલપથી જનમ મરણ છે,
ઉર ભક્તિ નવ આંણી હેજી,
ગુરૂ ગમ વિના ગોથાં ખાધાં,
મુંચોમતને તાણી. મારા૦

જગ હળ જ્યોત્ય નીરંતર ઝળકે
સુરતા ત્યાં ઠરાણી હેજી;
સુળ ધારથી બ્રહ્મ ધામાં,
પીયે ચઢીને પાંણી. મારા૦
અકળ સકળ ઘર વ્યાપક સંતો,
પરખો પુરૂષ પુરાણી હેજી:
કહે ગણુપત સદ્ગુરૂની સેવા,
અખંડ ઉરમાં આણી. મારા૦

ભજન ૫૪.

ક્ષમા ખડગ કર ધારો સંતો ક્ષમા ખડગ કરધારે, ટેક.
સત સમશેરને બાનુ બરછી, જ્ઞાન ઘોડે શણુગારો હેજી;
લક્ષ લગામ ને પ્રેમ પલાણ્યાં, ચિતનો ચાબક મારો મા
ધીરજની ઢાલ ભજનનો ભલો, સતનો બકતર સારો હેજી.
કાયા નગરમાં મન મેવાસી. વેગેથી વિડારો. મારા૦
કામ ક્રોધ ને મોહ મમતાએ, વેરી તમારાં વારો હેજી;
જો જીત્યા તો જગ જશ પામો, હારો તો નરક સુધારો;મારા
વીચારમાં આયુષ વહિજાશે, એનો શો ઉધારેજી;
જુગ જેવી પળ એક જાય છે, ગુરૂનું જ્ઞાન વિચારો. મારા૦
આ ભવમાં આતમ આવ્યો, એનો તો ઉગારો હેજી;
ગણુપત કે ગોવિંદ ભજો તો, આવે દુઃખનો આરો. મારા૦

ભજન ૫૫.

દિવસ થોડાને જાવું દુરરે પંથીડા પ્રાણી
દિવસ થોડાને જાવું દુરરેજી;
સંતો ભાઇરે ઉડ્યા ઉતાવળાને ભુલારે પઢીયા તો,
ગયું છે અતિ અસુરરે; પંથીડા૦
સંતો ભાઇરે પરવરતાંમાં આવીરે આવ્યો તો,
કાળ કઠણુ વેહેરી ક્રુરરે; પંથીડા૦
સંતો ભાઇરે કોટી જનમ થયી વીજડા વાવ્યા તો,

ઉગ્યા નહિ અંકુરરે, પંથીડા૦
સંતો ભાઈરે આરે સંસાર છે સુપનાની બાજી તો,
જુઠો બાધો જફરરે, પંથીડા૦
સંતો ભાઈરે હોટી જન્મ થકી કષ્ટ પડે છે તો,
ભાવ ભર્યો ભરપુરરે. પંથીડા૦
સંતો ભાઈરે અતિ વિકટ છે મારગ આડાતો,
લુંટયા કહી શુરરે; પંથીડા૦
સંતો ભાઈરે કે ગણુપત તમે ગોવિંદ ભજીલ્યો તો,
નર હરી રાખે નુરરે. પંથીડા૦

ભજન ૫૬.

સરજનહારરે, પંથીડા પ્રાણી,
સમરી લે સરજનહારરેજી;
સંતો ભાઈરે નાભી કમળથી સુરતાને સાધી તો,
ગગન મંડળ મોઝારરે;
સંતો ભાઈરે સુન્ય શિખરમાં ભમર ગફા છે તો,
ત્યાં રહેવાનું ઘરબારરે; પંથીડા૦

ભજન ૫૭.

સંતો ભાઈરે ત્રીકુટી કમળામાં જ્યોતીરે જાગે તો;
તે શું મેળવ્યાં એક તારરે; પંથીડા૦
સંતો ભાઈરે શ્વાસુશ્વાસે સમરણુ કરીલે તો,
મટશે તે જમનો મારરે; પંથીડા૦
સંતો ભાઈરે જન્મા પેહુ઼ં જેને પણુ જમાવ્યું તો,
માતાના તન મોઝારરે, પંથીડા૦
સંતો ભાઈરે કીરતારરે કાયા કેવી બનાઇ તો,
એનો ભુલ્યો ઉપગારરે; પંથીડા૦
સંતો ભાઈરે ગણુપટી કે ગુરૂ દેવ મળે તો,
સેજે તરો સંસારરે પંથીડા૦

ભજન ૫૮.

અખંડ અનાદીરે, અનુભવી જે હસેરેજી;

કરશે તે તો ભક્તિ કેરૂ કાજ, સદ્દગુરૂએવા સાચા સંતનેરેજી,
મહેલી જેને લોકડીયાની લાજ. અખંડ૦
સદગુરૂ શબ્દરે, કાગળ શોધીયુંજી.
પ્રગટયો જેને પુર્ણ બ્રહ્માનંદ, મન જેનું માન્યુંરે,
સદા સતસંગમાંરેજી. પડે નહિ પાછો કદી ભવફંદ. અખંડ૦
પ્રેમ તણો પ્યાલોરે, પીધો જેને પ્રીતથીરેજી,
રાખી જેને રૂદીયામાં રૂડિ રીત્ય, સીરને તો સાટેને,
એવા સાચા સંતનેરે, હોય ત્યાં પૂર્વ જન્મની પ્રીત. અખંડ૦
ભક્તને તો ભાવેરે, ભુદર ભેટીયાં,
ભાંગીજેના મનડાકેરી ભ્રાંમ, ગુરૂને પ્રતાપેરે ગણુપત ગાય છે,
રાખો રાંઇ આપ ચરણમાં દાસ. અખંડ૦

ભજન ૫૯.

પંડિત પુરાણીરે, કુરાની તમે ક્યાં જોવો,
ભણીને શું ભણ્યું રે, અજ્ઞાથી અથડી મુવો,
પોથી વાંચી પરને દેખાડે, કરે ઉદરનો ઉપાય,
કહેણી કહે ને રહેણી ન રાખે, તેણે અર્થ શો થાય,
સામા શું દોડોછે.રે, પુંઠ તમે પાગી જુઓ પંડીત
ગુરૂ થઇને જ્ઞાન બતાવે, ફોકટ ફુંકાવે કાન,
શીશ પાસે સેવા કરાવે,તોય ન આવે શાન,
પ્રેમ પુરૂષ જાણીનેરે, કાયર જેમ લાગે જુવો. પંડીત૦
ટોપી પહેરીને તીલક કર્યારે, બેરખા રાખે બેજોડા;
ધોતી ધુવેને પોતી પખાળે, ખોટો થઇ કહે ખોડ;
માયાના અંધારેરે, અથ્યા નું તો આથડીને મુવો. પંડીત૦
તીલક તાલ પાખંડ કરે છે, આત્મ ચીન્ત્યા વીના ફોક.
મોતી પ્રતાપે નારણ કહે છે, પાખંડ કરે સૌ લોક;
બ્રહ્મ નવ જાણ્યુંરે, જ્ઞાની આપ શોધી જુવો. પંડીત૦

ભજન ૬૦

વારૂ મારા વીરારે ન કરીએ સંગ નીચનો રેજી. ટેક,
નીચપણું નહ લઈ જાય. વારૂ મારા૦

આકડીઆના દુધ અતિ ઉજળાં રેજી,
તે પીધે તુરત મૃત્યુ થાય, વારૂં મારા૦
દુધડીઆં મંગાવોરે ગવરી ગાયનાંરેજી,
સાકર ભેળે સ્વાદ અતિ ઘણો થાય. વારૂં મારા૦
બાવળીઓ કંટાળોરે અતિ અળખામણોરેજી,
તેને સંગે અંગને વસ્ત્ર ઉજરડાય, વારૂં મારા૦
આંબલીયાની છાયા અતિરળીઆમણીજી,
તેને સેવે ફળની પ્રાપ્તી થાય. વારૂં મારા૦
ગુરૂ પ્રતાપેરે જેઠીરામ બોલીઆરેજી;
દેજો અમને સંત ચરણમાં વાસ. વારૂં મારા૦

ભજન ૬૧.

રહોને પદનાં પલ ઘડી, તમો રહોતે આજની રાતડીઆં;
મારા દીલની ગુજ વીનંતી, કરીલ્યો હંસા વાતડીઆં. ટેક.
કરમ બાંધીને ચાલ્યોરે હંસો, કાયા નગરી તરછોડી;
મૃત્યુલોકમાં હુવો સંગાથી,આવ્યા આપણ દોઉ જોડી રહોને.
આ કાયાને લાડ લડાવ્યાં, બહુ જતન કરી જાળવીયાં
તમે ભારભરી હાલ્યા પ્રાણીઆં, અમને કોને ભળાવીયાં. રહોને.
કાયા સુંદરી રૂવે રૂદન કરી, અમે અબળાં બઇ તરવરિઆં
વાલે અમને મેલ્યા વનમાં, ગયો આત્મા રડવડીઆં રહોને.
સઘ કુટુંબ તને લુંટવા લાગ્યું, સોળ સેવામાં સજ કરી;
તમે રાણીઆ ચાલા પ્રાણીઆમસાણ ભોમીપર જરીઆં. રહોને.
આપાર ઉપાધી છોડો પ્રાણીયા, ઉજડ કરેહો ગામડીઆં;
દાસ જેરામ રામને ચરણે, ગુણ ગાય ચરણે પડીયાં રહોને.

ભજન ૬૨.

ચાંચ પાંખ નહી કાયા, એક પંખી નજરે નહિ આયા;
અજબ શહરથી હંસા આયા, મોતીડા શું ગાયા;
છઠે માસ ગુરૂ જ્ઞાન બતાયા, તમ ગુરૂ અને હમ ચેલા-ચાંચ.
વીના પાળ એક સરોવર ભરીયાં, નીર નજરે નહીં આયા;
ગુરૂ હમારા બોત રંગીલા ત્યાં બેઠ કર નાયા-ચાંચ.

મુળ એક તરૈ વરખડીમાં ડાળ પત્ર નહી છાયા,
ગુરૂ હમારા બાલ ગામી ત્યાં બેઠકર ફળ ખાયા—ચાંચ.
એક ગુરૂને પાંચ ચેલા પચીસ જોગણી લાયા,
એક આંબા એસા હુવા બેટી બાપુક જાયા—ચાંચ.
વીના સુંઢ હસ્તી દેખા પાઉં નજર જડી આયા,
મચ્છંદર પ્રતાપે ગુરૂ ગોરખ બોલ્યા,
એ પંખાંનજરે ન આયા—ચાંચ.

ભજન ૬૨,

સોહી માણું મેરી નજર મેં આયાજી.
જ્યારે દેખું છાયા તેરી રામ;
જ્યારે દેખું દાતા મેરે રામ સોહી૦
ગવરી પુત્ર ગણેશ મનાવોરે,
હેતે હાલ હુલાવો રામ. સોહી૦
બવાન બજારૂને ચોરાશી ચાટાં,
મારા સતગુરૂ રમીઆં રામ. સોહી૦
તલભાર તારાં મન ભર કુંચી,
મારા સત ગુરૂએ ખોલ બતાયા રામ. સોહી૦
સંસાર સાગળ મહાજળ ભરીઓ,
તારૂડે તાલ મીલાયા રામ. સોહી૦
આરે દેવલ છોડી કરીને,
દુજા મહેલ બનાયા રામ. સોહી૦
મચ્છંદર પ્રતાપે ગુરૂ ગોરખ બોલ્યા,
ખોજમીનરસો પાયા રામ. સોહી૦

ભજન ૬૩.

ડાપણ તારૂં જાણ્યું રે, ડાહ્યા ડાહ્યા તું થામાં (ટેક)
જ્ઞાન સુધારસ મુકી આસર, માયા વિષ્ટા ચહામાં,
રંગ રાગ ગ્રી રીઝે ધડીમાં વડી વેરાશે જીજે,
તાણ તાણથી પાપી ચેતન,
રઝળાયો તું થામાં ડાપણ૦

ચેતન જાણે ચડુ ગગનમાં, મન પટકી પાડે છે,
ધીરે ધીરે [illegible] [illegible]ના[illegible]આપો લાડુ ખામાં. ડાપણુ૦
નવીન[illegible] નાથ[illegible] ધરે. આંડો અવળો જામાં,
દીન બંધુમાં [illegible] મિસે,
ખાલી [illegible] [illegible], ડાપણ૦
મનજી મિત્ર ઘડી માર રાખને, આપ પગે પડી વીનવું,
છોડ નાડયને હવે અનાડી,
પાતક પ્યારો પામાં. ડાપણુ૦
માન્ય ધરોને ધર્મ જન રમણી, ભલા ભુલાએ મુકીરે;
તારી મતી તું લે સુધારી, જીવ બીજામાં મોમાં ડાપણુ૦
અલખ નિરંજન સાંઇ ધન સંગી ચેતન આત્મરામીરે
પાપે ડુબી અંગા મુકી, વૈતરણીમાં નહામાં ડાપણુ૦

ભજન ૬૪

અચીચળ કોઇ નહીરે, મન તું મકર કોની આશ; ટેક.
સ્વપનવત સંસાર દીસે, સમજ પદ અવીનાસ. અવીચળ
આય મુળને સ્થુલ સુક્ષ્મ, વઇરાટ ચૌદ લોક
બ્રહ્માંડ દીસે વણુસતું, માંડણીમાં હીતે ફોક. અવીચળ
કલ્પનાએ કહીએરે, વાણીએ કરીએ જેહ;
કાલ કરતાય જેટલું ભાઇ અંતે વણુસે તેહ અવીચળ૦
સનીપાત શરીરનો સમયે ન પ્રગટ થાય;
ભુવન કેરા નૃપતિને, ઘર તજી વન જાય. અવીચળ૦
ચાર વરણને ચાર આશ્રમ, અવસ્થા છે સાર;
તેને અધિકારે ઉપદેશ દેવે, ગ્રંથનો એ વિચાળે. અવીચળ૦
વૈરાગ અંજન ગુરૂ આંજે, ત્યારે ઉઘડે આંખ;
પડળ સઘળાં પરા થાએ, શાસ્ત્ર પુરે શાખ. અવીચળ૦
અવિદ્યાને ઓળખી, વિદ્યા વડે કરે નાસ;
પછી વિદ્યા મુકી શકે, ઉપજે સંન્યાસ. અવીચળ૦
દ્વૈત સઘળું ટાળતાં, અદ્વૈત રહે ત્યાંય;
મહા મંત્ર ખરા પુરસનો હ્રદયથી ગ્રહલાય. અવીચળ૦

થાતાં તે થાએરે નહીરે, જાતાં ઝટ નહીં જાય;
પિંડ પરમાત્મા તે જેમનો, તેમ સહાય. અવીચળ૦
દેહ ભાવે ન દેખીએરે, આત્મ ભાવે નિત્ય;
એજે સમજણ બુદ્ધિયેરે, અનુભવિની રીત. અવીચળ૦

ભજન ૬૫.

તારા મનમાં જાણે છે જે મરવું નથી જો,
જેમ પીપળના પાનને ખરવું નથી જો. (ટેક)
અરે જે ઠેકાણે ઓઢાડી મંગળ ઘાટડીજો,
તેજ ઠેકાણે બંધાશે તારી હાડડી જો. તારા૦
જે ઠેકાણે વાજીંત્ર તારાં વાગીઆં જો,
તેજ ઠેકાણે લેવાશે તારાં છાજીઆં જો. તારા૦
તારે પ્યારી વિના કેમ ચાલશે જો,
ચુડો ભાગીને એયે ખુણે ઘાલશે જો. તારા૦
જો ઠેકાણે લખી કંકોતરી જો,
તેજ ઠેકાણે લખશે કાળોતરી જો. તારા૦
અમીરાજનાં વચન સત જાણ જો,
હરીગુણ હરખે શું વખાણશે જો. તારા૦

ભજન ૬૬.

હાંરે તેંતો મનખ્યા જનમ ગુમાવ્યો,
તેંતો ફોગટ ફેરો ખાયો હે;
નરનામ ન જાણ્યું તેં રામનું, (ટેક.)
સુઈ સુઈ સારી રેન ગુમાવી,
દીવસ ગુમાવ્યો ખાઈ;
હીરલા સરખો જનમ ગુમાવ્યો,
હીરા કોડીને બદલ જાય. નર૦
સુખીયા મરે સુખ ભોગવી,
દુઃખિયા મરે દુઃખ રોઈ,
જનમ સ્નેહી છે નેડા રામનો,
તેણે સુખ દુખ સહિઆ સોઈ. નર૦

સુખ દેખી મત રાચીએ,
વીપત પડે મત રોય;
સંપત વિપત દોનું એક છે,
કિરતાર કરે શો ડોળ. નર૦

ઊગ્યા તે તો આથમે,
ફુલ્યા સો કરમાય;
ચડે પડે દહાડો નમે,
સખ્યું ન મીથ્યા થાય. નર૦

માતા મન જેમ બાળશું,
મીન તણું જળમાંય;
ઘડી એક વીલો જો પડે,
તો તલપ તલપ જીવ જાય. નર૦

અનલ પંખીને વે ઘણો
ઉડી આકાશે જાય;
ધ્રણી થકી ફુળ નીપજે,
એનો સાર કહ્યો નવ જાય. નર૦

જેસો રંગ પતંગકા,
તેશો હે સંસાર;
રામ નામ રંગ એક છે,
રોહીદાસનો પ્રાણ આધાર, નર૦

ભજન ૬૭

નાદાનસેં ઇનસાન; કબુ આસનાં કરનાં;
જો દીલકા દગાબાજ સગ કરનાં તોબી ડરનાં (ટેક)
દીન ચારકા મીજમાન, મુકર ચલજાનો હેદો યાર
કરનાં ખુદા કે કોપસેં, પાઊ દેખ દેખ ધરનાં, નાદાન૦
કરમત હેર જયુ અપની ઇતમાં કરાવે કામ;
કમરકું તુંબા બાંધકે, દરીઆકું તરનાં. નાદાન૦
જીસકાજો સુકન સારૂ નહી, કુડસે દગલબાજ;
અગ્યાનકે નર કુસે, ઈમાન તો નબે કરનાં. નાદાન૦

હરદાસ હુકમ માન બાત સારકી સદાઈ;
સાચી લગનમેં સાહીબા સાહકું અમરની. નાદાન૦

ભજન ૬૮.

ગુજરેગી ઉમર સારી ધંધે મે ધ્યાન તેરા.
બાહેર બતી લગાઈ; ભીતર રહ્યા અંધેરા, ગુજરેગી૦
સંસાર જાન સપને જેસા, હેજી ધનમેં કયું ઘેરા;
ઉઠ જાગેરે અજાના, તું સુનતા હયકે બેરા. ગુજરેગી૦
જીજીકે જોરસેં ચલતા, શિરપે કાલકા હે હેરા;
માર ખાયગા મરજાયગા, પછે બાત ફેરેગા ફેરા ગુજરેગી૦
હરદાસ સાફ દીલકે, લીયા સત ગુરૂકા સેરા;
એક પલમે પાર ઉતરે, નામ કયા હય તેરા. ગુજરેગી૦

ભજન ૬૯.

અપનાં દીલ સમજા નહિં તે;
ઓરકું સમરના સો કીયા;
જીસકી નજરમેં ઝેર હયે,
ઉનકે ચરાં જાના સો કયા,
ઘર જાય જીનકે માન નહિ,
ઉનકે ઘરે જાના સો કયા. અપના૦
જીસ ચીજમેં લીજત નહી,
ઉસ ચીજકો ખાનાં શે કયા;
જીસ રાગમેં મજા નહીં,
ઉસ ગીત કો ગાનાં સો કયા. અપના૦
ભીતર ન ભેજા પ્રેમકા,
બહાર ભુલવાણાં સો કયા.
દોજખ જહાંમેં ડુબતા,
તો રાખનાં છાનાં સો કયા, અપના૦
સુતે ગુમાઈ સાહીબી
અબ જાય પસ્તાના સો કયા;
ભુલા ઉસકો નામકો,

ફીર ભીસ્ત કે ચહાનાં સો ક્યા, અપના૦
નાશયત ન લગી ઈન જીવકો,
અંધેસે અથડાનાં સો ક્યા
ગાંફલ ન પુછે જ્ઞાનકો,
ફીર ઉનકો બતલાના સો ક્યા. અપના૦
કુરદાસ હુકમ સાહેબકો,
કર યાદ ગભરાનાં સો ક્યા;
વાલે વસીલે હોય થે,
દુનિયાંસે ડર જાનાં સો ક્યા. અપના૦

ભજન ૭૦.

આનંદ કંદ અજોધ્યાના નાયક જાનકી ભુજવામ,
પોઢે સુખ સેજ સીતારામ. ટેક.
પ્રભુજીને કનક મંદીર પુષ્પ સેજા કોટી ઉદય ભયભાન;
દેવતા સરવે ચોકીયે સનમુખ આયે હનુમાન. પોઢે સુખ૦
શેષ સ્મરણ કરત નીસદીન ધરત શંકર ધ્યાન;
ગરવ ગંજન રામરાજા, સકળ પુરણ કામ. પોઢે સુખ૦
સરજુગ કીનારે અજોધ્યા નગરી જ્યાં બીરાજત રામ;
કૌસલ્યા સુત સેજે પોઢે નવલ સુંદર શ્યામ. પોઢે સુખ૦
ચુવારે ચંદન અંતર અરગચાં કનક ડબા ભરપાન;
દાસ તુલસી લેકે ઠાડે મેવા દ્રાક્ષ બદામ. પોઢે સુખ૦

ભજન ૭૧.

જાગો હરી જગના જીવન પ્રાણ જાગો મારૂં સાચું ધરણું શામ
વીઠલ વેલા જાગો. ટેક.
માતા જગાડે જાગો કાનુડા ગાંદરે ઉભી ગાય;
સાદ સામા સાદ કરે છે માવૈયા મેળો થાય. વીઠલ૦
વીઠલ વનમાં મોરલા બોલે સુખે થયું સવાર;
વેદની વાણી બ્રહ્મા વાંચે પુજા સો પ્રભાત. વીઠલ૦
ચકરડા ચક ચકવા લાગ્યાં, ચકવા મેળો થાય;
વેણુ વગાડો ધેન ચરાવો, ગોપીઓ મંગળ ગાય વીઠલ૦

દેવીઓ ભગત મુક્તિ માગે દાસ કેરો દાસ;
દરસન દેજો પરસન રહેજો, વૈકુંઠ કેરો વાસ.

ભજન ૭૨.

રામને ભજ્યા વિના પ્રભુને ભજ્યા વિના,
જાતી રહી જુવાની. ટેક.
સરોવર દેખી હંસ લીધો વીસામો ભાઈરે,
આતમ થયો મારો રાજી.
હરીજન હંસલો જાણે હાલવા લાગ્યો;
ત્યારે પરદેશી માળોરે પેખી. ૧
જુવાની જાતારે તુને કાંઇ નવ સુઝ્યુ રે,
વૃદ્ધપણુ આવ્યું છાનું માનુંરે ૨
કાળા મટીને ધોળા આવ્યા ભાઈ,
આવી મોતની નીશાની. ૩
કંકુ વરણી કાયા કામ નહીં આવે,
કેસર વરણાં તારા નુર;
મુવા પછી તુને બાળઆવી દેશે,
જરા પોંસીને તુને જમડાએ ઘેર્યો ભાઈ,
રે વાંસે આંસુડાની હેલી;
જોધા પ્રતાપે ભણે ભગવાન દાસ,
રંગે તોરી આમાં રેલી રે રામ. ૫

ભજન ૭૩.

રૂડા રામને મનાવો ગણપતિ દેવને મનાવોરે હેજી;
જીરે સાયર જળરીઓ. ૧
રાજા કુડા એની પ્રજા કુડી,
કુડા કળજુગના મેહુલીઆ. હોજીજીરે૦ ૨
નર કુડા જેની નારીઓ કુડી,
કુડા કળજુગનાં નેહા હો. જીરે૦ ૩
કાલર ભોમીમાં ખીજમતવાલો,
પણ જો તરીએ ગાંઠુ લાવો હો

ખારા સમુદ્રમાં મીઠી એક વીરડી,
ભવસાગરમાં કુડા હીરા હો, જીરે૦ ૫
કે પાલણુરી તુઅરો વન ફેરવો,
અમીરસ ઘોલી ઘોળી પાલો પો. જીને૦ ૬

ભજન ૭૪.

રામ નામ જપ જાણો સંતો, રામ નામ જપ જાણો; ટેક.
આતમ તત્વ પિછાણો, સંતો રામ નામ જપ જાણો;
પૃથ્વી તેજ પવન ઓર પાની, ચારે ગગન સમાણો, રામ૦
કોણ મરે કોણ અવતરે ભાઈ, કોણ જીતે કોણ હારે;
જલકી લેરી જવરીં ઉપની, કોણ તારે કોણ મારે. રામ૦
કાયા કુંભ લે જળમાંહી ધરિયા, બાહેર ભીતર પાણી;
કુડી કુંભ જલસેં ભળીઆં, સો ગત બીરલે જાણી. રામ૦
હરી અથાહ થાહપે આગે, સાહેર સુરતા સમાણીરે;
મર જાળ ઠાલે કહા ટરહી, મીનહી હો ગયે પાણી. રામ૦
ગુરૂ બીનજ્ઞાન રામ પીન બોલે, મીથ્યા વાદ કહાવે,
કહે કબીર ગુંગેકી સમસા, ગુંગા હોય સો પાવે. રામ૦

ભજન ૭૫

જા ઘર કથા નહીં કીરતન નહીં, સત નહીં મીજમાના;
તા ઘર જમડે ડેરા દીના. સાંઝ પડે સમશાના. જા૦
કુદયો ફુગરો કહાહીં રતહે, કહા દીખ લાવત અંગા;
એક પલમાં ફના હો જાયગા, જેસા રંગ પતંગા, જા૦
નાભી કમલસે નાવ ચલતહે, દ્વાદસ મીન ઠેરાના;
આપર તખ્તપર દેખા તમાસા, સોઈ સતગુરૂકી સાન. જા૦
વેહ વેરાગે ગુરૂ ગમ જાગે, સતગુરૂ નામ નિશાના,
સાધુ જનકી સેવા ન કીની, કીસ વીધ હોય કલ્પના. જા૦
મેરી મેરી કર કર મુરખ, મિટો નહીં માન ગુમાન,
કહેત કબીરા સુનો ભાઈ સાધુ, કીસ બીધ હોય કલ્પાના. જા૦

ભજન ૭૬.

સંતો જીવન મુક્ત હમારાજી, ના કછું સંસાના કછું પેખા;

કર્મ ભર્મ તે ન્યારા, સંતો૦
પાંચ તત્વ તો હમહીં ચીન્હાં, હમહી કાઠી કાયા,
જલ થલમેં હુયે મેરા પસારા, સમઝે મેરી માયા. સંતો૦
ઓમ સોં ધુન રણકારા, શોતી સમરન કીના,
ગુપ્ત પ્રગટ સબમેં રહેવે, શો ગત કો વીરહે ચીન્હા. સંતો૦
રહેત પુરસકી સબર ન પાવે,
સાધુડાં ઘર ઘર બોધ પ્રસારા,
જયોતી સ્વરૂપી નીરંજન,
ભજન કર રહ્યા હમારા. સંતો૦
ખુદ વાણીમાં કહી સમજાવું; સત્ય શબ્દ હમકી ભાખ્યા,
સાધુ હોયશો સમજી રહેવે, શોઈ હમારી શાખા. સંતો૦
અબુજ લોક બુજે નહીં ને, બુજે તે હુયે સંતા.
કહેત કબીર મે કહેતી,
ભાખ્યુ, અપમ પાર અનંતા: સંતો૦

ભજન ૭૭.

સંતો ભાઇરે ઉન ગરકી મોહે સત સમજાયો
જયાં ઘરશેં બ્રહ્મા આયાજી. ટેક૦
સંતો ભાઇરે કાયા છોડ ચલે જબ હંસા,
તબ જીવડા કહા જાઇ સમાયાજી. સંતો૦
સંતો ભાઇરે કોઈ પુજે શીવ શકતીકું;
કોઇક પીર મનવારેજી.
સંતો ભાઇરે અલખ પુરૂષકી આદ ન જાણે,
ફોગટ ફેરાં ખાવેજી. સંતો૦
સંતો ભાઇરે બ્રહ્મા વીસ્નુ મહાદેવ સ્વામી
પથરા નામ ધરાયાજી,
સંતો ભાઇરે ઉન પથનેકું કાલ ન વ્યાપે,
સુના સરે મર જાવેજી.
સંતો ભાઇરે ઘડી સા દેવતકું સમ કોઇ માને,
અણઘડ માને ન કોઇજી,

સંતો ભાઈરે સુરત સુરતસે જો કોઈ આને,
નિરભેકા ફળ સોયેજી. સંતો૦
સંતો ભાઈરે ઘાટ વૈરાટ કછુ બીન હોતાં
પુરૂષ હુતી માયાજી;
સંતો ભાઈરે અજણ રજણ હોઈ નેના બીન હોતાં.
તબ જીવડા કહાંસે આયાજી. સંતો૦
સંતો ભાઈરે મેં મેરી મમતાકું માર હટાયા
તબ જાઈ સુક્ષમ પાયાજી;
સંતો ભાઈરે સુરતા સોહાંગણ ચરણુ જોઈ લોટી,
તબ જાઈ પ્રીતમ પાસાજી, સંતો૦
સંતો ભાઈરે સાધન સમજ મન મેરા,
ગુરૂ ગમસે ભેદ પાયાજી;
સંતો ભાઈરે કહેત કબીર અવિનાસી;
ચમકે સંકટશે છોડાયાજી. સંતો૦

ભજન ૭૮.

રામ ભક્તિ તેં કછુ નહી સાધી,
તેં કેમ ન મુવા જીવ અપરાધી. ટેક.
મરી મનખા દેહ જગમેં વિગોઈ,
પુતર પેલે વાકીમા તનમુઈ. રામ૦
ગર્ભ ભજન કયું ન હોઈ તેરી માઈ,
જેણે ન સેવ્યા હોયે રઘુરાયે. રામ૦
ગુનકાકા બેટા બાપ કીનહીકું કહેવે,
ગુરૂવિના જ્ઞાનચેલા કીનહીસેં કહેવે, રામ૦
કહેત કબીર સુનો સુંદર રૂપા,
રામ ભજન બીન પડો જમ કુપો, રામ૦

ભજન ૭૯.

બંગલા ખુબ બન્યા મહારાજ જયામેં નારાયણ બોલે. ટેક.
પંચ બંગલેમેં દશ દરવાજા, બીચ પવનકા થંભા;
આવત જાવત કોઈ નવ દેખે, એહી બડા અચંબા. બંગલા૦

ઈસ બંગલેમેં બાજાં, બાજે બાજે સાંજ સવેરી;
તાલ પખાજ ઓર મરદંગ બાજે રાગ છત્રીસેં ગાંવે
હાડ ચામકો દેહ બનાઈ તામે નાડીકા કોટ;
બાજીગરને ખેલ મચાયા રંગ ખુબ ચટાયા બંગલાં૦
પાંચ પચીસેક પાતર નાચે મનુવાં તાલ બજાવે;
સુરતકી નુંરતકી મરદંગ બાજે રાગ છત્રીશે ગાવે બંગલા૦
રોણુ રોમચાં હોય બશાઈ, ત્રણુ ગુણુકા ગાલા;
કહેત કબીર સુનો ભાઈ સાધુ ચેતન સુનવાવાળા બંગલા

ભજન ૮૦.

રામ ભજનસે લાગીરે વીરા કબીરા,
કબકા ભયા વેરાગીજી હો હો હોજી—ટેક;
ચંદાબી નહોતાને સુરજબી નહોતારે હો હો હોજી
નોતા નવ લખ તારારે. વીરા૦
મહાદેવજીકા જન્મ બી નહોતારે હો હો હોજી,
તે દનકા ભેખ હમારારે, વીરા૦
ધરણી નોતી કયાં જનમ ધરૂં ગોરેજી,
નીર નહોતાં કયાં નાવું રે. વીરા૦
પૃથ્વી નહોતી ત્યાં પાર ધરૂં ગોરેહેજી,
અખંડ હેય ત્યાં જાવું રે. વીરા૦
અઘોર અંધકારમાં કાંઈ નવ સુઝેરેજી,
નોતા ગુરૂ નોતા ચેલારે. વીરા૦
તે દીનકી મુંડ મુંડાવી રે હે જી,
તેહુના ફરૂં અકેલારે. વીરા૦
પેલા જુગમાં પતર પાવડી, લીયાં રે હે જી,
દુજા જુગમાં ઝોળી ઝંડારે. વીરા૦
ત્રેતા જુગમાં આડંબર બાંધ્યારે હે જી,
કળજુગમાં ઝોરી ઝહારે. વીરા૦
સહેજ સહેજે ગુરૂ ચેલા મળીઆરે હે જી,
ગુરૂ મળ્યા રામાનંદીરે. વીરા૦

કહેત કબીર સુણો સાધુ રે હે જી,
આજ ભયા આનંદારે. વીરા૦

ભજન ૮૧.

રામ સમર રામ સમર, રામ સમર ભાઇ,
રામ નામ સુમર બીન. બુડત ભવ માંહી, ટેક.
બનિતા સુના દેહ દેહ, સંપતિ સુખ દાઇ,
ઇનમે કછું નહીં તેરો, કાલ જાત ખાઈ, રામ૦
અજામેલ ગજ ગણિકા, પતિત કર્મ કીને;
શોબી ઉતર પાર પડે, રામ નામ લીને. રામ૦
સકર કુકર યોનિ ભ્રમત, અબ કયું લાજ ન આઇ,
રામ નામ છાંડ અમૃત, ટાહેકું વિખ ખાઇ, રામ૦
ધર્મ કર્મ તજી કુકર્મ, રામ નામ લેહી,
ગુરૂ પ્રસાર સુન કબીર. રામ કર સ્નેહી, રામ૦

ભજન ૮૨

અબ તુમ કબ સમરોગે રામ,
ગર્ભ કુટીમે જપતપ કીને;
નીકલ હુવા બેઈમાન અબ૦
બાલપનો હંસ ખેલ ગુમાયા,
તરૂન પનમેં કામ અબ૦
હાથ પાંવ જબ કાંપન લગે,
નિકલ ગયો અવસાન અબ૦
જુઠી કાયા જુઠી માયા,
આખર મોત નિદાન અબ૦
કહેત કબીરા સુનો ભઇ સાધુ,
જીવડા દો દીનકા મીજમાન અબ૦

ભજન ૮૩.

ખલક સબ રેંનકા સપના,
સમજ મન કો નહી અપના ટેક,
કઠણ હે લાભકી ધાસ;

બહે સબ જાત સંસારા ખલક૦
ઘડા જયું નીરકા ફુટયા,
પતા જ્યું ડારસુ તુટા ખલક૦
એસી નર જાન જીંદગાની,
સમજ મન ચેત અભીમાની ખલક૦
ભુલ્યો મત દેખ તન ગોરા,
જગતમેં જીવના થોરા ખલક૦
તજો મદ લોભ ચતુરાઈ,
રહો નીસંક જગમાંઈ ખલક૦
કુટુંબ પરીવાર સુત દારા,
ઉસી દીન હોયગા ન્યારા ખલક૦
નીસક જબ પ્રાન જાવેગા,
સદા મત જાનો એ દેહા,
લગાવો રામશે નેહા ખલક૦
કાટેગી જન્મકી ફાંસી,
કહે કબીર અવિનાશી ખલક૦

ભજન ૮૪.

નામ જેણે જાણ્યુરે તે તો વેદ ચારે ભણ્યો;
ભેદ જેણે જાણ્યોરે, તે તો ખરો તરત બન્યો.-ટેક.
બત્રીશ આભ્રણ અંગે ધરી, નારી વિના સો શણગાર;
કવીએ જો આપનું આપ ન જાણ્યું, તે કેમ કરી ઉતરે પાર;
સાર કયાંથી મળશેરે, ભણ્યો ખરો પણ ન ગણ્યો નામ૦ ૧
વાંઝણી નારીને સ્વપનુ આવ્યું છે, પુત્ર નથીરે એની પાસ;
એમ જન દેખાદેખી કરેછે, તેની કેમ પુરી થાશે આસ;
કેને બાપ કહેશેરે, વેરાએ જે પુત્ર જણ્યો, નામ૦ ૨
નામ ગુણને રૂપને નાશ, વળી ચોથું પદ અવીનાસ;
એ ચોથા પદનો ભેદ જાણે, તેને કહીએ હરી તણો દાસ;
નારકી કર્મનોરે શંગે, એક પળમાં હણ્યા. નામ૦ ૩
અરોવી રાખી તમે ગુરૂને ચાહો, કયે શબ્દને. તોલ;

આશ્રમ થકી બે અદો મળેતો, તેનો ધારણ કરજો બોલ,
સુફને સંગ આપુરે, અનામી નામ પોતાને ગન્યો. નામ० ૪

ભજન ૮૫.

વાણી વાણીરેમારા સતગુરૂની વાણી,
જીતવા પરણાવી બાપે મુઆ ઘેર આણી—ટેક.
ખીલો દુજે મારે ભેંસ વલોણું.
સસરો પારણીએ ને વહુજી હીંચોળે. વા०
ખેતર પાકયું રે રખવાળાને ખાધો,
ઉલટો મરઘલે પારધીને બાંધ્યો. વા०
હેઠે હાંડી ઉપર ચુલો ચડીઓ,
જળ કેરી માછલીએ બગલાને ગળીઓ. વા०
આભ વરસેરે જમીન પરસે,
નેવાંનાં નીર તે મોભેજ ચડશે. વા०
બાવો બોલ્યારે મછંદર કો પુત,
મેલી મમતાને ભયો અબધુત.

ભજન ૮૬.

મારા સાચાના અંધાતીરે, વખતે વેલા અવજોર;
મનુષ્ય જનમ મળ્યો તુને મોટો,
તોય રરી સ્મરણ નવ કીધું હેજી:
ભવજળ પાર ઉતારવા ભાઈ, નાવ હાથ લીધું. મારા०
પાપ કરમની કોઠી નાંખી, લોભ કપટજ ભરીયાહેજી;
સત્ય કમાણી કોરે મુકી, પાપે પેટજ ભરીયાહેજી. મારા०
પુન્ય તણું તેં નામ ન જાણ્યું, ધર્મ મુકયો તેં જાણી હેજી;
અંત સમે સો આવી વળગશે,
કરણી કરમ પ્રમાણી હેજી. મારા०
પ્રભુની પ્રભુતાઈ ન જાણી, વિષયમાં રહ્યો તું માણી હેજી;
વીષય વાસની દુર તજીને, પ્રભુને ભ્યો તમે જાણી હેજી મારા०
પુર્વ લેગે ભેગાં થયાં છો, માત તાત તમે જાણો હેજી
પુત્ર કલત્ર તેવુંજ ભાઈ, જગમાં સો પ્રમાણો હેજી; મારા०

અંતઃકાળે જાવું જીવને એકલું, છોટમ લીધું જાણી હેજી;
એવું સમજી પાપ કરો નહી, ઇશ્વરને હયો જાણી હેજી, મારા૦

ભજન ૮૭.

આવું હરી ભજવાનું ટાણુંરે, વારે વારે તુને નહી મળે હેજી.
મનુષ્યા જન્મ આપ્યો રે, મોટા મોઘા મુલનો હેજી:
તોય હરિ ગુણ ન ગાયોરે,
ગુણ તું ભુલ્યો ભગવાનના હેજી આવું૦
સમજીને તમે ચાલો રે, જીતો જમ દુવારને હેજી;
હરિ ભજનમાં તમે ચાલોરે, સેહેજે મળશે પુરૂષ હરિ આવું૦
ખોજ કરીનેરે, જુઓ તમે સાથ નાથ હરિ હેજી:
ગોત્યો તે નહિ જડેરે, એવો સારીંગ પ્રાણી આવું૦
સહેજે ગુરૂ મને મળીયારે, ભજની ભાવે હરિનુંજી;
એવું છોટમ કેછેરે, મારા ઉરમાં આવે ફરી. આવું૦

ભજન ૮૮

સાધુનો મારગ સાંકડો, ત્યા કોઇ માલે સુરારે;
કાયર કેહે નહિં ચડે, ઇછે હલના અધુરારે,
ગુણીયા નર તે ઠવાય રહ્યાં, નરભે નિરવાણ તે નવ જાયેજી
સુળીએ ચડવું તે તો સેહેલ છે, સેહેલ છે ખાંડનની ધારરે.
અગ્નિમાં આપ અરપવું, માવું જમીન મોઝારરે;
તેથી કઠણ અવરદાન છે, સંતો ખરારેખરીનો ખેલ છે જી;
દુગજાના ડાગ લાગે નહિ, એ છે હલના દરિયા રે.
હળાહળ પીધું શીવજી સાધુએ અજર જરીયારે;
પાત્ર પારખ્યું તો મળે હેમ અગ્નિમાં જઇ ભરે હેજી,
જુના ધરમને ધારણ કરી ચાલ સંસારની ચાલેરે;
જે ઘાટે જગ ઠેવાઇ રહ્યું તે ઘાટ સંતો ઓરડે રે.

ભજન ૮૯.

સોય રામ સમરો મારા આતમના આધાર,
ભરમના ભાગો તો દરશ કરો દેદાર— ટેક

તુંગરો સંકટ શબ્દ ન માને ધણી વિના ખાશે માર;
લેખાં લેશે ખુની મરે. સોયરામ૦
સંત ધરમમાં સમજ્યો નહિને બાંધે કરમ પરિવાર,
ભકતી ન ભાવે સંત ન શેવે તો કેમ મળશે કીરતાર;
કુડજ કાઢો તમે સાચું નામ સંભાર. શોયરામ૦
રવી ગુરૂ બોલ્યા પડદા ખોલ્યા પ્રગટ કરે પોકાર,
ગુરૂગમ હોય તો ગોતી લેજો તરવેણી ટંકશાળ;
ગગન ગુફામાં સુણી ઝીણો ઝણકાર. શોયરામ૦
સાધુ શુરો તો સનમુખ લડશે કાયર ભજે ગેમાર,
શીરને સાટે સાહેબ સેવો તો સફળ જનમ નરનાર;
અરજીવાને મોજ મળે દરબાર. સોયરામ૦
દયા દાન અમરાપર મળશે કારજ સફળ સધાર,
હુંડી પાગ્યો હજુરમાં તો કબુલ કરે કીરતાર;
શરણમાં રાખો, જન આપણો કરી ધાર. સોયરામ.
સીળ સંતોકી નીરમળ ઝીણા સોહી પોચા પરીધાર,
અધર સીંહાસન આપ બીરાજે આદ પુરશ નીરધાર
શોય સુરતને લાલદાસ જાય બલહાર. સોયરામ૦

ભજન ૬૦.

પટોળી આ પ્રેમની એના વણનાર વિશ્વાધાર. પટોળી૦
સતજુગમાં વણ વાવીયાં ત્રેતાજુગમાં ઊગ્યો કપાસ,
દુવાપરમાં આવી કેરીચુંરે કળજુગમાં વીણાણા કપાસ. પ
સંતને સરખે લોઢાવીએને પ્રેમની પીંજણે પીંજાય
સરખી સાહેલી વણે પુણીચુંરે એને ગગને ફરકે છે તાર પ
બ્રહ્માએ તાણ્યો તાણોને શંકર જેવા ભરથાર,
તેત્રીસ કોડ ગ્રહયો ગાગડોરે એનો તાગ ગયોરે અસમાન
પેહલાદ ઓઢી અભેપદ પામીયાને ઓઢી મીરાંબાઈ દાસ
જુનાગઢમાં ઓડી નાગર નરસૈયેરે પછે આવી દયાને હાથ પ

ભજન ૬૧

ક્યાં ક્યાં જઈને ચડે છે મન તું ક્યાં ક્યાં જઈ ચડે છે
એ ભટકી કદી શાન્ત ન થાતું, શું શું વાટ ઘડે છે સ.

પોઢીયે પાતાળે તું ક્ષણમાં, આકાશે અથડે છે;
સમજે સાર અસાર પણ, જઇને કુવામાં પડે છે. મ૦
પળમાં ખ્યાલ કરી ખુશી થાતું પલમાં પાછું રડે છે;
ઉરનાં જન જાહેરમાં કરતા, તેજે તને નડે છે. મ૦
અરના સુખથી નાહક બળતું નીશદીન તું બબડે છે,
ઘડીમાં વળી પસ્તાતું પાપથી ને ગડીમાં તારૂં ઘડે છે મ૦
મિથ્યા માન અને સ્વયમદથી ફુલા તું શું સડે છે
જન્મ મરણને દુઃખ આ ભવનું સઘળું તારા વડે છે
આ જગતમાં સૌ જનપર કેવું તારૂં રાજ ફડે છે
કરી વશ તુજને કોઈ વીરલા, હરિ પદમાં તો જડે છે મ૦

ભજન ૯૨

મોહન તારી માળારે આઠે પહોર મુકુ નહીં;
કાના અંગે કાળારે ચિતડેથી હું મુકુ નહિ. ટેક
જેમ પપીયો પીયુ પીયુ રટતો રાખી ટેક,
સરસરીતા જળથકી પીએ ન દીપું એક;
તેમ જપું તુજ નામને મ્હોહ ધરી વીવેક.
બીજા બધા ચાળારે તેને કને મુકુ નહી.
જેમ લઈ શીર બેડલું પનીહારી પંથ જાય,
બોલે ચાલે કર તાળીએ સુરતાં બેડાં માંય,
તેમજ મારી સુરતા લાગી શ્રીકૃષ્ણ કેરે પાય,
વળગે વિષય વાળારે તેને માંથે મુકું નહિ.

ભજન ૯૩

પ્રજાપતી કે છે રે ગોવિંદા મારી કોણ ગતી
માંજરી બચ્ચાંરે ઉગારો મારી વતી. (ટેક)
છાના સ્મરણ કરતી હતી પેલો આંબા પાસ,
અરધી રાતની આગ દીધી રામ તારો લીધો વિશ્વાસ;
અંત સમે આવ્યારે જગના તમે જતી. પ્રજાપતી૦
પ્રભાતે પેહાદ આવશે નીભાડો ખોલશે નાથ
સાચા ખોટાની થાશું પુરાશે એમ કરીને આતમધાત;
પ્રતીત તારી જાશેરે જગમાં હાંસી થાશે. પ્રજાપતી૦

કુંભ આરબુ કુંભમાં પ્રગટયા રાખવા સતીની લાજ,
દાસીનાં દુખ દેહલા જાણી આવો ગરીબ નીવાજ;
દાસ ધીધે કહેછેરે જુગમાં રહેશે સેવા સતી. પ્રજાપતી

ભજન ૯૪

ગોળી ફોડીરે ગોળી ફોડી.
જુઓ જસોદા ગોળી ફોડી. ટેક
છાના માના મારૂં માખણ ખાધું,
છાસ તો પીધે થોડી થોડી. જુઓ૦ ૧
આયની ગણુમણું ગોવીંદ પેઠો,
વાછડીને છાની છોડી.
ગેડી ઉચા શીકામાં ભેરવી,
તાણીને નાંખ્યુ તોડી. જુઓ૦ ૩
નીશાનીબંધ બતાવું તમને
આવ્યા તો કાળી કામળી ઓઢી. જુઓ૦ ૪
ત્રીકમ તમારો તોફાન કરે છે,
વ્યાસ વલ્લભ કહે કરજોડી. જુઓ૦ ૫

ભજન ૯૫

મારગે મળ્યારે મારગે મળ્યા,
આજ હરજી અમને મારગે મળ્યા. (ટેક.)
તુંકારો કરીને અમને બોલાવ્યાં,
સુણી સામળીઓ કળકળ્યા. આ૦ ૧
બડબડતા મુખ ચડાવી આવ્યા
બાળવા માંડયા તો નવ ખય આ૦ ૨
અમે કહ્યુ કે આમ શું કરો છો
નંદ કુંવર આવડા શું ચયા, આ૦ ૩
લાલ અમ ઉપર ક્રોધ શો લાગ્યો,
શું સમજી છે ગાળા છળ્યા, આ૦ ૪
એમ કહી કરગરીને કરી વીનતી
ત્યારે દુખના દીન રરયા. આ૦ ૫
એ પુરૂષનો સંગ છે વ્હાલો,

બીજા પુરૂષના સંગ બરયા. આ૦ ૬
પહેલા અતડા ને અતડા રહેતા,
હવે અમારા સંગમાં ભરયા. આ૦ ૭
વંદ્રાવનની કુંજ ગલનમાં,
રંગ ભોગ રમવા વિઠ્ઠલ ભરયા. આ૦ ૮
આજનો દીન આણંદનો ઉગ્યો,
હીસલાવતામાં તરત પડયા. આ૦ ૯
વ્યાસ વલ્લભનો નાથ પ્રસન્ન થયા,
ગોકુળમાં પછી પ્રીતે પરયા. આ૦ ૧૦

ભજન ૯૬

સાધુ મેરા ભાઈરે પ્રેમને ભલકે લડિયે હોજી હોજી—ટેક૦
મનને મારીને મરદન કરીયે કાંઇ કજરણા ધરીયે;
શીલ સંતોષ ધારણ ધરી સંતોના ચરણોમાં વસીએ-સા.
આયુધ બાંધી ન થઈએ આકશ સધીરા સધીરા ચલિયે,
દીલસામાંરે ડમલાં ભરી ભુપત શુંરે માલિયે— સા૦
કુળક્ષેત્રમાંરે લડવા કેસરિયા કરીએ,
સાર માટે સદગુરૂ મળે તેનાં ધોખા ન ધરીએ— સા૦
સતની કમાન ચઢાવીને, સીંઆ મેહાજ કરીયે;
વાંસો ભરીને તીર ચોઢીયે માંહેલાને મારીને મરીયે-સા.
ધીના ગડા એગ્નિપર ધરીયે પ્રજળવા ન દઈએ,
પાંચ કળાને વશ કરી છુટે ફરીયે— સા૦
સ્વર્ગમાં સામૈયાં આવિયાં ત્યાં તો અવસાન કરિયે,
ભુતનાથ ચરણે ભણે અખઈયો તેજમાં તેજ મેલરિયે-સા૦

ભજન ૯૭

ન ગુણી કાયા તેરા ગુણ ગાઉં,
મહેલ રચ્યો તેમાં રહેન પાઉં; ટેક
કહીં હુવે શું પંડજ પાક્યો
તેને જઇને જંગલમાં બાળ્યો;
એ સીરે સુંદર મહ્યા છે તેહી

જરૂ જરૂ હે. મઈ ભરમકે. ડેરી ૧
બાંધ ન પત્ય સમારત વાગા,
તાસીર ચન ચેઈ મારે કાગા;
તેલ ફુલેલ લગાયત આગા
સોતન જાલ્યા કાગકી સંગા ૨
જ્યાં સુખ ચાવત પાનકી બિડી,
તે મુખમાં તોરે સંગ કેડી
કહત કબીરા સમજ મન મેરા,
એહી હવાલ હોવગા તેરા.

ભજન ૯૮.

અબ મેં કરૂ મેરા ભાઈ મરગલા ગયા ખેત સબ ખાઈ,
કેસર કસ્તુરી ખાતર મીલાયા જળ જમુનાકા પાણી;
રામ લક્ષ્મન ન ભરીભરી લાવે સીંચે સીતાબાઈ; અબ૦
પાંચ મરઘલા ઓર પચીશ મરગલી રહત હે મેં વનમાંઈ;
સુંત્રન હે ખેત અમારાં મરઘા ચશ્ર ચરી ખાઈ અબ૦
ખેતરકા ધની જબ આયા ખેતરને અધવચ ઉભા આમે,
જાગુ તબ તો ભાગી જાવે સુવું તબ ચરી ખાઈ. અબ૦
તરબ તરવારાં સમરણ ઢાલા ધ્યાન કમાન ચડાઈ,
સુરત સુરત કા કરશે ભડકા મરઘેકુ મીર હડાઈ. અબ૦
આઠ કોટ ઓર દશ દરવાજા ઘેરી ગઢકી ખાઈ,
પાંચકે વાસ વસ ગડ ભીતર ઉસને લડાઈ લગાઈ, અબ૦
સતગુરૂ સાહેબ સન્મુખ રેહેતે ખેતર બીજબોજ વાઈ;
ગુરૂ અબધુત ગોરખ બોલ્યા માં ફેર વાડ કરાઈ. અબ૦

ભજન ૯૯

જુઠડી માયાની મોઢની મીઠી,
સ્વાદમાં એવી કોઈ નથી દીઠી. (ટેક)
પર જોતામાં મીઠી લાગેને ભીતરમાંહે અજીઠી,
પલટી જતાં એને વાર ન લાગેને,
જેવો છે રંગ મજીઠી. જુઠડી૦

જ્ઞાનીને ધ્યાની ગુમાની ઠરાવે છે,
પોતાના પાસમાં અજીઠી:
હેતે હુલાવે ફુલાવે લગાવે છે,
લગન ચડાવીને પીઠી. જુઠડી૦
ચારેને પાસે ફેલાઈ રહી મધ્યમાંથી લીધું જગ વીંટી;
મોહની રૂપેની વાડી ખીલિ,
પણ માંહી છે આંગલી અજીઠી. જુઠડી૦
શ્રી હરીજી બાપજી દાસ તમારો,
હું છોટમ માયા ના કીટી,
હશે દીશાએ નિહાળું તો ભાસે છે,
સંસારની બાજી છે જુઠી. જુઠડી૦

ભજન ૧૦૦.

આતમારામ ઘટ ઘટ રમે છે આતમારામ. (ટેક)
સુર તખ્તપર આપ નિરંજન તકીએ ઠરશે તેજ,
અખંડ અભંગી આવે ને જાવે અવિનાશી પ્રેમ;
ભમરગુફામાં ભેરજ વાગે તે સમજ ગુરૂ ગમ સ.ને,
મેહેરેમ મોતીમારૂં આપેજ શબ્દ હે પવને પ્રગટે બાણી,
જેમાં રાત દીવસ ન ભાસે નાહ પૃથ્વી અસમાન,
પવન પાણી નિગમ નહિ જેમાં તે તો દીસે ઉનમુની ધ્યાન;
શબ્દ રણુકાર સાને સમજાયે અનહદ તજ અપાર,
જળથળ જળમળ જોત્યું પ્રગટહે નીરખો ગુરૂપ દેદાર,
જે નર સતગુરૂ શરણે પોંચ્યા તેની મીટ ગઇ ચારે ખાણ,
દાસ ડુંગર કહે તેનો પ્રપંચ પામે નહીં
તેની અલખની પુરે આસ,

ભજન ૧૦૧.

જુઠીરે કાયારાણી જુઠું ન બોલો વઢસે તુને વારો ઘડનારો[ટેક]
જુઠી કાયા જુઠી માયા જુઠા જુગ ભરમાયારે,
અંતકાળે જાવું એકલું મરમ કોને ન પાયોરે. જુઠી૦
અરે જગતમાં વહેલા વળશો આવી ભરદમાં ભરાણા,

સગાં કુટુંબની લાલચ લાગી તરિયાને ઓણું બંધાણું. જુઠી૦
અહીં પદારથ મોટું પામ્યા ભજન કરીણું ગુરૂ દેવાના,
દુધ પુત્ર અર અંતધન લક્ષ્મી ઈંફળ છે તારે શેવાના. જુઠી૦
આરે જુગણું કંઈક નર ગયા હાથી ઘોડાના ચડનારા,
ઘટ ભીંતર ગુણ ગાવે નથુરામ અહીં નથી કોઈ રહેનારા જુઠી૦

ભજન ૧૦૨.

દવતો લાગેલ ડુંગરમાં, રહોને ઓધવજી કેમ કરીએ,
કેમ લે કરીએ અમે કેમ કરીએ. દવતો લાગેલ૦
હાલવા જઈએ તો વાલા હાલી ન શકીએ,
બેસી રહીએ તો અમે બળી મરીએ. દવતો લાગેલ૦
આરે વસ્તીએ નથી ઠેકાણુંરે વાલા,
પર વસ્તીની પાંખે અમે થરીએ. દવતો લાગેલ૦
સંસાર સાગર મહાજળ ભરીઓ વાલા,
બાંહો આલો નિકર બુડી થરીએ. દવતો લાગેલ૦
બાઈ મીરાં કહે છે પ્રભુ ગિરિધર નાગર,
ગુરૂજી તારે તો અમે તરીએ. દવતો લાગેલ૦

ભજન ૧૦૩.

માયાતો મસ્તાનીરે મોહ્યા જન મોટા મોટા,
લુટયો એક પળમાંરે, વેરાગી જોગીઓના જોટા.—ટેક.
જટા ધરીને થયારે જોગી, રાખ ચોળીને ફરે રાન;
ભગવાં વસ્ત્રને વાળે લંગોટા, પછી આરોગે સુરાપાન;
આંજે ભાંગ પીનેરે કાઢે ધુણીયોના ગોગા. માયા૦
નાઈ ધોઈને બાવો શરીરને નીરખે, ફરે મગન મસ્તાન;
આરતિ વેળા જ્યારે માણસ આવે.
તેની પહેલાં થાય ગુલતાન. માયા૦
તાન તો લાવીનેરે માંહે સચિયોરે તાણે આડબંધ બાંધે કેશ,
દાંતો નિકાશીને જુએ દર્પણમાં એ કેવા વેરાગીના વેશ;
ધરી ઘર ભટકેરે લાજ હીણ લંગોટા. માયા૦
આવે તો એકને એ ત્રણ બેરાં, બે ચાર પાંચડ બાળ,

આમ કે સાડ બાવો મુકાવે, પછી ફુટી કાઢે કપાળ;
પરાય માલ બાછનેરે, વધારે ડબરીના પોટા. માયા૦
આઠ્ઠ પેચાને બાવો જ્યારેરે આપે બનાદ્દ બેડીને મઠ,
જ્ઞાન પુછતા આળોને બાંડે; રંડી કરીને ઉકાવત લઇ;
દુગ્વાના પેટાબુરે, દુનિયામાં શાઠે સોટા. માયા૦
અડસઠ તીરથ કરીને આવ્યા, તોયે ન ગયો મનનો મેલ.
મંદીર બાંધીને માયારે શખી, બૈરાં છોકરાં ઢોરાંને વળી વેલ,
ખેતીવાડી કરતારે હવાલ એના થયા ખોટા. માયા૦
જોગ લીધો પણ જુક્તિ ન જાણી, કર્યાં અધર્મનાં કામ;
સ્મરણ વીના અંતે થયો સાધુ એને શાથી મળે સીતારામ;
હનુરદાસ કહે છે રે, ત્યાગી નરના પડયા તોટા. માયા૦

ભજન ૧૦૪.

દુનિયાં ન્હાને શું કરશે, પ્રભુ જેના બેલી,
કોઇના માર્યા કેમ મરશે, પ્રભુ જેના બેલી, ટેક.
લાખા ઘરમાં પૂર્યા પાંડવોને,
કૈરવ લાહ્ય કરેલી. પ્રભુ૦ ૧
ચંદ્રહાસ કેરી વહારેરે ચઢિયા,
વિખ કેડિ વિખયા લખેલા. પ્રભુ૦ ૨
ભરમાંગદની ભવાનીની માટે,
શામળીયે કીધી શેલી. પ્રભુ૦ ૩
શીતળ જેવી સુધન્વાની કીધી,
તેલ કઢા ઉકળેલી, પ્રભુ૦ ૪
અંબીરખને આપો આપ ઉગાર્યા,
દુવાસાને લહાય મેલી. પ્રભુ૦ ૫
હરિચંદ્રશયની હરકત જાણી,
આજી સુધારીરે છેલ્લી, પ્રભુ૦ ૬
દુરિજનિયાં રૂપિસાને હુલે,
તેમ તેમ આનંદ હેલી. પ્રભુ૦ ૭

ભજન ૧૦૫.

દુરિજનીયા કેમ કરશે, અનાથીનાં અભણાં;

માથાં કુટી કુટી મરશે, અનાદીનાં અગ્ના; ટેક.
સીતાને સંતાપી વનમાં વળાવ્યાં,
કાર્યાં એવાં એતો કરશે. અનાદીનાં૦ ૧
જ્યારે ઉગે ત્યાંય તો જરિએ ન વાવે,
ખારોડય ધરતીમાં ધરશે. અનાદીનાં૦ ૨
સંત અસંતની રીત ન સમજે,
આડે ધડેથી ઉચરશે અનાદીનાં૦ ૩
સવળા ઉપાયનો સંચ કરે નહિ,
અવળો ઉપાય આદરે અનાદીનાં૦ ૪
તુછ મતિ પશુ પુંછ વિનાનાં
ડરાપણુમાં ફુલ્યા ફરશે. અનાદીનાં૦ ૫
ગોવિંદ સરખા ગુરૂને ન ગાંઠે,
ફુડેથી કોર્તીઓ કરશે. અનાદીનાં૦ ૬
નાજ ગમે રૂષિરાજની નજરે,
દેહિતાંની ઓથે ઉતારસો અનાદીનાં૦ ૭

ભજન ૧૦૬.

ચારે જુગમાંરે ચાહાવા અધર્મી અનાદી,
આગળાં હાવાને હાવા અધર્મી. ટેક
પહેલા જુગે હિરણ્યાકંસ પાપી,
ધર્મીને ધાતોરે ખાવા. અધરમી૦ ૧
ત્રેતામાં રાવણે ત્રાસ પડાવ્યા,
દશરથને ઘેર હાવા અધરમી૦ ૨
દ્વાપર અંતે ફર્યાં દહીતોના ટોળાં,
સંતોને ત્રાસ પડાવ્યા અધરમી૦ ૩
દ્વાપર અંતે થયો દુરજોધન,
પાંડવને ઝેર પાવા અધરમી૦ ૪
કંસ શિશુપાળ કૌરવ કેશી,
લાગિયા ધરતી ધ્રુજવા અધરમી૦ ૫
કળજુગમાં પણ કૌરવ જેવા,
બહુ ફરે આણુતને ખાવા અધરમી૦ ૬

આરે જુગે રૂષિરાજ તણા ચોર,
અધરમને ઉપજાવા. અધરમી૦ ૭

ભજન ૧૦૭.

હરીજનના દુઃખ હરવા શામળીયોજી શુરા;
દુષ્ટનું કડતલ કરવા શામળિયોજી શુરાં. હરિજનન. ટેક.
પંચાળિનાં ચીર પાપીરે તાણ્યાં,
મુંડ દુશાશને મરવા. શામળીયોજી૦ ૧
એજવેળે અલબેલો ઉભરાણી,
અંડાળ ચીરના ભરવા. શામળીયોજી૦ ૨
રોક્યા શીશુપાળે રૂકમણીને;
ફેરા ઉતાવળા ફરવા શામળિયોજી૦ ૩
અબળાની અરજ સુણીએ ઉભાયા,
વિશ્વ પોતે વરવા શાંસળીયોજી૦ ૪
પ્રહેલાદના પ્રાણ લેવા અસુરે,
અધમં આદર્યો આ ફરવા શામળિયોજી૦ ૫
નરસિંહ રૂપ ધર્યું દીનાનાથે,
દહિતને આવ્યો ચેતરવા શામળિયોજી૦ ૬
રાખો હરીજનની રાખી લજ્યા,
ધિરજ રૂષિરાજ ધરવા શામળિયોજી૦ ૭

ભજન ૧૦૮.

મનડા કહ્યું મારૂંરે માની લેને મનડા કહ્યું મારૂરે. ટેક,
માની લેજે કહ્યું મારૂં, ચોરાસીનું વટે વરૂ;
વારે વારે તને વારૂંરે, માની૦ ૧
માયામાં તું સુખ માને, ભુજે છે હરાને ધ્યાને;
સત સંધે લાજે શાનેરે, માની૦
ઝાંઝુવાના પાણિ જોઈ, પીવા દોડે પ્રીત પ્રોઈ:
રખડી મરીશ રોઈ રે. માની૦ ૩
ચપળતા પડિ ચુકે જગમાં બેહાલ ઝુલે,
ભ્રમણામાં ચિત ભુલે રે. માની૦ ૪

વિષયાની અમે વાતો, ગોવિંદને નથી ગાતો;
અથડાઈ બહુ ખાતો રે. માની૦ ૫
બહારીપતીને બોલી, કરિ લે કપટ મેલી;
સુધારી લે બાજી છેલા રે. માની૦ ૬
રૂખિરાજ હરી રીઝે, કામ એવું કરી લેજે;
પ્રભુ રસ નીત પીજે રે; માનો૦ ૭

ભજન ૧૦૯.

મનની ન કોઇ કરોરે પતિજ, પાપ મનની ન કોઇ કરોરે. ટેક
કોઈ ન પતિજ કરો દિન દિન બહુ ડરો,
તો સહેજ ભવ તનોરે. પતિજ૦ ૧
ચોરમાં અધારિ ચોર, હિણામાં હરામખોર;
કપટી કઠોર ઢોર રે. પતિજ૦ ૨
બાંધિયે તો નાવે બંધે, ઢાંપણું માથાને ધંધે;
કહ્યું છે પંચમ કંધે રે, પતિજ૦ ૩
રૂષભને પ્રભુએ પેખ્યું, મનને લખાઈ લેખ્યું;
સિધિયો સામું ન દેખ્યું રે. પતિજ૦ ૪
શુભરી રૂષિયે જાણી, મનની પતીજ આણી;
તપ થયું ધુળ ધાણી રે. પતિજ૦ ૫
મનને બારૂસે રહ્યા, સિદ્ધને સાધક વહ્યા;
પારાશર પડિ ગયા રે, પતિજ૦ ૬
રૂખિરાજની રીત્ય એવી, મનની પતિજ કેવી;
જુગારીની ગાંત જેવી રે. પતિજ૦ ૭

ભજન ૧૧૦.

મનુવો અખંડ કરેરે, ભજન ખ્યાલ
મનુવો અખંડ કરેરે. ટેક
મનુવો અખંડ કરે પળમાં પાખંડ ધરે,
પળમાં બ્રહ્માંડ ફરેરે. ભજન૦ ૧
પળમાં સનુર બને પળમાં તો સુર બને;
કાયર ક્રુર બનેરે. ભજન૦ ૨
પળમાં વાંદર જેવું પળમાં ઉંદર જેવું;

પળમાં તો પર જેવું રે. અજબ૦ ૩
પળમાં ભુપાળ બને પળમાં ગોવાળ બને;
પળમાં શિયાળ બનેરે. અજબ૦ ૪
પળમાં તો ક્રોધ રૂપ પળમાં તો જ્યોધ રૂપ;
પળમાં વિરોધ રૂપરે. અજબ૦ ૫
જીવે ન કુઠામ કામ કરે એનું ધાર્યું કામ;
હરામીના બહુ હામરે. અજબ૦ ૬
લોક વેદ તણી લાજ માને નહિ દગાબાજી,
રિસ જાણે રૂષિરાજરે. અજ૦ ૭

ભજન ૧૧૧.

ચપળ ચોર મનરે જીતો સંતો ચપળ ચોર મનરે,
કરો વશ્વ ચપળ ચોર મનરે. ટેક.
ધ્યાનની લગામ ધારો સુમરણુ દામ ધારો;
વિષયા રાતબ વરોરે. કરો વશ્ય૦ ૧
તપના તાજણીયા વેરાગ દોરે વાણિયા.
ચાબક ગુરૂ બનિયા છે રે. કરો વશ્ય૦ ૨
સંતસંત રેતમાંહિ ખેમાજિનાં ખેતમાંહિ;
થકવો ફેરવી ત્યાંહીરે, કરો વશ્ય૦ ૩
પ્રવતનો થંભ થાપો, ઓહ સોહસિદિ આપો;
મન ભૂતાડને આપોરે. કરો વશ્ય૦ ૪
મન ગજ મતવાલો જ્ઞાનનો અંકુશ ઝાલો;
ભગતી ભજન ભાલોરે. કરો વેશ્ય૦ ૫
કામ ક્રોધ લોભ મોહ ચારણુ ઉપર દ્રોહ;
ચરણે જંજિર લોહરે. કરો વેશ્ય૦ ૬
શિખ મણુ દઉં છેલી ટેવોમાં ધીરજ એલી;
રૂષિરાજ રામ બેલીરે. કરો વેશ્ય૦ ૭

ભજન ૧૧૨.

ધન્ય સંતોનેરે ધીરજ રાખી ધરથી,
ન ડગ્યાં દુનિજનિયાંના ડરથી, ધન્ય સંતોનેરે. ટેક,

શ્વાન ભસે પણ શ્વાન સાચું
અસય નહી કુંજરથી. ધન્ય૦ ૧
વાંદરાના હાંતિયાને વાદે,
ન થાયેતેવું નરથી. ધન્ય૦ ૨
પાંચ વરસના પહેલાદજીની,
છાતી કઠણ વજરથી. ધન્ય૦ ૩
હજાર વાતે હરકત પોહોંચી,
પાંડવને પાચરથી. ધન્ય૦ ૪
રોજ રઝડઝલ વેઠી વીભીક્ષણ,
ઉછર્યા તે અવસરથી. ધન્ય૦ ૫
હરીચંદ્ર હેરાન થયા પણ;
નવ તોડયુ નટવરથી. ધન્ય૦ ૬
રૂખિરાજ બલીહારી બળને,
તોડયુ ગોરના ઘરથી, ધન્ય૦ ૭

ભજન ૧૧૩.

ધન્ય ગોપીચંદ વેરાગન જાઉં વારી,
અમતા સર્વ નાંખી મારી, ધન્ય ગોપીચંદરે. ટેક.
સહેજ વાતમાં તજી સોળસે,
નવ જોમનીમાં નારી; ધન્ય ગોપી૦ ૧
ઝેર થયાં જરીઆંની જામા,
ફુટેલી કંથા ધારી. ધન્ય ગોપી૦ ૨
સોના તણા સુખપાલ તજ્યા વળી,
પગમાં નહીં પેંજારી; ધન્ય ગોપી૦ ૩
પડી મુકી જુઓ એક પલકમાં,
ઝગમગ કનક કચારી.
કનક થાળ પકવાન તજીને,
વનવન અલખ પોકારી. ધન્ય ગોપી૦ ૫
સુખ સંપત્ય સંસાર સાહેબી,
સ્વપને નવ સંભારી; ધન્ય ગોપી૦ ૬

રૂપીરામ રીઝીયા વૈરાગે,
બાલ્યમ કુંજવિહારી. ધન્ય ગોપી૦

ભજન ૧૧૪.

ધન્ય ગોપીજનરે પ્રેમપણું હદ વાળી,
વશ્ય કરી લીધા શ્રી વનમાળી, ગોપીજનરે પ્રેમપણું, ટેક
લોક કુટુંબની લાજ તજીને,
બરહ સહ્યું બહાળી, ધન્ય૦ ૧
માત પિતા સુત બંધવ મહેલ્યાં,
આવન શક્યા ન આળી.
વાંસળડીનો શબ્દ સુણવાં,
તનની સુદબુદ ટાળી, ધન્ય૦ ૩
નફટ લોકની હરકત ન ગણી,
બરકત નાખી બાળી,
લાખીણી લખી મહોટમ લીધી,
કુળ બચારી બાળી. ધન્ય૦ ૫
ફેટી ભુવનના ફરતા સાથે,
સત્ય ચીવટ રંગ તાવ્યા, ધન્ય૦ ૬
વાહ વાહ રૂપીરામે વૃજની,
ભક્તિ અલૌકિક ભાળી. ધન્ય૦ ૭

ભજન ૧૧૫.

ધન્ય ધન્ય સમજણુરે જનકરાયની જાણું.
વંદન કરીને નિત્ય વખાણું ધન્ય ધન્ય સમજણુરે, ટેક.
લખ લેતાં ઇંદ્ર બરાબર,
મોહતણું સુખ છાણ્યું. ધન્ય૦ ૧
કંરસ પીતાં હવેલી સળગી,
દીલડું નવ ડહોળાયું, ધન્ય૦ ૧
એકાંતે છળવા આવી અપસર,
જોગીનું મન જાણ્યું; ધન્ય૦ ૩
રંગમહેલ તો શાન સરીખા,

ભબુલ બરાબર ભાણું, ધન્ય૦ ૪
સુખો અને સિંહાસન સરખાં,
લીંટ બરાબર નાણું, ધન્ય૦ ૫
વેરાગના ઉપર હદ વાળી,
ગાદીનું કામ ગણાણું, ધન્ય૦ ૬
કેશીરાજ બલીહારી રાયને,
હરદમ નામ જપાણું. ધન્ય૦ ૭

ભજન ૧૧૬

વીસાર્યા તેં વનમાળીરે, જીવલડા જુઠા;
ભરમાણો માયા ભાળીરે, જીવલડા જુઠા. ટેક.
આવ્યો છે તું આ દુનિઆમાં દેહ ઈંદ્રી દમવા,
કયમ રસ્તે લાગ્યો રમવારે. જીવલડા૦ ૧
આવ્યો છે તું તો ભક્તિના ભેદ સરવે ભણવા,
કયમ ગણીત બેઠા ગણવા રે. જીવલડા૦ ૧
આવ્યો છે તું તો ચતુરભુજને રસ્તે ચઢવા,
કયમ પાછો લાગ્યો પડવા રે. જીવલડા૦ ૩
આવ્યો છે તું જમડાની આપી જમાની
એ ભુલ્યો કેમ અજ્ઞાની રે. જીવલડા૦ ૪
આવ્યો છે તું તો ગુણરે ગોવિંદના ગાવા,
કયમ લાગ્યો મોહ મચાવા રે. જીવલડા૦ ૫
આવ્યો છે તું તો બદરીપતીનું બ્હાનું,
કયમ છળ આદર્યું છાનું રે, જીવલડા૦ ૬
આવ્યો છે તું રઘુવરને રૂપિરાજ કહે રીઝાવા,
કયમ બેઠું જમપુર જાવા રે. જીવલડા૦ ૭

ભજન ૧૧૭.

જતિ રહેશે કાલ જવાની રે, છાકે છે શાથી;
દીલહાની ટાળ દીવાની રે, છાકે છે શાથી. ટેક.
શોભીતો તેં તો માન્યો છે દેહ તારો સાચો,
છે કાયા ઘડુલો કાચોરે, છાકે છે૦ ૧

જનમ્યો તેં તો આવ્યો છે દેહ માટે મોહટો.
છે પાણીનો પરપોટો રે. છાકે છે૦ ૨
કોઇ કહાક તે તો પડવાની ધાકી નથી કાયા,
પણ વાદરની છાયા રે. છાકે છે૦ ૩
ટળિ જાસે જોતા જોતામાં દેહ પ્રાણી તારો,
જેમ વીજળીનો ઝબકારો છાકે છે૦ ૪
જોનો લ્યો સુતા સમશાને કંઇક તારા જેવા,
નવ કોઇ રહ્યા સુખ લેવારે. છાકે છે૦ ૫
હજારો હુકમ ચલાવતા હાકેમડા,
પણ ઝડપી ચાલ્યા જમડા રે. છાકે છે૦ ૬
રચનાયે જીવડા રટેરે રૂષિરાજ કહે છે રસિયો,
જે વિશ્વ સકળમાં વસિયો રે. છાકે છે૦ ૭

ભજન ૧૧૮.

મને મારૂં મારૂં રે, જાગીને જોને.
તલભાર નથી તારૂં, રે, જાગીને જોને. ટેક.
માણકને મોતી કેરી હકાનો જેણે માંડી,
કેડ્યા લઇ મુકી હાંડી રે. જાગીને૦ ૧
ભંડાર ધનના ભરિયા ભૂપાળે અજવી ભાળા,
પણ ચાલ્યા છે કાળા માલારે. જાગીને૦ ૨
ઈંસ્તયો જેના નામોની સંભળાતી કાને,
તે સુતા જઇ શમશાને રે. જાગીને૦ ૩
સાંચળતા હાથી ઘોડા હજારો જેની સાથે,
તે ઉઠ્યા ખાલી હાથે રે. જાગીને૦ ૪
સંસાર સર્વે દેખીને ડરતો જેની શેહમાં,
તે ચોટ્યા જઇને ચેહમાં રે. જાગીને૦ ૫
કીધું હોય હાથે કરીને દાન પુન્ય કોડે,
તે જાય જીવની જોડે રે. જાગીને૦ ૬
રૂષિરાજ કહે દુનીયામાં રહેનારા જેથી રીઝે,
કાંઇ તો એવું કીજે રે. જાગીને૦ ૭

ભજન ૧૧૯.

નારાયણુ નર નારાયણુરે, જીભેથી જપ્યને;
પ્રાણીથી હરી નારાયણુરે, જીભેથી જપ્યને ટેક,
પહેલેથી મોતે ચેતાવા મોકલ્યાં છે પળિયાં,
વળિ આતર સરવે ગળિયાં રે. જીભેથી° ૧
કહેડશોમાં વસિયું કળતરને પગનું બળ પરવાર્યું.
હાથોનું જોર હર્યું રે, જીભેથીં° ૨
વડી ગયાં વેણાં નેણુનું તેજ માંડયું. ટળવા,
અંગ સરવે લાગ્યું બળવા રે. જીભેથી° ૩
લક્ષ્મીની પદવી તાકે છે હજી લેવા,
જર નહિ વધે વડ જેવા રે જીભેથી° ૪
અવતાર પાછોછો માણુસનો આવે નહિ આવો,
પછે થશે પસ્તાવો રે જીભેથી° ૫
પરવારી લેને પ્રાણી શા સુખથી સુવે છે,
જમડા તો વાટય જુવે છે રે. જીભેથી° ૬
રૂષિરાજનાં ઠેરી વચના હૈં અંતરમાં ઉતારે,
માં ઝીતી બાજી હાયે। રે. જીભેથી° ૭

ભજન ૧૨૦

જીવલડા આજ કે કાલ જાવું.
ઉડી જાશે રાખ થઈ તન મહાનું જીવડલા° ટેક
પડયાં જાળે પંખી તે તો પકડાશે,
કરમળ પીધ્યાં તે તો ખચીત કપાશે;
જનમિયા તે તો જરૂર મરિ જાશે જીવડલા° ૧
ગયા જેને આદીપતી ખાઇ જોયાં,
પડયાં સૂકી આલયા પંડિત પોથાં;
ગયાં પછી ઘેરે સટી સટી થોથાં જીવડલા° ૨
ખમા ખમા કહેતાં પડતાં આખડતાં,
ચતુરંગી જેની પુંઠે દળ ચડતાં;
જુઓ એનાં નામ હવે નથી જડતાં જીવડલા° ૩

ગુણીજન જેની આગળ નીત્ય ગાતાં,
વળી દેશ વિદેશમાં વખણાતા;
તે તો ગયા કાળમાં પુરે તણાતા   જીવલડા૦ ૪
નવા નવા પોશાક પહેરી નીકળતા,
મ્હોટા મ્હોટા મહિપતિને જઇ મળતા;
બહુ એહેવા આવ્યા મશાણમાં બળતા જીવડલા૦ ૫
ફુલાં કાને લટકાવી ફાંકડા ફરતા,
ધમક ધમક ધરતી ઉપર પગ ધરતા;
ઘીડા એતો નજરે હાડકીઓમાં ઠરતા   જીવડલા૦ ૬
જેને ઘેર ગડગડ ત્રંબાળુ ગાજે,
વળી વાજાં છત્રીસ વેગમાં વાજે,
રાજા એહેવા જળતા જોયા રૂપિરાજે   જીવડલા૦ ૭

ભજન ૧૨૧.

સંતો ભક્તિ શ્રવણ પહેલી સાધોરે,
એક ચીતેથી થવણું આરાધો રે   ૧
વીણા જતરની સુણી વાણીરે,
મૃગલા તજે ચારોને પાણી રે   ૨
મળે એકઠાં શબદનાં મહોયા રે;
એક સુરતા અચળ ચિત મોયારે   ૩
એવા થઇને સભા માંહી આવો રે,
લોને આ ટાણું લાખેણું લહાવો રે   ૪
જેવાં ચીત્રેલાં ભીંતમાં મીત્ર રે:
એવા થઇને બેસો મારા મીત્ર રે   ૫
પહેલી ભગતી તો પ્રીક્ષતે માણીરે;
પીધી પ્રેમથી શુકજીની વાણીરે.   ૬
રૂપરાજની આવી છે રીતી રે.
જાણો લો તો જગત જશો જીતી રે   ૭

ભજન ૧૨૨

બીજી કીરતન ભગતીમાં ખુબી રે.

પ્રીતે પ્રભુજીને શંકરથી પુજો રે ૧
જેવી શીવાળમાં ઓઢે જાનઠીયો રે,
જાણે ચિંતામણી કણી જડિયો રે ૨
એવા પ્રેમેથી હરિરૈગુણ ગાઓ રે,
ફરી અવસર નહી મળે હાવો રે ૩
નવ થાસે જિભલડી તો જરિયે રે,
આઠે પહોર મુખેથી ઉચરિ રે. ૪
અવતાર ચરિત્ર ઉમંગે રે,
ગાતો રિખિયે સંતોને સંગેરે, ૬
બીજી ભકતી તો નારદ બોલે રે,
સુલતાન થઈ દીલ ડોલેરે, ૭
રૂષિરાજ એવી રીતે રાચે રે,
ગાતા કીરતન નટવર નાચે રે, ૮

ભજન ૧૨૩.

ત્રીજી સમરણ ભગતી તો તારેરે,
ભવસાગર પાર ઉતારોરે, ૧
નવ હાલે જીભલડી તો જરીયે રે,
શ્વાસો શ્વાસ હરીને સમરિયે રે, ૨
નાભીથી ઓહો કંઠ લગણિયારે,
હાવી ભકતીનાં ધુરે બાંમણિયાં રે. ૩
જેમ લાખો ક્રિયા કરે લોભી રે,
તોયે સુરતા તો ધનપર થોભીરે, ૪
ચરે ગાવડલા વન ચારેરે,
વિસરે નહી વાછડો પ્યારોરે, ૫
એમ બેસતાં હરતાં ફરતાંરે,
રહેવું સંતોને સમરણ કરતારે, ૬
ત્રીજી ભકિત ત્રીલોકના ફેરીરે,
રૂષિરાજ કહે અંતર ઘેરીરે, ૭

ભજન ૧૨૪.

ચોથી ભક્તિ સંતોની સેવારે,
ઘેર બેઠાં મંગળજી ને રેવારે; ૧
હાથ કરુણા કરી લીધા હરીયે રે,
કોડે કોડે સેવા નિત્ય કરીયે રે, ૨
માન મુકીને સેવા સાંભળો રે,
રીઝે નંદકુંવર લટકાળોરે, ૩
બીજી ભક્તિ સુગમ સુખદાઇરે;
શેવા ભકતી કઠણ ભાઇરે; ૪
અભીમાનીને પાસ ન આવે રે,
ભલે નાચે કુદે ભલે ગાવે રે; ૫
સેવા ભક્તિ તો સઘરીને સોઇયેરે;
હમારા હો તો રાખવી જોઇયે રે, ૬
રૂષિરાજ કહે મોક્ષની દાતારે,
સેવા ભક્તિ કરે સુખ સાતા રે'

ભજન ૧૨૫.

સંતો પાંચમી અવન ભકતી રે;
સાચા ભાવની જોઇયે છે યકતીરે, ૧
નંદલાલાનાં લાડ લડાવો રે,
કુંકુ ચંદન થાળ ભરાવોરે; ૨
એના ભોગી તો અબરૂખ જેવારે,
શુદ્ધ બુદ્ધિની પાંચમી સેવારે, ૩
છઠ્ઠી ભકતી તો વંદન સાચીરે,
પ્રભુ પાસે ગરૂડજીએ જાચી રે. ૪
કરો કે હરીના જન જોઇનેરે,
શીશ નામીયેરે હું પદ ખોઇને રે, ૫
છઠ્ઠી ભકતીથી શોભે છે સહી રે,
છઠ્ઠી ભકતીથી વરસે છે વહી રે ૬
જે રેઇ સંતોને ચરણે નમે છે રે,

રૂષિરાજ કહે ગુરૂને ગમે છે રે ૭

ભજન ૧૨૬

દાસ ભકતીતો સાતમી દેખું રે,
એના મુલનું નહિ થાય લેખું રે. ૧
આ તો ભક્તિની વાતો છે ઉંડી રે,
દાસ ભકતીની મુકતી છે રુડીરે. ૨
જ્ઞાન હેમાળે મન જેનું ગળીયું રે,
દાસ ભકતીનું પદ તેને મળીયું રે. ૩
આમાં પોતાપણું નવ ચાલે રે,
મન આજ્ઞામાં નિત્ય મહાલે રે. ૪
દાસ ભકતીના હનુમાન જોગી રે,
ત્રાસ ખેંચે ભલા ભલા ભોગીરે. ૫
દાસ ભકતીનાં ઓધવ ડાહ્યા રે,
મુદલ નાનડી માયા રે. ૬
ધન્ય આ ભકતી જેણે જાણી રે,
રૂષિરાજે વિશેષ વખાણીરે. ૭

ભજન ૧૨૭.

સખા ભકતી છે આઠમી સંતો રે,
રીઝવો તમે ગુણવંતો રે. ૧
પ્રભુને ઘણો પ્રાણથી પ્યારા રે,
એક નિમીષ ન મેલીયે ન્યારા રે. ૨
સખા ભકતી તો અર્જુને સાધી રે,
ગઠી આ જગ કેરી ઉપાધી રે. ૩
નવમી ભકતી તો આત્મ નિવેદન રે,
કરો વા થાય સંસ્રુતિ છેદન રે ૪
હાર અર્પણ સરવશ માયા રે,
સુત દારાને પોતાની કાયા રે. ૫
નવમી ભકિત શિખ્યા બળીરાજા રે,
જેણે ગગન કર્યા વડા આજા રે ૬

એવી ભક્તિ તો ભક્તિનું છાનું રે,
ભલે જડિયું રૂપિરાજ જોયાનું રે ૭

ભજન ૧૨૮.

વ્યાસ વાલ્મિક નારદ જેવા રે,
એ તો ઇચ્છે છે નવધાની સેવા રે. ૧
નવધા ઉપર વાટય વસમી રે,
પ્રેમલક્ષણા ભક્તિ છે દશમી રે. ૨
એ તો ગોપીએ રંગભર રાખી રે,
સુકદેવ મુનિ એના સાખી રે. ૩
પ્રેમ લક્ષણામાં બુડે પ્રાણી રે,
એનું નવધી ભરે છે પાણી રે. ૪
પ્રેમ ભક્તિના વિરલા ઉપાસી રે,
એને આંગણે કોટિક કાશી રે. ૫
મુંથા પણ મ્હારા હરિજન માટે રે,
ક્યાં અર્પણ પદ મેં આઠે રે. ૬
ગાય શીખે સુણે નરનારી રે,
રૂપિરાજ રિઝે ગીરધારી રે ૭

ભજન ૧૨૯.

ચલે રઘુનંદન મન હરખાઈ
રથમેં બેઠી ચલે રઘુનંદન, પુરવાસી સબ ધાઈ
રથકે પીછે ચલે હે સબ; બોલત ભાત રઘુવરસ સુખાઈ ચલે૦
પડી સાંજ જબ કીયા ઉત્તારા; બૈઠે ધ્યાન લગાઈ,
પુરવાસી સબ સોવન લાગે, સુવત નિંદ બોત વધી આઈ ચલે૦
કહે રઘુનંદન સુણોરે સુમી, બાત કહે સમુઝાઈ;
રથ જોતો જલદી કરો તુમહી, પુરવાસીનકું ખબર ન પાઈ ચ૦
રામચંદ્ર કે બચન સુનકર, ઉઠે સમત હરખાઈ;
જો તો રથ બેઠો અતિસે, દોબાહનકું તુરત બેઠાઈ. ચલે૦
પવન વેગ રથ ચલને લાગે, બરણી ન જાઈ;
તુલશીદાસ ભજન ભગવાવાવેરપુર તરી પે ચલ ચાઈલે ,,૦

ભજન ૧૩૦.

ખબર પડી ઘોરાજા ત્યાં આઇ, લીધો નિખાદ બુલાઈ;
ખડે હોઇ ઉભા સબ હાજર, કહો રઘુનંદન આઇસ પાઈ, ટેક
સબ નિખાદકું ભેટે રઘુવર, અતિ મનમેં હરખાઈ;
અહો નિખાદ તુમ બોત ચતુરહો, કુબ લગબરણું તેરી ચતુરાઇ.
દુખ સુખકી સબ બાત કહો તુમ, મનમેં નહી અંતરાઇ;
આપકી કૃપાસે સબહી સુખી હમ, કરી દરશન બોત સુખપાઇ.
સબ નિખોદકું આગ્યાહી જબ, કંદ મુલ ફ્રુબ લાઇ;
નાના વિધીકે લાયે ફુલ ફળ, તે રઘુનંદન ભેટ ચઆઈ
કછુ એક રાત ગઈ જબ, લછમન મનમે હરખાઈ;
ધનુંષ બાણુ લે બઠા ચોકી, રઘુવરકું સેન કરાઇ.
ધનુષ બાણુ લછમણુ કર દેખે, આયે ઘોરાજા ચલાઈ,
આજકી ચોકી હે હમેરી, તુમ સોવો અતિ સુખદાઈ.
કહે લછમન સુનો ઘોરાજા, બાત કહુ સચુંજાઈ;
તુલસીદાસ ભજો ભગવાના, એ ચોકીમેં જનમ લગ પાઈ.

ભજન ૧૩૧.

આજ સખી સપનેમેં દેખે,
રામ લખમન સીયા જનક લલી, ટેક
વે દોઉ ઠાડે સિધપોરપેં
અપને અકુસો નિકસી;
રૂપ દેખ વ્યાકુલ ભઈ સજની,
માનોકાલ ભુજંગ ડસી. આજ૦
કયા છબિ બરણો શ્રી રામચંદ્રકી,
અમૃત વૃંદ ઘટા ઉમંગી;
માનો લક્ષમણુ ધનુષ ચડાવે.
જ્યાં બાદલ બિજલી ચમકી. આજ૦
કીટ મુકુટ મકકુત કુંડલ,
ચંદન આર લલાટ લસી;
લાલ કમાન બાનકર સોહે,

પીતાંબરસો કમર કસી. આજ૦
બ્રહ્મા જાકો પાર ન પાવે,
ધ્યાન ધરે વાકો જતી સતી;
તુલસીદાસ ગંધર્વ ગુન ગાવે,
જન્મ જનમકી બીપતી નસી, આજ૦

ભજન ૧૩૨.

ઠુમકી ચલત રામચંદ્ર બાજત પયજનીયા, ટેક
કીલકત ઉઠિ ચલત ધાય, ધરત ભુમિ લટાપટાય;
ધાય માતુ ગોદ લેતુ દશરથકી રનીયાં ઠુમકિ૦ ૧
અંચલ રજ અંગ ઝાર, વિવિધ ભાંતિ કરી દુલાર;
તન મન વારી ડારૂં, કહત મૃદુ વચનીયાં. ઠુમકિ૦ ૨
મોદક મેવા રસાલ મન માનેશો લેહું લાલ;
ઔર લેહુ રૂચીરપાન કંચન રૂન ઝુનિયા. ઠુમકિ૦ ૩
ભદુમસે લલિત અધુર, બોલત મુખ વચન મધુર;
નાસા અતી સુભગ બીચ, લટકત લટકનીયાં ઠુમકિ૦ ૪
સુખમાં શસિ કંબુગ્રીવ, પ્રીતિ નીરખી રૂચિર વદન;
સુચી કુટિલ ચિકર, મંદસેં સસનીયાં. ઠુમકિ૦ ૫
અદભુત છબી અતી અપાર: કો કો કવી બરનૈ પાર:
કહી ન સકત શેષ જાકે સહસ્ર દોઉ અસનીયાં ઠુમકિ૦ ૬
તુલસીદાસ અતી આનંદ નીરખકે મુખારવિંદ;
રઘુવર છબી સમાન. રઘુવર છબિ બનીયાં. ઠુમકિ૦ ૭

ભજન ૧૩૩.

સીતાપતી રામચંદ્ર રઘુરાઇ: ટેક;
રસના રસ નાગ લેત, સંતનકો દરસ દેત;
બીહસત મુખ મંદ મંદ સુંદર સુખદાઈ. સીતાપતી૦ ૧
અત બેન દ્રગ બિસાલ દરસન બીચ ચીમતકાર
ભ્રકુટી બીચ અનલ પક્ષ, નાશીકા સોહાઇ. સીતાપતી૦ ૨
કેસરકો તીલકભાલ માનો રવી પ્રાતકાલ;
શ્રવન કુંડલ ઝલમલાલ, રવીપતી છબીછાઇ. સીતાપતી૦ ૩

મોતીનકી કંઠમાલ, તારાગણુ અતી વીશાલ;
માનો ગીરી સીખર ફેરી, સુરસરી ચલી આઇ. સીતાપતી
સુરનરમુની સકલ દેવ. શીવ વિરંચી કરત સેવ;
કીર્તિ બ્રહ્માંડ ખંડ, તીન લોક છાઇ. સીતાપતી૦ ૫
સંગ સખા સરજુ તીર, બીરચત રઘુવંશ બીર;
હરખી નીરખી તુલસીદાસ, ચરન નરજપાઇ સીતાપતી ૬

ભજન ૧૩૪

જગમગાત કનક મેહેલમેં, જાગી માઇ જાનક;
કોશલ્યાકે પાય લાગુ, જીવો જનક રાયકી. જગતગાત૦ ટેક
આસપાસ વે સખી ખડી, ધુન નેપુરકી;
ચંગેકી કલી, માનો ફુલી અસમાનકી. જગમગાત ૧
સકલદેવ કરત સેવ, ચોકી હનુમાનકી.
લક્ષ્મણુ કુંવર ચમર ઢોરે, સેહેજ સીતારામકી જગતગાત૨
પ્રીત પ્રીતમ અપને મેહેલ, રામ લક્ષમણુ જાનકી:
સાધુસંત કરત સેવ આર બાત જ્ઞાનકી. જગમગાત૦ ૩
અયોધ્યાકી સરસ નારી અપને અપગે ધામકી;
સીતાજીકો રૂપ માનો ઉગી કીરણુ ભાનકી, જગમગાત ૪
ચિત્રકુટ અતી વિલાસ, અધીક મહીમા રામકી;
ગ્રહત પ્રીત બીનતી કરત તુલસીદાસ સીતારામકી જગ૦૫

ભજન ૧૩૫

દશરથ સુત રામચંદ્ર,સુનપોકાર મેરી;
મેં પાપી પ્રચંડ ડંડ, સરન આયો તેરી. દશરથ ટેક
સવરીકો અતી સ્નેહ, વાકી પત રાખી.
પઠાય દીન પરમધામ, સુરિ નર મુની સાખી. દશરથ ૧
ઢીમર કુલ અતી કઠોર ભારી હઠ કીનો;
વાંકુ રામ રીજ રીજ અભય દાન દીનો, દશરથ ૨
ચરન કમલ પરસ દરસ અહીલ્યા ઓધારી;
એસે પ્રભુ દીન બંધું, સંતન સુખકારી. દશરથ૦ ૩
કામ ક્રોધ લોભ મોહ, મમતા નવ તુટે;

આપકી કૃપાસે સબ જન્મ મરણ છુટે. દશરથ૦ ૪
ભક્તના પ્રતીપાલ લાલ કૃપા દ્રષ્ટિ કાજે;
તુલસીદાસ શરન આયેયે, અપનો કર લીજે. દશરથ૦ ૫

ભજન ૧૩૬.

પ્રાત સમય રઘુવીર જગાવે. કોશલ્યા મા તારી,
જાગો લાલજી ભોર ભયો હય, સુરીનરમુની હિતકારા.પ્રાત૦ટેક.
બ્રહ્માદીક ઇંદ્રાદિ દેવતા, સનકાદિક રૂષી ચારી;
વાણી વેદ નિરંતર ગાવે, રઘુપતિ જશ વિસ્તારી, પ્રાત૦ ૧
બંદીજન ગાંધ્રવ ગુણ ગાવે, દે દે નાચત તારી;
સૈન્ય સહીત શિવ દ્વારે ઠાડે હોત કલાહલ ભારી, પ્રાત૦ ૨
સુની પ્રીય બચન રઘુપતિ જાગે, તેવન પલક ઉઘારી;
ધર્મ ધ્યાન કરી ઉદય અશાગ્રર, આનંદ અતી નરનારી. પ્રાત૦ ૩
ચમર છત્ર લીએ ભરત શત્રુઘન, જનક સુતા પીએ ઝારી;
સેવાપન લીએ કર લછમન, ભર કંચનકી થારી. પ્રાત૦ ૪
ક્ષીર અસ્નાન દાન પ્રભુ દીના, ગોધન કંચન ભારી;
તુલશીદાસ આશા રઘુવરકી, ચરન કમળ બલિહારી. પ્રાત૦ ૫

ભજન ૧૩૭.

પ્રાત સમય ઉઠ જનક નંદીની, ત્રીભુવન નાથ જગાવે,
જાગો નાથ મમ નાથ પ્રાન પ્રિય, ભુપતિ ભુવન બુલાવે.
હસ્ત કમલસે ચરન પલોટત, લે લે દ્રગન લગાવે;
સોઇ પદ પરસત ગૌતમ નારી; પરમ અભય પદ પાવે. પ્રાત.
કનક કલશ ઝારી ભર લાયે, દાતન દાન કરાવે;
કમલ નેન મુખ નિરખી રામકો, આનંદ ઉર ન સમાના. પ્રીત.
મંગલ માલ ગલે મોત્યનકી, કર અંગુરી સણગારે;
ગુગલ બાલ અરૂ અલખ વદન છબી, પગાઆ એંચ સવારે. પ્રી.
સંત જનોકી એહી મીનતી, આરત બચન સુનાવે,
તુલસીદાસ છબી નીરખ રામકી, નીરખ હરખ ગુણગાવે, પ્રીત.

ભજન ૧૩૮.

જાગીયે રઘુનાથ કુંવર, પંછી બન બોલે;
પંછી બન બોલે લાલ, ચીડીયા બન બોલે; જાગીયે૦ ટેક.

પ્રાત ભાનુ પ્રગટ થયો, રજનીકો તિમીર ગયો;
ભમર કરત કુંજગન, કમલ દલ પ્રફુલે. જાગીયે૦ ૧
ચંદ્ર ચીરણ શીતલ ભઈ, ચકલી પીયાકુ, મીલન ગઈ;
અતિ સુગંધ અતિ સુગંધ, પવન મંદ ડોલે, જાગીયે૦ ૨
તુલસીદાસ અતી આનંદ, નીરખત મુખારવિંદ;
દીનકુ પ્રભુ દેત દાન, આનંદ અમોલે જાગીયે૦ ૩

ભજન ૧૩૯.

દીનકો દયાલ છાંડિ, કોન શરન જાઉ,
એકસમ નિરંકાર, સોઈ ધામ પાઉ દીનકો૦ ટેક,
એક બાચન એક બાણ, એક પત્ની સૈયા;
એસે પ્રભુ છાંડકે હમ; કિનકું ભજું ભયા, દીનકો૦ ૧
જીસ ઘટમેં રામનામ, સોહી ઘટસચ્ચા,
રામકો સ્વરૂપ જાનેને, સોઈ ગુરૂકા બચ્ચા, દીનકો૦ ૨
ભકતને કાજ, મહારાજ સગુણ ધારી;
સબનકે કરી ઉદ્ધાર, પીંગલા ઉદ્ધારી. દીનકો૦ ૩
પ્રભુ ગરીબનકે નિવાજ, મેં ગરીબ તેરા;
એક બેર દરો દયાલ, તુલસીદાસ મેરા, દીનકો૦ ૪

ભજન ૧૪૦.

પંચવટી પરણકુટી, પવનસેં છાઈ;
જહાં નીવાસ કીન. સહીત જાનકી રઘુરાઈ, પંચવટી, ટેક.
કંચનકો મૃગ નીહાર. બોલી મીથીલા કુમાર;
એ મૃગનકી છાલ, પ્રભુ મેરે મન ભાઈ. પંચવટી૦ ૧
ઈતની સુન ધનુષ ધાર. લછમન તુમ ખબરદાર,
હા હા કરૂણા નીધાન, નીશ્ચય સમજાઈ, પંચવટી૦ ૨
લંકપતી રાવણ રાય. સીયાજીકું લીઓ ચુરાય;
સુન્ય ભવન દેખી પ્રભુ, દારૂણ દુઃખ પાઈ. પંચવટી૦ ૩
પૂછત ખગ મૃગકું જાય, સીયાકું કોઈ દો બતાય;
તુલસીદાસ કહત સીયા રામચંદ્ર ગાઈ, પંચવટી૦ ૪

ભજન૧૪૧

જે ગંગે જે જે જગ જનની,
જે સંતન સુખદાઈ;
ભુપ ભાગીરથ કે હીત કારન,
પ્રગટ અવનીપે આઇ, જે ગંગે ટેક
ચરન કમલ અનુરાગ ભાગ કરી,
લઈ બ્રહ્મા ઊર લાઇ;
તરત તુરંગ પાય ખડખડીત,
મહીમા વરણી ન જાઇ. જે ગંગે૦ ૧
ગુણ ગાયે વેદ મુની કુંજર,
સંતણ ધ્યાન ધરાઇ;
ઘોર ધાર ગંભીર નીરમલ જલ;
ડુબત અધમ તરી જાઈ. જે ગંગે૦ ૨
ચાર ખાણી જુગ ઓધારણી,
વેદ વીમલ જશ ગાઈ;
જાકી કાંતી દેખી જમકીંકર,
કરૂણા કર કર આઇ જે ગંગે૦ ૩
કનક સીંહાસન જડીત મનોહર,
ઓર જલ માલ સોહાઇ;
પ્રબલ પ્રતાપ ઈહાં લગી વરણું,
શંકર શીશ ચઢાઇ, જે ગંગે૦ ૪
રામ નામ કોડકેવડ ગંગા,
અવર ના કછુ ઉપાઇ
તુલસીદાસ તે નર આ જુગમેં
રહેત લોલીન સદાઇ. જે ગંગે૦ ૫

ભજન ૧૪૨

રામ ચરણ સુખદાઈ, ભજ મન રામ ચરણ સુખદાઈ ટેક
જીન ચરનશેં પ્રગટી સુરસરી, શંકર શીશ ચઢાઈરે
જટશંકરી નામ ધરાયો, ત્રીભુવન તારન આઈરે રામ
દંડક વન પ્રભુ પાવન કીનો રૂષીયન ત્રાસ મીટાઈરે;

સો ઠાકાર ત્રીલોકકે સ્વામી; કપટી મૃગ સંગ ધાઇરે રામ ૨
જીત ચરનનકી ચરન પાદુકા, ભરથ રેહ લવ લાઈરે
સો ખેવત કઠરીમેં ધોયે, તબ હરી નાવ ચલાઇરે રામ ૩
કપી સુગ્રીવ વાલીકો બધુ તા શીર છત્ર ધરાઇરે
રીપુકો અનુજ વીભીક્ષણુ ભેટયો ક્ષણમેં લંકા પાઇરે રામ૪
રાવણ મારી રામ સુર આએ ઘર ઘર બજત બધાઇરે
તુલસીદાસ આશ રઘુવરકી ભાગ બડો જીન પાઇરે, રામ૫

ભજન ૧૪૩

રામ મંત્ર મેરે ભાઇ જપો મન રામ મંત્ર મેરે ભાઇરે ટેક
રામ મંત્ર શાંત જતી જપત હે, કાગ ભુશંડી ગીરીમાહીરે
જાલહીં કરમ માયા નહીં વ્યાપે, ભકતી અચલ દ્રઢપાઇરે
ગજ ગુણીકા અહીલયા વ્યાધભીલડીઃ જાત વરણકુલ નાહીરે
રામ મંત્રસેં મોક્ષ પદ પાયે, ચઢે નીશાન બજાઇરે રામ
ધ્રુ અમીરષ પ્રહલાદ વીભીક્ષણુ, રામ મંત્ર ગ્રહો ચીત્ત લા
ખગ પતી નીલ અંગદ હનુમંત, સર્વે ચરન સોહાઇરે રામ
રામ મંત્ર બીન મીથ્યા ચતુરાઇ નીગમ કહે જશ ગાઇરે
તુલસીદાસ ગુરૂ મંત્ર બતાયો હ્રુદય મેં રહ્યા ઠેરાંઇરે રામ

ભજન ૧૪૪

રઘુવરકી સુદ્ધિ આઇ આજ મોયે, રઘુવરકી સુદ્ધી આઇરે.
આગે આગે રામ ચલત પીછે લછમન ભાઇરે
કોન બીચમે ચલત જાનકી, ચીત્રકુટ સુદ્ધી પાઇરે રઘુ
શ્રવણ ગરજે ભાદો વરસે, પવન ચલે પુરવાઇ રે
કોન વૃક્ષ તલે ભીજન હોયગે રામ લછમન દો ભાઇરે રઘુ
ભીતર રોવે માત કોશલ્યા, બાહાર ભારથ ભાઇરે
રાજા દશરથ પ્રાન તજન હે કેકૈ મન પછતાઇરે, રઘુ
રામ બીના મેરી સુની અજોધ્યા. લછમન બીન ઠકુરાઇરે
સીયા બીના મેરા ભોજન સુના એ દુખ સહ્યા ન જાઇ રઘુ
દુધ સાકરના ભોજન જમતાં પોઢત મલંગ બીછાઇ રે
કંકર ભુમીપે કેસે પોઢત હે કંદ મુલ ફુલ ખાઇરે રઘુ

રાવણુ મારી સીયા ઘર લાયે, અવધ ભઈ સુખદાઈરે
તુલસીદાસ હરખે સબ મઈયા, ઘર ઘર હોત વધાઈરે ર઼ઘુ

ભજન ૧૪૫.

ગોપુર પતીકી મેં ચાહું ચરણ રજ, ગોપુર પતીકી મેં ચાહુરે,
વીચલ બ્રહ્મ અખંડ રઘુવીરકી, કીરતી નીશદીન ગાવુંરે; ગો૦
મન ક્રમ વચન અડગ વૃત મેરો, સુત ગુરૂકે સમ ખાઉરે,
રઘુપતિ જનકસુતા પદ તજકે, દુજે ઠોર ન જાઉરે ગો૦
સુમરન નીશી દીન સીયા રઘુવીરકો; દેવી દેવ ન ધાઉરે,
સેવક ચરણુ કમલકો ચાકર. મહા પરદાશી પાઊરે, ગો
પતીવૃત ધર્મ ગેમ ઘટ ભીતર, અપને પતી મન ભાઉરે,
તુલસીદાસ આસ રઘુવરકી, બહુરો જન્મ ન આવુરે. ગો૦

ભજન ૧૪૬.

મેરે હોંનું બાલક બન જાહી, મેં કોન બન હુંડુરે માઈ. ટેક
કેહત કોશલ્યા સુનો કેકેરે, એશી મતી કીયું આઈ,
દશરથ પ્રાન તજેંગે બન સુન કેરે, પીછે રહીરે પછડાઇ. મેરે૦
છપ્પન ભાતકી રસોઇ જમત હે, પોઢત પુષ્પ બીછાઈ;
કાંકર ભુપર કીઉ કરી સોવોરે, કંદ મુલ ફળ ખાઇ. મેરે૦
આગે આગે શ્રીરામજી ચલતહે, પીછે લછમન ભાઇ;
તાકે બીચમ સીયાજી ચલતહે, ચીત્રકુટ સુધી પાઇ. મેરે૦
બડી ભાદરવેકી રેંન અંધેરીરે, પવન ચલે પુરવાઇ;
કોન વૃક્ષ છઇયાં ભીંજત હોવગે,રામ લખમન દોઇ ભાઇ. મે૦
કહે તુલસીદાસ સુન મેરી મેયારે, રામજી સદા સુખદાઈ;
સબ દેવનકો બંધન છોડાઇઓરે, પીછે અવપુર આઇ. મેરે૦

ભજન ૧૪૭

ભજરે બૈયા સીયા નંદનકો. દશરથ સુત આનંદ કંદનકોરે,ટેક
જાનકી નાયક જન સુખદાયક. સબ સંતન મન રંજનકોરે, ભ૦
જનક સ્વયંવર પાવન કોનો, કઠીન ધનુષ કે ભંજનકોરે. ભ૦
જાંબવંત સુગ્રીવ નીઝકુલ, ચરને કમલપદ વંદન કોરે ભ૦
લંકાપતીકો ગરવ રસાયો, વીશભુજા શીર ખંડન કોરે, ભ૦
તુલસીદાસ પ્રભુ રૂપ નીહારકે, કટત નમકે ફંદન કોરે. ભ૦

ભજન ૧૪૮

ચલો સખી દરશન કરીએ રથમેં, રઘુનંદન આવતહે, ટેક.
સેનસંગ રઘુવર ચલી આવત, સબકો દર્શન દીખાવતહેરે, ચ૦
સીતારામ લછમન ભરથ શત્રુઘન, અંગદ ચમર ઢરાવતહેરે ચ૦
ચાર કોશ જોજનકે ઉપર, હનુમાન ધ્વજ ફેરાવત હેરે; ચ૦
માત કૌશલ્યા કરત આરતી, હીરાલાલ લુટાવત હેરે, ચ૦
તુલસીદાસ આસા રઘુવરકી, નારદ બેન બજાવત હેરે, ચ૦

ભજન ૧૪૯

આજ સનાથ ભઈ હે અયોધ્યા આજ સનાથ ભઈ હે, ટેક,
રાજા દશરથ ગર રામજી જન્મ લીયો, રતન ભુમી છઈ હે;
હીરાલાલ લગે પગનામેં, ઝુલત રામજી સહી હે, આ૦ ૧
કંચન મેહેલ બને દશરથકે, સરજુ તિરટ બહી હે,
રાજા દશરથ ઘરનૌબત બાજે, લંકા ખબર ભઇ હે, આ૦ ૨
સબ સખીયન ભાઇ મંગલ ગાવે, ગાવત રાગ સહી હે,
રાજા દશરથજીકે ચાર પુત્ર હે, લક્ષમણ રામજી સહી હે, આ૦ ૧
ગુરૂ વસીષ્ઠ કુલપુજ્ય હમારે, માગત દાન સહી હે,
તુલસીદાસ ધન્ય ધન્ય કૌશલ્યા, મનશા સફલ ભઇહે, આ૦ ૩

ભજન ૧૫૦

કાલોકી રેંન બિહારી માહારાજ કોણ બિલમાયો. ટેક.
કાલ ગયા જયાં બાઓ બિહારી, આઢી તોહી કોણ બુલાયો
કોણકી દાસી કાજલ સાર્યો, કોણ તને રંગ માર્યો, કાલો.
કંસકી દાસી કાજલ સાર્યો ઉન મોહા રંગ રમાયો કાલો.
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, કપટી કપટ ચલાયો. કાલો,

ભજન ૧૫૧.

સાંવરો રંગ ભીનોરે સાંવરો રંગ ભીનો,
ચાંદનીમેં ઉભા બિહારી મહારાજ સાંવરો, ટેક,
કાથો ચુનો લવીંગ સોપારી પાનમેં કછુ દીનો
હમારો સુખ અતી દુઃખ લાગે, કુબજાકું સુખ દીનોસાંવરો

મેરે આગન રૂખ કદમકો ત્યાં તલ ઉભો અતી ચીનો, સાં
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર નેનનમેં કછુ લીનો, સા

ભજન ૧૫૨

સખી મેરો કાનુડો કાલજેકી કોરહે,
મોર મુકુટ પીતાંબર શોભે કુંડલકી ઝકઝોલ,
સાસુ બુરી મેરી નણુંદ હઠીલી, છેટ્રો દેવર ચોર.
બનદ્રાબનકી કુંજગલિનમે; નાચત નંદ કિશોર. સખી.
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, ચરણ કમલ ચીતચોરસખી

ભજન ૧૫૩.

જલ ભરન કેસેં જાઉરે, યશોદા જલ ભરન કેસે જાઉં:
વાટે ઘાટે પાણી માગે, મારગમેં કેસેં પાઉ. યસોદા.
આનીકોર ગંગાપેલી કોરેજમુના બીચમેં સરસ્વતીમેં નાઉ
બંદ્રાબનમેં રાસ રચ્યોહે નૃત્ય કરત મન ભવું યસોદા
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર,હેતે હરી ગુણ ગાઉ. યશોદા

ભજન ૧૫૪

કાન કાહેકું મારો મોકુ કાંકરી કાંકરી કાંકરી કાંકરીરે ટેક
ગાયો ભેસો તેરે અબી હોઇહે આગે ન રહી ઘર બાકરીરે
પાટ પીતાંબરપાનાઅબહી પેહેરતહેઆગેન રહીકારીધાબરીરે
મેડી મેહેલાત તેરે અબ હોઇહે આગે ન રહીઘર છાપરીરે
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર શરણે રાખો તો કરૂં ચાકરીરે

ભજન ૧૫૫.

કાઇકી ભીરી બોલો મેડરા મેરા હુટે,
છોડ કનૈયા ઢાંકણી હમારી મટ મહોકી કાના મેરી કુટે
છોડદે કનૈયા બૈયાં હમારી. લટ બાજુકી કાના મેરી તુટે
છોડદે કનૈયા ચીર હમારો, કોર જરીકી કાના મેરી છુટે
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, લાગી લગની કાનામેરી છુટે

ભજન ૧૫૬

જાન્યો મેં રાજકો બેહેવાર.
ઓધવજી મેં જાન્યોહી રાજકો બેહેવાર.

આંબ કટાવો લીંબ લગાવો, બાવલકી કરો વાડ. ઓધવજી
ચોર વસાવો સાહુકાર દંડાવો, નીતી ધરમરસ બાર. ઓધ
મેરો કહો સત નહી જાણ્યો કુબજાદે કીરતાર. ઓધ
મીરા કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર અદ્ધંધ દરબાર. ઓધ.

ભજન ૧૫૭

મેરેતો આજ સાચે રાચે હરી.
સાચે સુદામા અતી સુખ પાયો દારીદ્ર દુર કરી.
સાચે લોધીકકે હરી હાથ બંધાયે મારખાધી તે ખરીમેરે તો
સાચ બીના પ્રભુ સ્વપ્નામેં ન આવે મરો તપ તપસ્યાકરી.
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર બલ જાઉ ગડી ગડીરે

ભજન ૧૫૮

કાહેકું દેહ ધરી, ભજન બીન કાંસેકુ દેહ ધરી;
ગર્ભવાસકી ત્રાસ દેખાઈ વાકી પીડ બુરી
ક્રોલ બન કરી બાહેર આંયૌ અબ તુમ ભુલ પડી.
નોબત નગારા બાજે બધત બંધાઈ કુટુંબ સબ દેખ ઠરી
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર; જનની ભાર મરી.

ભજન. ૧૫૯

રટતા કયું નહીરે હરી નામ તેરે કોડી લગે નહી દામ
નર દેહી સુરમનકુ દીની, બીન શુમરેવે કામ રટતા
બાલપણે હુસ ખેલ ગુમાયો, તરૂણ ભયે સબ કામ રટતા
પાવ દીયા તોયે તીરથ કરણે હાથ દીઓ કર દાન.
નેંન દીઆ તોરે દરશણ કરણે,શ્રવણ દીઆ સુખજ્ઞાનરટતા૩
દાંત દીઆ તોરે મુખકી શોભા જીભ્યા દઈ ભજ રામ
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર એ જીવનોંદે કામ રટતા ૪

ભજન૧૬૦

કારે મારે સબરો બુરે, ઓધવ ક્યારે કારે કારે સબસેં બુરે,
ક્રરેકો બિશવાસ ન કીજે, અતીસે ભુલ પરે.
કાલી જાત કુજાત કહિજે, તાકે સંગ ઉજરે; ઓધવ,

સ્યામરૂપ કીએ ભમરો, કુબ્જકો આસ ભરે; ઓધવ.
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, કારે સંગ બગરે, ઓધવ,

ભજન ૧૬૧.

માઇ તેરો કાન કોણ ગુનકારો,જબહી દેખું તબહિ દ્દ રેહિ ઠ.ટો
ગોરો બાબોનંદ ગોરી જશુ મૈયા, ગોરો બલિભદ્ર બંધુતિહારો.
કારો કારો મતકર ગુવાલની,એકારો સબ બ્રજકો ઉજીઆરો, મા,
જમુનાકે નિરે તીરે ધેન ચરાવે,મધુર બનસી બજાવતવાલો,મા,
મીરાંકહે પ્રભુ ગીરધરનાગર,ચરણકમલ મોહીલાગત પ્યારામા,

ભજન ૧૬૨

આજ મેરો ભાગ જાગો સાધુ આયે પાવના. ટેક
અંગ અંગ ફુલ ગયે તનકી તપત ગયે આજ
સતગુરૂ લાગે રામા શબ્દ સોહામણા,
નીત્ય પ્રત્યે નેણા નીરખુ, આજ અતી મનમેં હરખુ;
બાજતહે તાલ મૃદંગ મધુરસેં ગવાણા. આજ ૨
મોર મુકુટ પીતાંબર શોભે, છબી દેખી મન મોહે
મીરાંબાઇ હરખ નિરખ આનંદ વધામણા આજ ૩

ભજન ૧૬૩

જો તુંમ તોડો પ્રીત મેં નહી તોડું;
તોરી પ્રીત તોડી કૃષ્ણ કોણ સંગ જોડું. ટેક
તુમ ભયે તરૂવર મેં ભઇ પખીમાં;
તુમ ભયે સરોવર મેં તેરી મછીયાં. જો તુમ.
તુમ ભયે ગીરીવર, મેં ભયે ચારા;
તુમ ભયે ચંદા, હમ ભયે ચકોરા;
તુમ ભયે મોતી પ્રભુ હમ ભયે ધાગા,
તુમ ભયે સોના હમ ભયે સ્વાગા જો તુમ. ૩
બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ બ્રજકે બાસી;
તુમ મેરે ઠાકોર, મૈ તેરી દાસી. જો તુમ, ૪

ભજન ૧૬૪.

ભોલેનાથ દિગંબર, એ દુઃખ મેરા હરેરે ભોલે૦ ટેક,

શીતલ ચંદન બીલ પતરવા, મસ્તક ગંગા ધરોરે, ભોલે૦ ૧
અર્ધાંગી ગોરી, પુત્ર ગજાનન, ચાંદ્રકી રેખ ધરોરે, ભોલે૦ ૨
શિવ શંકરકે તીન નેત્ર હે, અદભુત રૂપ ધરોરે, ભોલે૦ ૩
આસન માર સિંહાસન બેઠે, શાંત સમાધી ધરો. ભોલે૦ ૪
મીરાં કહે પ્રભુકો યશ ગાવત શીવજીકે પૈયાં પરોરે ભોલે૦ ૫

ભજન ૧૬૫.

જશુમતી એક પુત્ર જાયો, રૂપ ગુણ અગરો,
શ્રી ગોવિંદ પુરણચંદ, તારણ જુગ ધરો; ટેક.
મેરે શ્રવણ ભનક પડી, વાજતં હે ગુધરો,
આધી રેન અંધયારી, બરસત હે વાંદરો: જશુમતિ૦ ૧
શ્રી ગોકુલમેં ભીડ ભઇ મીલત નહી ડગરો;
એક આવત વિદાયત હોત એક કરત ઝગરો જશુમતી૦ ૨
પ્રાત સમે કહે મીરાં ચલન સકે પગરો;
પુરણ પ્યારો પ્રાણ આધારો જીવરેનંદ નંદરો જશુમતી૦ ૩

ભજન ૧૬૬

કઇસે આવો હોં લાલ તેરી બ્રજ નગરી ગોકુલનગરીટેક
ઇત ગોકુલ ઉતમથુરા નગરી.
બીચ બહે જમુના ઘહીરી૦ કઇસે ૨
ચાંવ ધરો મેરી પાયલ ભીજે,
કુદીપરે બહી જાઉ સગરી૦ કઇસે૦ ૨
મે દધી બેચનજાત બંદ્રાબન,
મારગમે મોહન ઝગરી૦ કઇસે૦ ૩
બરજો જસોદા મૈયા અપને લાલકો,
છીની લીયે મેરી નથ ચુનરી૦ કઇસે૦ ૪
રહુ રહુ ગ્વાલીની જુઠ ન બોલો,
કહીને એકલા તુમ સગરી૦ કઇસે૦ ૫
હમરો કન્હૈયા પાંચ બરસકો.
તુમ ગ્વાલિની અલમસ્ત ભઇ. કઇસે ૬
જાય પુકારો કંસ રાજાસે,

ન્યાય નહીં મથુરા નગરી. કર્મ્રમે૦ ૭
બંદ્રાબનકી કુંજ ગલીનમેં,
કુંટ પકરરાંધે ગગરી કર્મસે ૮
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર
સાધુ સંગ કરી હમ સુધરી. કર્મસે૦ ૯

ભજન ૧૬૭.

નાથ તુમ જાનતહો સબ ઘટકી,મીરાં ભક્તિ કરેરે પ્રગટકી ટેક.
ધ્યાન ધરી પ્રભુ મીરાં સંભારે, પુજા કરે અટ પટકી;
શાલીગ્રામકુ ચંદન ચઠત હે,ભાલ તીલક બીચ બાદકીનાથ
રામ મંદીરમેં મીરાંબાઈ નાચે, તાલ વજાડેછે ચપટી;
પાંવમે નેપુર રૂમ ઝુમ બાજે, લાજ સંભાર ઘુંઘટકી નાર
ઝેર કટોરાં રાણેજીએ ભેજ્યા સતસંગત મીરાં અટકી
લે ચરણામૃત મીરાંએ પીધું, હોગઈ અમૃત નટકી નાથ૩
સુરત ડોરીપર મીરાં નાચે, શીરપે ઘડા ઉપર મટકી,
મીરાં કે પ્રભુ ગીરધર નાગરે સુરતી લગી જેસીનટકીનાથ.૪

ભજન ૧૬૮

ક્યા કરૂંમેં બનમેં ગઈ, ઘર હોતીતો શ્યામકું મનાઇ લેતી
ગોરી ગોરી બઈયાં, હરી હરી ચુડીયાં ઝોલા દેકે બોલા લેતી
આપણે શ્યામ સંગ ચોપાટ રમતી, પાસા ડાલકે જીતાલેતી
બડી બડી અંખીયા ઝીણાઝીણા સુરમા,,જોતશેં જોતમીલાલેતી
બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર. ચરણકમલ લપટાલેતી

ભજન ૧૬૯.

તુજ બિન મોરી કોન ખબર લે, ગોવરધન ગીરધારીરે,
મોર મુકુટ પિતાંબર સોહત, કુંડલકી છબિ ન્યારીરે.
ભરી સભામેં દ્રૂપતી ઠાડી, રાખી લાજ સમારીરે.
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, ચરણ કમલ બલીહારીરે.

ભજન ૧૭૦.

મેંતો હરી ગુણ ગાવત નાચુંગી, ટેક.
આપને મહેલ મેઠકર ગિતા ભાગવત વાંચુંગી; મેંતો. ૧

જ્ઞાન ધ્યાનકી ગઠરી બાંધકર, હૃદયે ગનમે ચીતુંગી. મેં તો. ૨
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, સદા પ્રેમરસ ચાખુંગી. ૩

ભજન ૧૭૧.

અબતો મેરે રામ નામ દુસરા ન કોઇ. ટેક.
માતા છોડી પીતા છોડે, છોડે સગા સાઇ;
સાધુ સંગ બેઠ બેઠ. લોક લાજ ખોઇ. અબતો૦ ૧
સંત દેખી દોડ આઇ; જગત દેખી રોઇ;
પ્રેમકા આંસું ડાલ ડાલ, અમર વેલ હોઇ. અબતો૦ ૨
મારપમેં કોઇ તારણ મીલે, સંતરામ દોઇ,
સંત હમારે શિષ ઉપર, રામ હૃદઇ હોઇ. અબતો૦ ૩
અંતમેંસેં તંત કાઢયો, પિછે રહી સોઇ;
રાણે ભેજ્યા વિષકા પ્યાલા, પીને મગ્ન હોઇ. અબતો૦ ૪
અબતો બાત ફેલ ગઇ, જાણે સબ કોઇ;
દાસ મીરાં લાલ ગીરધર, હુનાથીસો હોઇ. અબતો૦ ૫

ભજન ૧૭૨.

એસી ચતુર બ્રજનાર પ્રીયા સંગ ખેલે હોરી. ટેક.
નવરંગ ઉડત ગુલાલ સુગંધી કેશર ગોળી.
રાધેસે બરસત સ્યામ, શ્યામશે રાધે ગોરી. એસી૦ ૧
ઉડતહે અબીલ ગુલાલ કેશરકી ભરી કટોરી,
રાધે ચલી મુખ મોડ, સ્યામ મેરી બેયાં મરોરી, એસી૦ ૨
જેસે બને નંદલાલ, તેસી બની રાધે ગોરી;
દાસ મીરાંબાઇ બલજાય, અવિચલ રહેજો જોડી, એસી૦ ૩

ભજન ૧૭૩.

મોહન આવનકી કોઇ કીજોરે, મોહન આવનકી.
આવનકી મન ભાવનકી કોઇ કીજોરે મોહન આવનકી ટેક૦
આપન આવે પતીયાં ન ભેજે, એ બાત લલચાવનકી કોઇ. ૧
બિન દરશન વ્યાકુલભઇ સજની, જેસી બીજલીયાં શ્રાવનકી.
કા કરૂં કિત જાઉ મેરી સજની, પાંખ હોવે તો ઉડઆવનકી.
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, ઇતછા લગી હરી બલાવનકી

મોહન જાવો કંઠે સાંવરીયા મોહન જાયો કંઠે
તુમ રહોને અઠે સાંવરીયા, મોહન જાવો કંઠે ટેક
ગોકુલ બસયો ફિકો લાગે; મથુરામાં કાંઇ લાડુ બટે સાંવ
નીતદો તો આણો જાણોછોડીદે, નીત આયાસોતેરામાનઘટે
રાધા રૂખમણી ઓર સતભામા, કુબજાતેંકાંઈ લીનીપટે. સાં
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર નામ લીયાસે પાપ ટટે. સાં

ભજન ૧૭૪.

નંદજીકે ગોવિંદજીસેં લાગ્યો મેરો નેહડો. ટેક
એક સમે રાણી રૂખમણી પરણ્યા, મોતન કેરી માલ સોને
ફેરો સેવરો. નંદ ૧
મેં જલ જમુના ભરન જાતરી, ઝટકયો મેરો ચીર ઝલક
ગયો બેવડો નંદ. ૨
બંદ્રાબનમેં રાસ રચ્યોહૈ, સહસ્ર ગોપીમેં નંદજીકોચીવડો
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર હરીકે ચરણુપર વારૂં મેરો
જીવડો નંદ. ૪

ભજન ૧૭૫.

ઠાડો રેણો કદમકી છેયાં બોલત સખરી સૈયાં, ટેક
બાતબેર સમઝાવત લાગી, છોડ હમારી ગૈયાં ઠાડો ૧
ખીન બોલાયો એસે બોલે, લગત હૈ ધીટ કનૈયા. ઠાડો ૨
મેં સુતા વૃષભાનકી કેયું તુમ હો નંદજી કે છૈયા ઠાડો ૩
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર ચરણુમેં શીશ નમૈયા ઠાડો

ભજન ૧૭૬.

શરદકી બનસરી બજાઇરે. ટેક
બનસીવાલા સાંવરા બનસી ફેર બજાય,
તેરી બનસી લાગે સોહામણી, આવું લાર કીશોર શર. ૧
હીંગળ ઢારી ભાતમેં, લુણું ખીરકે માંય;
કર કાંકણ ચોલે પગમેં, ઘુઘર સદ્દે ઝમકાય. શરદકી ૨
બાસપુરમેં નિપજી નિકસી પરવત ફોક;
જોતને જાણું વાજતી, દેતી તોર મરોડ. શરદકી. ૩

મથુરાજીકી કુંજ ગલિનમેં, બોલે દાદુર મોર,
મીરાંને પ્રભુ ગીરધર મીલીયા, મીલ ગયાઆનંદ કીધોરક

ભજન ૧૭૭

રામ ગોવિંદ હરી, ભેજ લેયા રામ ગોવિંદ હરી. ટેક
ગર્ભવાસમેં જપ તપ કીનો. છુટત નહિ ગઠરી. ભજો ૧
બાલપનો હસ ખેલ ગમાયો, તરૂણ ત્રીયામેં જરી ભજો ૧
મીરાં કહે જા મુખ રામ ન આવે. તામુખધુલપરી.ભજો ૩

ભજન ૧૭૮.

કબ સમરોગે રામ, અબ તુંમ કબ સમરોગે રામ. ટેક
ખરચ્યો ન ખુટે ચોર ન લુંટે એસો હ હરી નામ અબ ૧
દીન દીન હોત સવાયા ઢોઢો, અંતે આવત કામ અબ ૨
મીરાં કહે ગીરધર નાગર, દે દરશનકો દાન. અબ ૩

ભજન ૧૭૯

સાંવરો સલોનો ઝરોખે ઝાંખી ગયો. ટેક૦
નંદકે સુવનકો મુખારવીંદ ચંદ્રમા;
મેરેતો બદનકી શોભા સારી લુંટ લે ગયો. સાંવરો૦ ૧
નટવાકો વેશ કીયો, બંસીવાલે હાથ લીયો;
પ્રેમકી રસીલી બાત, સાત સારો મોંસે કે ગયો સાંવરો૦૨
મીરાં કહે મોહનલાલ મેંતો ભુલી ઘેલજાલે:
વાંકું દેખ કરકે મેરા બદન વે ગયો સાંવરો૦ ૩

ભજન. ૧૮૦

તેરી બંસીમેં કછુ ટોના બંસરી બજાયરે મોહના ટેક.
એક કદમપર બંસી બજાઈ ઠાડે તટ યમુના. તેરી ૧
બ્રિંદ્રાબનમેં રાસ રચ્યોહે, રાધે સંગ રમના. તેરી. ૨
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર ચિત્ત લગ્યો ચરના તેરી ૩

ભજન. ૧૮૧

કહોને જોસી પ્યારા રામ, મીલન કબ હોશી ટેક.
જો જોસી મોહે પ્રભુ મિલેતો, હીરા જડાવું તેરી પોથી ૧
ખીર ખાંડકા ભોજન જમાડું અરૂ પિતાંબર ધોતી કહો ૨

ને એથી મોડે પ્રભુ ના મીલીતો, જુઠી પડે તેરી પોથી ॥ ૩
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર રામ મિલેસુખ હોશી ॥ ૪

ભજન. ૧૮૨

રાણાજી મેં તો પ્યારા ગોવિંદકા ગુણ ગાસું. ટેક
ચરણ મૃતકો નેમ હમારે, નીત ઉઠી મંદીર જાસું. રાણા ૧
રાણાજી રૂઠ તો આપણો રાજ રાખશે, પ્રભુજી રૂઠેમરજાસું.
રામ નામકી ઝાંજ બનાવસું, સંસાર સાગર તર જાસું.
વીખકી પ્યાલા રાણેજી ભેજ્યાં, ચરણામૃત કર લેસું
મીરાં કહે પ્રભુ ગિરધર નાગર, આવા ગમન મિટાસું.

ભજન ૧૮૩

ગર્વ કીયો સોઇ નર હાર્યો,
સીયા રામજીસે ગર્વ કીયો. સોઇ નર હાર્યો.
ગર્વ કાયો રત્નાગર સાગર, નીર ખરો કરી ડાર્યો.
ગર્વ કીયો ચકવા ને ચકવી રૈન વિછોડો કરી ડાર્યો
ગર્વ કીયો મેરૂ પરવત ડુંગર ઠુંઠ કરી ડાર્યો
ગર્વ કીયો અંજનીકે પુતર પાંઉ ખોડો કરી ડાર્યો.
ગર્વ કીયો હિરણાકંસ રાક્ષશ, નખ વધારી કરી માર્યો;
ગર્વ કીયો ભરતકે પુતરે, જાઇ ચમાર કુંડ ડાર્યો.
ગર્વ કીયો લંકાપતી રાવન, રાજ્ય ખેમાન કરી ડાર્યો
કહેત કબીર સુનો ભાઇ સાધુ, શરણે આયો વાંકુ તાર્યો.

ભજન ૧૮૪.

રામ સમર રામ સમર; રામ સમર ભાઇ;
રામ નામ સુમરન બીન, મુક્ત ભવ માંહી. રામ. ટેક
બનીતા સુત દેહ ગેહ, સંપતિ સુખદાઇ;
ઇ મે કછુ નાહી તેરો, કાલ જાત ખાઇ. રામ૦ ૧
અજામેલ બજ ગનીકા, પતિત કર્મ કીને;
સોભિ ઉતર પાર પડે, રામ નામ લીને. રામ૦ ૨
સુકર કુકર યોનિ ભ્રમત, અજહુ લાજ ન આઇ;
રામ નામ છાંડ અમૃત કાહેકુ વિખ ખાઇ. રામ૦ ૩

ધર્મ કર્મ તજી કુકર્મ, રામ નામ લેહી;
ગુરૂ પ્રસાદ જન કબીર, રામ હર સનેહી. રામ૦ ૪

ભજન ૧૮૫.

નીરધનકે ધન રામ. હમારે નિરધનકે ધન રામ. ટેક૦
ચોર ન લેવે ઘટહુ ન જાવે, ધાડ પડે આવે કમ. હમારે૦
સોવત બેઠત જાગત ઊઠત, જપુ હર હર નામ, હમારે૦
દીન દીન હોત સવાય સવાય, ખુટત નહી એક દામ, હમારે૦
ઠાકોર ચલે નગર દ્વારે, પાસ નહીં એક બદામ હમારે૦
કહત કબીરા સુનો ભાઇ સાધુ, પારસકો નહી કામ હમારે૦

ભજન ૧૮૬

ભજોરે ભેયા રામ ગોવીંદ હરી. ટેક
જપ તપ સાધન કછુ નહી લાગત ખરચ નહી ગઠરી.
સંપતી સંપતી સુખકે કારન જાસેં ભુલ પરી
કહત કબીરા જીસ મુખ રામ નહીં, તા મુખ ધુલ પરી.

ભજન ૧૮૭

તીરથ કોન કરે; હમારો તીરથ કોન કરે. ટેક
મનમેં ગંગા મનમેં કાશી મનમેં સ્નાન કરે, હમારો૦
મનમે આસન મનમે કદાસન મનમેં મોન ધરે હમારો૦
મનમેં માલા મનમેં મુદ્રા, મનમેં ધ્યાન ધરે હમારો૦
કહત કબીરા સુનો ભાઇ સાધુ, ભટકત કોન ફિરે હમારો૦

ભજન ૧૮૮

ઉઠ ઉતાવળો ચાલ્યને વિઠલા,
ગોવિંદ ગાયને વચ્છ ધાવે:
જાગને જાદવા જનની જસોદા વદે,
કાને દા ધણી તતે નીદ્રા આવે. ઉઠ૦ ટેક
દંત ધાવન કરો આળસ પરહરો,
રજની તિમર ગયું પહોર ફાટયું;
કુરને કરમલો સેન શિરાવતે,
દહિં રે દામોદર થાય ખાટું. ઉઠ૦ ૧

બારણા બહાર બળિભદ્ર ઉભા રહ્યા,
જોરે વાલા તારી વાટ જુવે;
નરસૈયાના સ્વામીનું મુખડું દીઠડે,
માતનું મનડું અતિરે મોહે. ઉઠ૦ ૨

ભજન ૧૮૯.

શા સુખે સુતો સંભાર શ્રી નાથને,
હાથ તે હરિ વિના કોણ સહાયે;
તાતને માત સુત ભ્રાત કોણે મળ્યા,
દોહ્યલી વેળા સહુ દુર જાયે.
ઉંધે મસ્તક હતો ઉગ્રતપ આચરી,
ભક્તિ કીધી ભગવાન કેરી;
અવતરી પાસ બંધાયો માયા તણે,
લંપટી લાલચે લીધો ઘેરી.
દીવસે ચોહટે ભમ્યો રાત નીંદ્રા વિષે:
સ્વપ્નામાં સાંભીરે મોટી માયા;
પલક પરવાર નહીં હરીને ભજવા તણી,
જ્યાં લગી જીવ સંજોગ કાયા,
ધન ધામે કરી મોહી, રહ્યો લોભીયા,
વેદના વિસરી ગર્ભ કેરી;
નાથ ત્રિલોકના હરી ન સંભર્યા,
જ્યારે રાખ્યો તો જઠરામાં ગેરી.
જાગ્યરે જીવડા વાજ આવ્યો ઘણું,
કેટલો એક પ્રતિબોધ કીજે;
નરસૈયાના સ્વામીને નિત્ય સંભારતાં,
દેહના દુષ્કૃત દુર કીજે.

ભજન ૧૯૦.

દ્વારકાના વાસીરે અવસરે આવજો,
રખુ રૂક્ષમણી કેરા કંથ;
દુષ્ટ દુરયોધન લાગ્યો મને પીડવા,

પ્રભુ મારા ચોદસ ન્યાક્ષ તારો પંથ.
સોડ તાણીને શું રે સુતો શામળા,
આળસ મોડીને ઉઠો આજ;
લક્ષ્મિજી તલસેરે પાવન તારા પાવલા
અમપર મેહેર કરો મહારાજ.
ગ્રાહને થકીરે ગજ મુકાવીયો,
કીધી તમે સુધનવાની સહાય;
નૃસિંહ રૂપેરે હિરણ્ય કશ્યપ હણયોરે,
પ્રહલાદ ઉગારયો લાગ્યો પાય.
છપન કરોડરે જાદવ તાહરારે,
સાથે બલિભદ્ર સરીખા ભ્રાત;
કાળીનાગ નાથ્યો જરાસંગ જીતીયો,
તે બળ કયાં ગયું મારા નાથ.
વસમી વેળા મારી વારે ચડો વીઠલા,
ધાજો કમે છત્રપતિ નીરધાર,
અસવારી કરજો ગરૂડની ઉપરે,
નરસૈયો વીનવે વારંવાર.

ભજન ૧૯૧.

ધ્યાન ધર ધ્યાન ધર નંદના કુંવરનું,
જે થકી અખીલ આનંદ પામે:
અષ્ટ માહા સિદ્ધી દ્વાર ઉભી રહે,
દેહના દુકૃત દુર વામે,
મોરના પિંછનો મુગટ મસ્તક ધર્યો.
કુંડલ મકૃત શ્રવણ લળકે;
નીલવટ તિલક તે સુભગ કેસર તણું.
કંઠે મુક્તાફલહાર ઢલકે,
પીતાંબર પલવટ કીટત કુંચીર છે,
લલિત ત્રિભંગી વાહો વેણુ વાયે:
કદમના વૃક્ષ તલે રાધિકા રસ ભરી,

હરજીને સંગ આલોગ ગાયે.
મોરલિની ધુની સુની વનીતા વ્યાકુલ થઇ,
ગોપીકા કેસાં વંદ આવે,
નરસીંઆને મન આનંદ અતી ઘણો,
પુષ્પ મુક્તાફળ લઇ પધાવે.

ભજન. ૧૯૨

યદુપતી નાથ તે મિત્ર છે તમ તણા,
જાઓ વેગે કરી શ્રી કૃષ્ણુ પાસે;
પ્રિત પુરવ તણી હેતે ધરસે હરી,
મનના મનોરથ સફળ થાશે. યદુપતી. ટેક
ઘેર બાળક સહુ દુઃખ પામે બહુ
અન્ન ને વસ્ત્રથી રહે છે ઉણા
નિરધન સરજીઆ તે પુન્ય કીધા વીના,
કર્મના દોષ તે આવી પુણ્યા, યદુપતી, ૧
યદુપતિ જાદવો ભક્ત વશ માધવે,
કરશે કરૂણા પ્રભુ દીન જાણી.
ગોમતી સ્નાનથી કોટી અઘ નાસશે,
નીરખતાં કૃષ્ણુને પ્રેમ આણી યદુપતી ૨
કૃષ્ણુને હલિ મલિ સીઘ્ર આવો કરી;
જાણુશે દુઃખ અંતરજામી;
વિનતી મનમાં ધરશો આલસ પરહરો
સાહ્ય થાશે નરસીંઆનો સ્વામી યદુપતી ૩

ભજન ૧૯૩

વિનંતી વળી કહુ ભેટ લાવી દઉ,
પોતિયે તાંદુલ સાંઠ બાંધે;
જાણુશે થોડે ઘણું ભાવ ભોજન તણું,
ધન્ય તે કૃષ્ણુ શું સ્નેહ સાંધે વિનંતી, ટે,
ભીલડીના બોર તે ભાવે આરોગીયા,
જીઠું અંન આહીરનું લીધું;

ભકત વીદુરની ભાજી ભાવે જમ્યા,
ભુપનુ નોતરૂં પાછું કીધું, વિનંતી. ૧
પેરે પેરે પાંડવોનાં કષ્ટ નીવારીયા,
ભકત કારણ કાંઇ દુષ્ટ માર્યાં
કંચને નીચનુ એને છે પારખું,
પતીત અધર્મીં ટશ કોટી તાર્યાં. વિનતી, ૨
ભકતી વશ વડીલો અંત સાથે મલો,
અધોવડને નવ ચુકે લાવો;
અંત સમરે ત્યાંહાં આવી ઉભો રહે,
ભકતના મન તણો ભાવ જાણે. વિનતી. ૩
જાઓ વેગે કરી નીરખો મુકિતપુરી,
ધન્ય ધન્ય તારૂણી ન્યાલો;
નરસીઆના નાથને નિરખો નિશ્ચે કરી,
કામનિયે કંથને બાંહ્ય ઝાલ્યો. વિનંતી. ૪

ભજન ૧૯૪.

એક ઘડી દીન ઉગ્યા પહેલાં,
જો જીભ્યા સુખ રામ કહે:
રામ કહે સુણ કૃષ્ણજ કેહેવું,
પાપ બાપડો ત્યાં ન રહે ટેક
કેશરી ગાજે જેમ મૃગલો નાશે,
રવિ ઉગતાં જેમ તિમર ટળે;
મેરૂ જેવડાં મોહોટેરા પાતક,
લક્ષ્મીવર દુર કરે, એક ઘડી.
રામ નામનો મહિમા મોહોટો,
શીવ સનકાદીક ધ્યાન ધરે;
પુરણ બ્રહ્મ અખંડ અવીનાસી,
ત્રીવીધીના તાપને દુર કરે એક ૩
એ પદ તો સુખદેવજીએ બોલ્યાં,
ધ્રુ અમરીશ તેનુ ધ્યાન ધરે:

અજામલ અપરાધી પાપી,
નારાયણકે નામ તેરે — એક ૪
નામ નીરમળ ને ભકતી અવીચળ,
રૂશી મુનિ તેનુ ધ્યાન ધરે;
નરસીઆના સ્વામીને ભજ લે,
કોટી જન્મના પાપ ટલે — એક ૪

ભજન ૧૯૫.

શ્રી કૃસ્ણ કીર્તન વીના નર સદા સુતકી,
વીમલ કીધે નવપુ શુદ્ધ થાયે,
સકુળજે તીર્થ તે કૃસ્ણ કીર્તન કથા,
હરી તણા દાસ જ્યાં હેતે આયે — ટેક
પુર્ણ પુરૂષોતમ નવલંગી નજી અન્ય દેવે જેનું મન મોહ્યુ,
કોટી ચીંતામણી કામધેનુ તજી, સંસના પુત્રનુ દુખ દોહ્યુ
અર્ગ જોશી તે જસગાય જેનો સદા, નારદ નામ મુખથીન મુકે
તેજ શ્રીકૃષ્ણ આપીને ઉભા રહ્યા, ગોપીકાકૃષ્ણ જોવા ન ચુકે
જાત ગુરૂ કૃસ્ણ જન વીમુખ પેખે નહી,
નેતી નેતી કહી નીગમ નામે;
નરસીઓ રંક જરા ગાય હરી રીજવે,
શોષ નહીં સહજ સુખ પર પામે,

